

DIRECTIVA (UE) 2025/1 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2024

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Dificultățile întreprinderilor de asigurare pot avea repercusiuni semnificative asupra economiei și a bunăstării sociale în statele membre, dacă ele conduc la o perturbare a protecției acordate deținătorilor de polițe, beneficiarilor sau părților păgubite. Date fiind rolul întreprinderilor de reasigurare în economie, interconectarea acestora cu întreprinderile de asigurare directă și, în sens mai larg, cu piețele financiare, precum și caracterul relativ concentrat al pieței de reasigurări, este necesar un cadru adecvat pentru abordarea ordonată a dificultăților acestor întreprinderi sau a intrării lor în dificultate. Ar trebui abordate, prin urmare, redresarea și rezoluția atât a întreprinderilor de asigurare directă, cât și a întreprinderilor de reasigurare, ținându-se seama de particularitățile acestora.
- (2) Criza financiară mondială din 2008 a scos la iveală vulnerabilitățile sectorului financiar și interconectarea acestuia. Cauzele dificultăților și ale intrării în dificultate au părut a fi legate, printre altele, de evoluția piețelor financiare și de natura intrinsecă a activităților de asigurare sau de reasigurare. În această privință, riscurile de subscriere (și anume creanțele pentru care nu s-au constituit rezerve suficiente), stabilirea incorectă a prețurilor (și anume primele subestimate), gestionarea defectuoasă a activelor și pasivelor și pierderile din investiții sunt adesea menționate drept principale motive de îngrijorare în ceea ce privește întreprinderile de asigurare și de reasigurare. În acest context, s-au folosit banii contribuabililor pentru restabilirea condițiilor financiare deteriorate ale mai multor întreprinderi de asigurare. Deși a urmărit consolidarea sistemului financiar din Uniune și a rezilienței întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ nu a eliminat complet posibilitatea intrării în dificultate a unor astfel de întreprinderi de asigurare și de reasigurare. Volatilitatea ridicată a pieței și nivelurile scăzute ale ratelor dobânzii care se mențin pe o perioadă îndelungată ar putea fi deosebit de dăunătoare pentru rentabilitatea și solvabilitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Sensibilitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare la evoluțiile pieței și la evoluțiile economice necesită, prin urmare, o precauție deosebită și un cadru adecvat pentru gestionarea, inclusiv în mod preventiv, a potențialelor deteriorări ale poziției financiare a acestor întreprinderi. Câteva cazuri recente de intrare și cvasi intrare în dificultate, în special de natură transfrontalieră, au ilustrat punctele slabe ale cadrului actual, care trebuie remediate pentru organizarea adecvată a ieșirii ordonate de pe piață a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.
- (3) Este necesar ca activitățile, serviciile sau operațiunile efectuate de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care nu pot fi înlocuite cu ușurință într-un interval de timp rezonabil sau la un cost rezonabil pentru deținătorii de polițe, beneficiari sau părțile păgubite să fie considerate funcții critice care trebuie continuate. Astfel de activități, servicii sau operațiuni pot fi critice la nivelul Uniunii, la nivel național sau la nivel regional. Continuitatea protecției oferite de asigurare sau reasigurare este adesea preferabilă lichidării unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate, deoarece

⁽¹⁾ JO C 275, 18.7.2022, p. 45.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 23 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 5 noiembrie 2024.

⁽³⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

o astfel de continuitate oferă cel mai favorabil rezultat pentru deținătorii de polițe, beneficiari sau părțile păgubite. Prin urmare, este esențial să existe instrumente adecvate pentru prevenirea intrării în dificultate și, când intrarea în dificultate se produce, pentru reducerea la minimum a repercusiunilor negative prin asigurarea continuității respectivelor funcții critice.

- (4) Garantarea unei rezoluții eficiente a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în curs de a intra în dificultate în Uniune este un element esențial al finalizării pieței interne. Intrarea în dificultate a unor astfel de întreprinderi are impact nu doar asupra deținătorilor de polițe și, eventual, asupra economiei reale și a stabilității financiare a piețelor pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare respective își desfășoară activitatea în mod direct, ci și asupra încrederii în piața internă a asigurărilor. Prin finalizarea pieței interne a serviciilor financiare s-a consolidat interacțiunea diferitelor sisteme financiare naționale. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare desfășoară activități pe piețele financiare pentru a-și gestiona portofoliul de investiții și riscurile legate de activitățile lor. În acest context, incapacitatea statelor membre de a aborda intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și de a proceda la rezoluția acesteia într-un mod previzibil și armonizat, prin care să prevină cu eficacitate producerea unor daune sistemice mai extinse, poate submina stabilitatea piețelor financiare și, în consecință, piața internă în domeniul serviciilor financiare.
- (5) Criza financiară mondială din 2008 a evidențiat necesitatea de a se crea un cadru adecvat de redresare și rezoluție pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare. La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară a publicat în octombrie 2011 și a actualizat în octombrie 2014 documentul *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* (Atributele-cheie ale unor regimuri eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare), care cuprinde considerații privind rezoluția oricărei întreprinderi de asigurare a cărei intrare în dificultate ar putea fi semnificativă sau critică pentru sistem. În iunie 2016, Consiliul pentru Stabilitate Financiară a publicat orientări complementare privind elaborarea unor strategii și planuri de rezoluție eficiente pentru asigurătorii de importanță sistemică. În paralel, Asociația Internațională a Supraveghetorilor în Asigurări a adoptat, în noiembrie 2019, „principii de bază în domeniul asigurărilor” pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare și un „cadru comun pentru grupurile de asigurare cu activitate la nivel internațional”, în care sunt detaliate standardele referitoare la planurile preventive de redresare și măsurile pe care ar trebui să le ia autoritățile în privința unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care ar urma să iasă de pe piață și să intre în procedura de rezoluție. Ar trebui să se țină seama de aceste evoluții la stabilirea unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în curs de a intra în dificultate.
- (6) Numeroase întreprinderi de asigurare și de reasigurare își desfășoară activitatea dincolo de frontierele naționale. Lipsa de coordonare și de cooperare a autorităților publice atunci când se pregătesc pentru situații de dificultate sau de intrare în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități transfrontaliere și atunci când gestionează astfel de situații ar submina încrederea reciprocă a statelor membre, ar determina un rezultat sub nivelul optim pentru deținătorii de polițe, beneficiari și părțile păgubite și ar afecta credibilitatea pieței interne a asigurărilor.
- (7) În prezent, procedurile de rezoluție coordonată a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare nu sunt armonizate la nivelul Uniunii. Se observă, în schimb, diferențe de fond și procedurale considerabile de la un stat membru la altul între actele cu putere de lege și actele administrative naționale care reglementează intrarea în dificultate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. În plus, procedurile de insolvență a întreprinderilor ar putea să nu fie întotdeauna adecvate pentru întreprinderile de asigurare sau de reasigurare, deoarece respectivele proceduri ar putea să nu asigure întotdeauna o continuare adecvată a funcțiilor critice în beneficiul deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al părților păgubite, economia reală sau stabilitatea financiară în ansamblu.
- (8) Este necesar să se asigure continuitatea funcțiilor critice ale întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau ale întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt susceptibile de a intra în dificultate, reducându-se în același timp la minimum impactul pe care intrarea în dificultate a unei astfel de întreprinderi l-ar avea asupra economiei sau a sistemului financiar. Este necesar, prin urmare, să se stabilească un cadru care să le ofere autorităților un set credibil de instrumente prin care să intervină suficient de devreme și de rapid în cazul întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate. Un astfel de cadru ar trebui să garanteze faptul că pierderile sunt suportate în primul rând de acționari și în al doilea rând de creditori, cu condiția ca niciun creditor să nu suporte pierderi mai mari decât ar fi suportat dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, în conformitate cu principiul potrivit căruia niciun creditor nu ar trebui să fie dezavantajat în raport cu procedurile obișnuite de insolvență (denumit în continuare „principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat”). În vederea asigurării faptului că tratamentul pe care l-ar fi primit acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori afectați dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență este reflectat cu acuratețe, ar trebui luate în considerare toate evenimentele relevante care ar fi declanșate fie de deschiderea procedurii obișnuite de insolvență, fie înainte de aceasta precum și toate evenimentele relevante care ar fi legate de deschiderea unor astfel de proceduri, inclusiv cele

legate de protecția părților păgubite în temeiul Directivei 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*) în ceea ce privește daunele cauzate de accidente în caz de insolvență a unei întreprinderi de asigurare.

- (9) Pe baza Directivei 2009/138/CE, cadrul care urmează să fie stabilit ar trebui să le ofere autorităților posibilitatea de a asigura continuitatea protecției prin asigurare a deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a părților păgubite, de a transfera activitățile și portofoliile viabile ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, după caz, și de a repartiza pierderile într-un mod echitabil și previzibil. Aceste obiective ar trebui să contribuie la evitarea pierderilor inutile sau a greutăților sociale pentru deținătorii de polițe, beneficiari și părțile păgubite, la atenuarea impactului negativ asupra economiei reale, la reducerea la minimum a efectelor negative asupra piețelor financiare și la reducerea la minimum a costurilor pentru contribuabili.
- (10) Prin revizuirea Directivei 2009/138/CE, în special prin introducerea unor cerințe de capital mai sensibile la riscuri, prin consolidarea supravegherii și prin îmbunătățirea monitorizării lichidității și a instrumentelor pentru politicile macroprudențiale, ar trebui să se reducă și mai mult probabilitatea intrării în dificultate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și să se sporească reziliența respectivelor întreprinderi la crize economice, indiferent dacă acestea sunt provocate de perturbări sistemice sau de evenimente specifice fiecărei întreprinderi. Cu toate acestea, chiar dacă există un cadru prudențial solid și robust, situațiile de dificultate financiară nu pot fi complet excluse. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie pregătite și să dispună de instrumente adecvate de redresare și rezoluție pentru a face față situațiilor care implică atât crize sistemice, cât și intrări în dificultate ale întreprinderilor individuale. Astfel de instrumente ar trebui să includă mecanisme care să le ofere autorităților posibilitatea de a gestiona cu eficacitate întreprinderile care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate. La utilizarea unor astfel de instrumente și la exercitarea unor astfel de competențe ar trebui să se țină seama de circumstanțele în care se produce intrarea în dificultate.
- (11) Unele state membre au introdus deja cerințe referitoare la planurile preventive de redresare și mecanisme de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este probabil ca absența unor condiții, competențe și procese comune pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare din Uniune să constituie o barieră în calea bunei funcționări a pieței interne și să îngreuneze cooperarea dintre autoritățile naționale atunci când acestea se ocupă de grupuri transfrontaliere de întreprinderi în dificultate sau în curs de a intra în dificultate. Acest lucru este valabil mai ales atunci când, din cauza unor abordări diferite, autoritățile naționale nu au același nivel de control sau aceeași capacitate de a proceda la rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare. Respectivă diferențe între regimurile de redresare și rezoluție ar putea afecta condițiile de concurență echitabile și ar putea crea denaturări ale concurenței între întreprinderi. Respectiva barieră ar trebui să fie eliminată și ar trebui să fie adoptate norme prin care să se asigure că piața internă nu este subminată. În acest scop, normele care reglementează măsurile preventive în materie de redresare și rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ar trebui să facă obiectul unor dispoziții minime comune de armonizare. Pentru a se asigura coerența cu legislația existentă a Uniunii în domeniul serviciilor de asigurare, regimul preventiv de redresare și regimul de rezoluție ar trebui să se aplice întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt supuse cerințelor prudențiale prevăzute în Directiva 2009/138/CE.
- (12) Intrarea în dificultate a unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității și a operațiunilor întregului grup. Este necesar, prin urmare, să existe cerințe referitoare la planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție la nivel de grup. În plus, autoritățile ar trebui să dispună de mijloace eficiente de acțiune în privința entităților respective, pentru a impune măsuri de remediere care să țină seama de soliditatea financiară a tuturor entităților grupului, să abordeze obstacolele din calea posibilității de rezoluție într-un context de grup și să elaboreze o schemă de rezoluție coerentă pentru grup în ansamblu, în special într-un context transfrontalier. Cerințele referitoare la planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție și la posibilitatea de rezoluție, precum și regimul de rezoluție ar trebui, prin urmare, să se aplice și întreprinderilor-mamă, holdingurilor și altor entități din grup, inclusiv sucursalelor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în afara Uniunii.
- (13) În vederea asigurării faptului că planificarea redresării și a rezoluției și rezoluția efectivă a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte din conglomerate financiare sau a grupurilor de asigurare care sunt ele însele conglomerate financiare sau fac parte din conglomerate financiare poate avea loc fără probleme, precum și având în vedere obiectivul de a reduce sarcina administrativă, ar trebui să fie stabilite obligații privind schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere din domeniul asigurărilor și cel bancar și ar trebui să i se

(*) Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi (JO L 263, 7.10.2009, p. 11).

acorde statutul de observator autorității de rezoluție bancară în cadrul colegiului de rezoluție în asigurări al unui grup de asigurare care este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar în conformitate cu Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ și viceversa.

- (14) Prin noile norme introduse de prezenta directivă, autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și autoritățile de rezoluție bancară vor dispune fiecare de propriul cadru de rezoluție adaptat atât la particularitățile sectorului asigurărilor și reasigurărilor, cât și la cele ale sectorului bancar. Calendarul unei rezoluții în contextul asigurărilor și reasigurărilor este diferit de cel al unei rezoluții în context bancar. Pentru a preveni o panică bancară, Comitetul Unic de Rezoluție și autoritățile naționale de rezoluție bancară trebuie, de regulă, să acționeze rapid. Pe de altă parte, autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor au adesea avantajul de a dispune de mai mult timp pentru a identifica soluțiile adecvate care sunt cele mai benefice pentru deținătorii de polițe. Este mai puțin probabil ca un eveniment similar unei panici bancare să aibă loc în sectorul asigurărilor și reasigurărilor, iar consecințele unui astfel de eveniment ar fi diferite de cele din sectorul bancar.
- (15) Ambele cadre legislative sectoriale au creat competențe decizionale independente pentru autoritățile respective. În consecință, autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și autoritățile de rezoluție bancară ar trebui să acționeze pe picior de egalitate. Pentru îndeplinirea sarcinilor de rezoluție, este extrem de important ca autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și autoritățile de rezoluție bancară să se informeze reciproc și să coopereze cu bună credință. Cerințele privind schimbul de informații prevăzute de prezenta directivă ar trebui să faciliteze această cooperare. Prin urmare, autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și autoritățile de rezoluție bancară, precum și autoritățile de supraveghere din cele două domenii respective ar trebui să facă, fără întârziere, schimb de informații considerate necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin.
- (16) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție sunt informate constant și sunt consultate atât suficient de devreme în cadrul procesului, cât și într-un mod structurat care să le permită să își exercite mandatul în mod informat și consecvent, autoritățile de rezoluție din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și autoritățile de rezoluție bancară ar trebui invitate reciproc ca observatori în cadrul colegiilor lor de rezoluție respective. Acest lucru este deosebit de important în contextul planurilor preventive de redresare și al planurilor de rezoluție, pentru a evalua dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, precum și, în cele din urmă, atunci când se iau măsuri de rezoluție în legătură cu una sau mai multe entități care fac parte din conglomerate financiare. Pentru a valorifica experiența dobândită, Comisia ar trebui să revizuiască dispozițiile relevante ale prezentei directive în termen de cinci ani de la intrarea sa în vigoare.
- (17) Este necesar să se asigure adecvarea și eficacitatea cadrului de redresare și rezoluție, evitându-se în același timp sarcinile și costurile administrative inutile pentru întreprinderi și autorități. Punerea în aplicare a unui astfel de cadru de redresare și rezoluție ar trebui, prin urmare, să fie proporțională cu natura, amploarea și complexitatea întreprinderii în cauză și a activităților și serviciilor acesteia. În plus, ar trebui luate în considerare diferențele dintre redresare, pe de o parte, și rezoluție, pe de altă parte. În ceea ce privește domeniul de aplicare al cerințelor referitoare la planificarea redresării și a rezoluției, autoritățile ar trebui să stabilească, în funcție de seturi de criterii bazate pe riscuri, ce întreprinderi sunt supuse cerințelor de planificare integrale și ce întreprinderi cerințelor de planificare simplificate. Pentru a se stimula încrederea în piața unică a asigurărilor și a reasigurărilor și pentru a se promova condiții de concurență echitabile, ar trebui atins un grad minim de pregătire prin stabilirea unui nivel minim de acoperire pentru piața asigurărilor și reasigurărilor de viață și pentru piața asigurărilor și reasigurărilor generale. În ceea ce privește domeniul de aplicare al cerințelor referitoare la planurile de rezoluție, autoritățile ar trebui să stabilească pentru ce întreprinderi este mai probabil, în raport cu alte întreprinderi care intră în sfera lor de competență, ca măsura de rezoluție să fie în interes public în cazul unei intrări în dificultate sau care sunt întreprinderile care îndeplinesc funcții critice.
- (18) Din același motiv, autoritățile ar trebui, atunci când este cazul, să aplice cerințe diferite sau reduse privind planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție și în materie de informare, pe baza specificității întreprinderii, și să solicite actualizări cu o frecvență mai scăzută. Când aplică astfel de obligații simplificate, autoritățile ar trebui să țină seama de natura, dimensiunea, complexitatea și substituibilitatea activității întreprinderii, de structura acționariatului său și de forma sa juridică, de profilul său de risc și de gradul său de interconectare cu alte întreprinderi reglementate sau cu sistemul financiar în general. Autoritățile ar trebui, de asemenea, să țină seama de probabilitatea ca intrarea în dificultate și lichidarea ulterioară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cadrul procedurii obișnuite de

⁽⁵⁾ Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

insolvență să aibă un efect negativ semnificativ asupra deținătorilor de polițe, a piețelor financiare, a altor întreprinderi sau a economiei în sens mai larg. Autoritățile ar trebui să raporteze anual autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾, cu privire la aplicarea acestor obligații simplificate.

- (19) În scopul de a asigura efectuarea ordonată a procesului de rezoluție și de a evita conflictele de interese, statele membre ar trebui să desemneze, pentru îndeplinirea funcțiilor și sarcinilor legate de cadrul de redresare și rezoluție, autorități administrative publice sau autorități investite cu competențe de administrație publică. Statele membre ar trebui să se asigure că acestor autorități de rezoluție le sunt alocate resurse adecvate. În cazul în care un stat membru desemnează o autoritate de rezoluție care are alte funcții, ar trebui instituite mecanisme structurale adecvate pentru separarea funcțiilor respective de funcțiile legate de rezoluție și pentru asigurarea independenței operaționale. O astfel de separare nu ar trebui să împiedice funcția de rezoluție să aibă acces la orice informație de care are nevoie pentru a-și exercita atribuțiile prevăzute în cadrul de redresare și de rezoluție sau pentru a coopera cu diferitele autorități implicate în aplicarea cadrului de redresare și de rezoluție.
- (20) Având în vedere atât consecințele pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare le-ar putea avea asupra deținătorilor de polițe, a sistemului financiar și a economiei unui stat membru, cât și eventuala necesitate de a utiliza fonduri publice pentru gestionarea unei astfel de intrări în dificultate, ministerele de finanțe sau alte ministere relevante din statele membre ar trebui să fie strâns implicate, încă din primele etape, în procesul de gestionare a crizelor și de rezoluție.
- (21) Este esențial ca grupurile sau, când este cazul, întreprinderile individuale să elaboreze planuri preventive de redresare, pe care să le actualizeze cu regularitate și în care să stabilească măsurile pe care trebuie să le ia pentru a-și restabili poziția financiară în urma unei deteriorări semnificative a poziției respective care ar putea prezenta un risc pentru viabilitatea lor. Prin urmare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice un set de indicatori cantitativi și calitativi care ar declanșa activarea măsurilor de remediere prevăzute în astfel de planuri preventive de redresare. Acești indicatori ar trebui să ajute întreprinderile de asigurare și de reasigurare să ia măsuri de remediere în interesul deplin al deținătorilor lor de polițe, în conformitate cu propriile sisteme de gestionare a riscurilor, și nu ar trebui să stabilească noi cerințe prudențiale de reglementare. Prin urmare, prezenta directivă nu ar trebui nici să împiedice întreprinderile și nici să le impună să includă în planurile lor preventive de redresare puncte de deteriorare a poziției de capital care ar preceda nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din Directiva 2009/138/CE. Planurile preventive de redresare care acoperă toate entitățile juridice semnificative din cadrul grupului ar trebui să fie detaliate și să se bazeze pe ipoteze realiste, aplicabile într-o serie de scenarii solide și grave. Aceste planuri preventive de redresare ar trebui să facă parte integrantă din sistemul de guvernanță al unei întreprinderi. Instrumentele existente pot fi luate în considerare pentru elaborarea unor astfel de planuri preventive de redresare, inclusiv a evaluării interne a riscurilor și a solvabilității, a planurilor pentru situații neprevăzute sau a planurilor de gestionare a riscului de lichiditate. Cerința de elaborare a unui plan preventiv de redresare ar trebui totuși să fie aplicată proporțional și să nu aducă atingere elaborării și prezentării unui plan de redresare realist, astfel cum se prevede la articolul 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE. Când este cazul, elementele planului preventiv de redresare ar putea fi luate în considerare în procesul de elaborare a planului de redresare prevăzut la articolul 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE sau ar putea sta la baza acestuia.
- (22) Este necesar să se asigure un grad adecvat de pregătire pentru situațiile de criză. Întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang sau întreprinderile de asigurare sau de reasigurare individuale ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a-și prezenta planurile preventive de redresare autorităților de supraveghere, pentru ca acestea din urmă să evalueze complet respectivele planuri, inclusiv să verifice dacă ele sunt cuprinzătoare și dacă ar putea în mod realist să restabilească viabilitatea unei întreprinderi sau a unui grup în timp util, chiar și în perioade de criză financiară gravă. În cazul în care o întreprindere prezintă un plan preventiv de redresare care nu este adecvat, autoritățile de supraveghere ar trebui să fie abilitate să impună întreprinderii respective să ia măsurile necesare pentru remedierea deficiențelor semnificative ale planului.
- (23) Planificarea rezoluției este o componentă esențială a unui proces de rezoluție eficace. Autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să dețină toate informațiile necesare pentru a identifica funcțiile critice și pentru a asigura continuarea acestora. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare dețin cunoștințe privilegiate cu privire la propria lor funcționare și la eventualele probleme aferente, astfel că autoritățile de rezoluție ar trebui să elaboreze planuri de rezoluție pe baza, printre altele, a informațiilor furnizate de întreprinderile în cauză. Pentru a evita sarcinile administrative inutile, autoritățile de rezoluție ar trebui să obțină informațiile necesare în primul rând de la autoritățile de supraveghere.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

- (24) Întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate nu ar trebui să fie obligate să elaboreze planuri preventive separate de redresare și nici nu ar trebui să facă obiectul unei planificări a rezoluției, cu excepția cazului în care o astfel de întreprindere reprezintă un risc specific la nivel național sau regional.
- (25) În scopul de a se anticipa posibila interacțiune a măsurilor de remediere și a măsurilor de rezoluție și în scopul de a se îmbunătăți pregătirea pentru situații de criză și posibilitatea de rezoluție a grupurilor, orice tratament de grup pentru planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ar trebui să se aplice tuturor entităților din grup supuse supravegherii la nivel de grup. Planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ar trebui să țină seama de structura financiară, tehnică și economică a grupului în cauză și de gradul acestuia de interconectare internă.
- (26) Planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ale grupului ar trebui să fie elaborate pentru grup în ansamblu și în ele ar trebui să fie identificate măsuri referitoare atât la întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang, cât și la diferitele filiale care fac parte din grupul respectiv. Măsura în care filialele sunt luate în considerare în planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ale grupului ar trebui totuși să fie proporțională cu relevanța respectivelor filiale pentru grup și pentru deținătorii de polițe, precum și pentru economia reală și pentru sistemul financiar din statele membre în care își desfășoară activitatea respectivele filiale. Autoritățile de rezoluție din statele membre în care un grup are filiale ar trebui implicate în elaborarea oricăror planuri de rezoluție. Autoritățile în cauză, acționând în cadrul colegiului de supraveghetori sau al colegiului de rezoluție, ar trebui să depună toate eforturile necesare pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la evaluarea și adoptarea planurilor respective. Absența unei decizii comune în cadrul colegiului de supraveghetori sau al colegiului de rezoluție nu ar trebui să afecteze însă pregătirea adecvată pentru situații de criză. În astfel de cazuri, fiecare autoritate de supraveghere responsabilă pentru o filială ar trebui să poată solicita un plan preventiv de redresare pentru filialele aflate în jurisdicția sa și de a efectua propria evaluare a planului preventiv de redresare. Din aceleași motive, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ar trebui să elaboreze și să țină la zi un plan de rezoluție pentru filialele aflate în jurisdicția sa. Elaborarea unor planuri preventive individuale de redresare și a unor planuri de rezoluție individuale pentru întreprinderile care fac parte dintr-un grup ar trebui să rămână o situație excepțională, care să fie justificată în mod corespunzător și în care să se aplice aceleași standarde precum cele aplicate unor întreprinderi comparabile din statul membru în cauză. Dacă se întocmesc planuri preventive de redresare și planuri de rezoluție pentru întreprinderi care fac parte dintr-un grup, autoritățile relevante ar trebui să încerce să asigure, în măsura posibilului, coerența cu planurile preventive de redresare și cu planurile de rezoluție pentru restul grupului.
- (27) Autoritățile de rezoluție care nu sunt de acord cu o decizie comună pot ajunge la o decizie comună între ele cu privire la un plan de rezoluție a grupului, precum și cu privire la identificarea obstacolelor semnificative și, dacă este necesar, cu privire la evaluarea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și a măsurilor impuse de autorități în vederea soluționării sau a eliminării obstacolelor.
- (28) Pentru a informa pe deplin și în permanență toate autoritățile implicate, autoritățile de supraveghere ar trebui să transmită autorităților de rezoluție în cauză toate planurile preventive de redresare și toate modificările aduse acestora, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să transmită autorităților de supraveghere în cauză toate planurile de rezoluție și toate modificările aduse acestora.
- (29) Pe baza unei evaluări a posibilității de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a impune întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, fie în mod direct, fie în mod indirect prin intermediul autorității de supraveghere, să își modifice structura și organizarea. Autoritățile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să poată lua măsuri necesare, dar proporționale, pentru a reduce sau a elimina orice obstacol semnificativ din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a asigura posibilitatea de rezoluție a entităților în cauză. Autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze posibilitatea de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare la nivelul întreprinderilor în cazul cărora se preconizează că, în conformitate cu planul de rezoluție a grupului, vor fi luate măsuri de rezoluție. Capacitatea autorităților de rezoluție de a impune modificări ale structurii și organizării unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau de a lua măsuri pentru reducerea sau eliminarea oricărui obstacol semnificativ din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru asigurarea posibilității de rezoluție a întreprinderilor în cauză nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru simplificarea structurii și operațiunilor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză în vederea îmbunătățirii posibilității de rezoluție a întreprinderii respective.

- (30) Punerea în aplicare a măsurilor prezentate într-un plan preventiv de redresare sau într-un plan de rezoluție ar putea avea efecte asupra personalului întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare. Respectivul planuri ar trebui, prin urmare, să conțină proceduri pentru informarea și consultarea reprezentanților angajaților de-a lungul proceselor de redresare și de rezoluție, după caz. În respectivul proceduri ar trebui să se țină seama de acordurile colective sau de altă natură prevăzute de partenerii sociali și în dreptul intern și dreptul Uniunii privind implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în procesele de restructurare a întreprinderilor.
- (31) Redresarea și rezoluția eficace a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau a entităților unui grup care desfășoară activități oriunde în Uniune necesită cooperarea în rândul autorităților de supraveghere și al autorităților de rezoluție în cadrul colegiilor supraveghetorilor și al colegiilor de rezoluție în toate etapele procesului, de la pregătirea planurilor preventive de redresare și de rezoluție până la rezoluția propriu-zisă a unei întreprinderi. În cazul în care autoritățile nu se pun de acord cu privire la deciziile care trebuie luate în privința grupurilor și a întreprinderilor, rolul de mediator ar trebui să îi revină, în ultimă instanță, EIOPA.
- (32) În cursul fazelor de redresare și de prevenire, acționarii ar trebui să își păstreze întreaga responsabilitate și controlul deplin asupra întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Ei nu ar mai trebui să păstreze o astfel de responsabilitate după ce întreprinderea intră în procedura de rezoluție. În cadrul de rezoluție ar trebui să se prevadă, prin urmare, ca procedura de rezoluție să fie declanșată în timp util, și anume înainte ca o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să devină insolubilă la nivel de bilanț sau de fluxuri de trezorerie, înainte ca toate capitalurile proprii să fi fost epuizate sau înainte ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să nu își poată onora obligațiile de plată la scadență. Rezoluția ar trebui declanșată atunci când fie o autoritate de supraveghere după consultarea autorității de rezoluție, fie o autoritate de rezoluție după consultarea autorității de supraveghere stabilește că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și că măsurile alternative nu ar împiedica o astfel de intrare în dificultate într-un interval de timp rezonabil. Ar trebui să se considere că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații: (i) în cazul în care întreprinderea încalcă sau este susceptibilă de a încălca cerința de capital minim prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE și în cazul în care nu există nicio perspectivă rezonabilă de restabilire a conformității; (ii) în cazul în care întreprinderea nu mai îndeplinește condițiile de autorizare sau în cazul în care întreprinderea își încalcă grav obligațiile juridice prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative sub incidența cărora intră sau este susceptibilă de a-și încălca grav în viitorul apropiat obligațiile juridice prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative sub incidența cărora intră, într-un mod care ar justifica retragerea autorizației; (iii) în cazul în care activele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sunt inferioare pasivelor sale sau în cazul în care există elemente obiective care permit să se concluzioneze că activele întreprinderii vor deveni în viitorul apropiat inferioare pasivelor sale; (iv) în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate sau este susceptibilă să nu poată în viitorul apropiat să își achite datoriile sau alte obligații la scadență, inclusiv plățile către deținătorii de polițe sau beneficiari; sau (v) în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare necesită sprijin financiar public extraordinar.
- (33) Pentru a prevedea o delimitare clară a responsabilităților între autoritățile de supraveghere și cele de rezoluție, ar trebui să se precizeze că, odată ce măsura de rezoluție a fost luată de autoritatea de rezoluție, autoritatea de rezoluție este cea care devine responsabilă în ultimă instanță pentru punerea în aplicare efectivă a măsurii de rezoluție respective. Prin urmare, din acel moment, autoritatea de supraveghere ar trebui să se abțină de la adoptarea oricăror măsuri în legătură cu întreprinderea aflată în rezoluție, fără acordul prealabil al autorității de rezoluție. În mod similar, autoritatea de rezoluție ar trebui să aibă competența, în contextul măsurii de rezoluție, de a pune capăt oricărei măsuri luate de autoritatea de supraveghere în cazul în care continuarea măsurii respective ar împiedica aplicarea instrumentelor de rezoluție.
- (34) Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție ar putea afecta drepturile acționarilor și creditorilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Mai exact, competența autorităților de rezoluție de a transfera acțiunile sau toate activele ori o parte din activele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare către un cumpărător privat, fără acordul acționarilor, afectează drepturile de proprietate ale acționarilor. În plus, competența de a decide care din pasivele unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate trebuie să fie transferate pentru a se asigura continuitatea serviciilor și a se evita efectele negative asupra deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a părților păgubite, a economiei reale sau a stabilității financiare în ansamblu ar putea afecta egalitatea de tratament a creditorilor. Orice instrument de rezoluție ar trebui, prin urmare, să se aplice doar întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate și doar în cazurile în care acest lucru este necesar și proporțional pentru urmărirea obiectivelor rezoluției în interes general, ținând seama în mod corespunzător de obiectivul protejării interesului colectiv al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al solicitanților de despăgubiri. Interesul individual al unei anumite persoane sau al unui anumit grup nu ar trebui să prevaleze asupra echilibrului general al interesului colectiv al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al solicitanților de despăgubiri ai întreprinderii în cauză.

- (35) În special, instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice numai în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate fi lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență fără a afecta în mod nejustificat protecția deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a solicitanților de despăgubiri, fără a destabiliza sistemul financiar sau fără a împiedica transferul rapid și continuarea funcțiilor critice, precum și în cazul în care nu există nicio perspectivă rezonabilă de soluție privată alternativă, cum ar fi o eventuală majorare de capital din partea acționarilor existenți sau a oricărei părți terțe, suficientă pentru restabilirea viabilității depline a entității fără să fie afectate creanțele de asigurare sau de reasigurare. Sistemele de garantare a asigurărilor aplicabile unei întreprinderi care îndeplinește condițiile pentru procedura de insolvență sau pentru rezoluție ar trebui să fie luate în considerare atunci când se stabilește dacă aplicarea instrumentelor de rezoluție este necesară în interes public. Orice atingere adusă drepturilor acționarilor și ale creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție ar trebui să fie compatibilă cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”). Mai precis, eventualele diferențe în ceea ce privește tratamentul aplicat creditorilor din aceeași categorie în contextul unei măsuri de rezoluție ar trebui să fie justificate de interesul public și să fie proporționale cu riscurile abordate și nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate.
- (36) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de un anumit grad de flexibilitate pentru a echilibra obiectivele rezoluției, ținând seama în mod corespunzător de natura și circumstanțele fiecărui caz.
- (37) Atunci când urmăresc obiectivele rezoluției, autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze care este cea mai adecvată modalitate de reducere la minimum a costurilor rezoluției. Reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar este un obiectiv al rezoluției, dar utilizarea unui astfel de sprijin constituie, de asemenea, un cost al rezoluției. Cu toate acestea, reducerea la minimum a costurilor nu ar trebui să fie considerată un obiectiv separat al rezoluției, ci mai curând un principiu după care ar trebui să se ghideze autoritățile de rezoluție atunci când decid cele mai bune modalități de realizare a obiectivelor rezoluției.
- (38) Când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu principiul potrivit căruia creanțele de asigurare și de reasigurare sunt afectate după ce acționarii și alți creditori au suportat partea care le revine din pierderi. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să se asigure că se reduc la minimum costurile rezoluției întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și că se aplică un tratament echitabil creditorilor din aceeași categorie.
- (39) Reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile ar trebui să asigure un mecanism intern de absorbție a pierderilor. Respectivul mecanism, combinat cu instrumente de transfer care vizează menținerea continuității acoperirii prin asigurare în beneficiul deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al părților păgubite, ar trebui să permită atingerea obiectivelor rezoluției și ar trebui să limiteze în mare măsură impactul pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare l-ar avea asupra deținătorilor de polițe. Ar putea exista însă cazuri extreme în care rezoluția unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare necesită intervenția unor sisteme naționale specifice, în special a unui sistem de garantare a asigurărilor sau a unui fond de rezoluție, pentru a se asigura resurse complementare de absorbție a pierderilor și de restructurare sau, în ultimă instanță, o finanțare publică extraordinară. Garanțiile necesare pentru protejarea creditorilor ar trebui să reflecte, de asemenea, existența unor astfel de sisteme naționale specifice, care, la rândul lor, trebuie să respecte cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Înainte de utilizarea oricărui sprijin financiar public extraordinar ar trebui să fie aplicat instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.
- (40) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. Prin urmare, acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori afectați ai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. Respectivul principiu potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat reflectă dreptul fundamental de proprietate protejat de articolul 17 din Cartă. Respectivul drept ar trebui să fie protejat în cadrul procedurii administrative de rezoluție prin asigurarea faptului că niciun acționar, deținător de poliță, beneficiar, solicitant de despăgubiri sau alt creditor afectat nu este dezavantajat în raport cu procedurile obișnuite de insolvență. Evaluarea tratamentului pe care deținătorii de polițe, beneficiarii și părțile păgubite l-ar fi primit într-un astfel de caz ar trebui să includă orice plată pe care deținătorii de polițe, beneficiarii și părțile păgubite ar fi primit-o de la sistemele de garantare a asigurărilor, după caz, și de la organismele de despăgubire în temeiul Directivei 2009/103/CE. În cazul unui transfer parțial al activelor și pasivelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau o întreprindere-punte, partea reziduală a întreprinderii aflate în rezoluție ar trebui lichidată în cadrul procedurii

obișnuite de insolvență. Acționarii și creditorii rămași în procedura de lichidare a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aibă dreptul de a primi, ca plată sau compensare a creanțelor lor în cadrul procedurii de lichidare, cel puțin suma pe care ar fi recuperat-o dacă întreaga întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

- (41) Pentru protejarea drepturilor acționarilor și creditorilor, inclusiv ale deținătorilor de polițe, ale beneficiarilor și ale solicitanților de despăgubiri, este necesar să se stabilească obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și pasivelor întreprinderii aflate în rezoluție și în ceea ce privește evaluarea tratamentului pe care acționarii și creditorii, inclusiv deținătorii de polițe, beneficiarii și solicitanții de despăgubiri, l-ar fi primit dacă întreprinderea ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Este necesar să se stabilească, prin urmare, că, înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, se efectuează o evaluare corectă și realistă a activelor și pasivelor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Această evaluare ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac. Cu toate acestea, având în vedere natura măsurii de rezoluție și legătura strânsă a acesteia cu evaluarea, o astfel de cale de atac ar trebui să fie posibilă numai în cazul în care este îndreptată simultan și împotriva deciziei de rezoluție. În plus, este necesar să se prevadă că, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, se realizează o comparație între tratamentul pe care acționarii și creditorii, inclusiv deținătorii de polițe, beneficiarii și solicitanții de despăgubiri, l-au primit efectiv și tratamentul pe care l-ar fi primit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Această comparație *ex post* ar trebui să poată fi contestată separat de decizia de rezoluție. Acționarii și creditorii care au primit mai puțin decât suma pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței.
- (42) Atunci când se iau măsuri de rezoluție, deținătorii de polițe ar putea păstra toate sau unele dintre beneficiile prevăzute în contractele lor și nu ar trebui neapărat să încheie un nou contract de asigurare. În cazul în care o întreprindere este lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, o schimbare de contract ar putea genera costuri de înlocuire pentru deținătorii de polițe. În special în cazul contractelor de asigurare pe termen lung, condițiile de piață și propriile caracteristici ale deținătorilor de polițe, precum și costurile suplimentare, cum ar fi comisioanele de brokeraj și de închidere, ar putea duce la costuri semnificative pentru deținătorii de polițe care trebuie să își înlocuiască contractele. Atunci când se estimează astfel de costuri de înlocuire în contextul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, trebuie să se presupună că, într-un termen rezonabil de la data măsurii de rezoluție, se încheie un nou contract de asigurare pentru o poliță cu acoperire comparabilă disponibilă pe piață la ratele predominante de pe piață.
- (43) Este important ca pierderile să fie recunoscute în cazul intrării în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare. Evaluarea activelor și pasivelor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui să fie afectată însă, în cadrul evaluării, de situația financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Evaluările care stau la baza modului în care sunt selectate și concepute măsurile de rezoluție ar trebui să fie coerente cu cadrul de reglementare prudențială aplicabil, dar, în contextul rezoluției, ar putea fi efectuate modificări specifice ale principiilor care stau la baza acestui cadru, în special atunci când nu este confirmată ipoteza că întreprinderea își va continua activitatea. Ar trebui să fie posibil ca, în situații excepționale de urgență, autoritățile de rezoluție să efectueze o evaluare rapidă a activelor sau pasivelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Respectiva evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente. EIOPA ar trebui să stabilească un cadru de principii de utilizat la efectuarea unor astfel de evaluări și ar trebui să permită aplicarea unor metodologii specifice diferite de către autoritățile de rezoluție și de către evaluatorii independenți, după caz.
- (44) Atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare și să urmeze măsurile prevăzute în planurile de rezoluție, cu excepția cazului în care estimează, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite în mod mai eficace prin luarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție.
- (45) Instrumentele de rezoluție ar trebui să fie concepute și adaptate pentru înfruntarea unei game largi de scenarii în mare parte imprevizibile, ținându-se seama de faptul că ar putea exista o diferență între situația de criză a unei singure întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și o criză sistemică mai amplă. Instrumentele de rezoluție ar trebui, prin urmare, să acopere toate scenariile respective, inclusiv lichidarea de portofoliu în condiții de solvabilitate a întreprinderii aflate în rezoluție până la încetarea sa, vânzarea activității sau a acțiunilor întreprinderii aflate în rezoluție, crearea unei întreprinderi-punte, separarea activelor și pasivelor de portofoliile depreciate sau slab performante ale întreprinderii în curs de a intra în dificultate și reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital și a altor datorii eligibile ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate.

- (46) În cazuri specifice, atunci când anumite entități din grup furnizează unei întreprinderi aflate în rezoluție servicii care sunt esențiale pentru asigurarea continuității acoperirii prin asigurare, autoritatea de rezoluție ar trebui să aibă competența de a garanta că bunurile și serviciile furnizate de un astfel de furnizor de servicii esențiale continuă să fie furnizate în cazul în care poziția financiară a acestuia se deteriorează ca urmare a intrării în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din cadrul aceluiași grup, iar utilizarea acestei competențe este necesară pentru a menține continuitatea acoperirii prin asigurare furnizate de alte entități din grup. Respectivul competențe ar putea include exercitarea competențelor de rezoluție și aplicarea instrumentelor de rezoluție furnizorului de servicii esențiale.
- (47) În cazul în care s-au utilizat instrumente de rezoluție pentru transferarea portofoliilor de asigurare către o entitate solidă, care ar putea fi un cumpărător din sectorul privat sau o întreprindere-punte, partea reziduală a întreprinderii ar trebui lichidată într-un interval de timp adecvat. Respectivul interval de timp ar trebui stabilit pe baza necesității ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate să furnizeze servicii sau sprijin pentru a permite cumpărătorului din sectorul privat sau întreprinderii-punte să desfășoare activitățile sau serviciile dobândite prin transferul respectiv.
- (48) În fiecare stat membru ar trebui să se instituie mecanisme de finanțare pentru a despăgubi deținătorii de polițe, beneficiarii și solicitanții de despăgubiri ai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare autorizate în statul membru respectiv. Ar trebui să fie disponibile mecanisme de finanțare pentru a satisface și creanțele altor creditori și acționari, în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, dacă acest lucru este necesar pentru a se evita recurgerea la fonduri publice. Respectivul creanțe ar trebui să fie calculate în funcție de ierarhia creditorilor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență pentru a împiedica despăgubirea acționarilor sau a altor creditori înaintea despăgubirii integrale a deținătorilor de polițe, a beneficiarilor sau a solicitanților de despăgubiri. Deși ar trebui evitată absorbția directă a pierderilor unei societăți de asigurare, ar trebui să fie posibilă utilizarea unor astfel de mecanisme de finanțare pentru a finanța alte costuri asociate utilizării instrumentelor de rezoluție ca opțiune de ultimă instanță, în măsura în care acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivelor rezoluției și atât timp cât principiile rezoluției sunt pe deplin respectate. Statele membre ar trebui să poată decide că mecanismele de finanțare pot fi utilizate pentru a absorbi pierderile deținătorilor de polițe, ale beneficiarilor și ale solicitanților de despăgubiri. Într-un astfel de caz, întreprinderea în curs de a intra în dificultate ar urma să iasă de pe piață, iar toate sau o parte din portofoliile de contracte de asigurare ar urma să fie transferate ca parte a instrumentului de vânzare a activității sau către o întreprindere-punte sau să fie menținute în întreprinderea aflată în rezoluție dacă este plasată în lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate. În orice caz, ar trebui să se aplice reducerea valorii contabile a creanțelor acționarilor înainte ca mecanismele de finanțare a rezoluției să poată fi utilizate pentru a absorbi pierderile. Recunoscând diversitatea piețelor asigurărilor, statelor membre ar trebui să li se acorde o anumită flexibilitate în ceea ce privește modalitățile precise de finanțare externă, atât timp cât este asigurată disponibilitatea unei lichidități suficiente pentru a garanta compensarea într-un interval de timp rezonabil. Un stat membru ar trebui să impună o obligație de contribuție numai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare autorizate în statul membru respectiv și sucursalelor din Uniune ale unei întreprinderi dintr-o țară terță care sunt stabilite pe teritoriul său.
- (49) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită autorităților de rezoluție să efectueze vânzarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile ar trebui să ia măsurile necesare pentru scoaterea pe piață a respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei părți a activității acesteia în cadrul unui proces deschis, transparent și nediscriminatoriu, obținând cel mai mare preț de vânzare posibil. În cazul în care, din motive de urgență, un astfel de proces este imposibil, autoritățile ar trebui să ia măsuri pentru a remedia efectele negative asupra concurenței și a pieței interne.
- (50) Orice încasare netă din transferul activelor sau pasivelor întreprinderii aflate în rezoluție ar trebui, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, să revină întreprinderii rămase în procedura de lichidare. Orice încasare netă din transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de întreprinderea aflată în rezoluție ar trebui, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, să revină proprietarilor respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate, cu condiția să fie despăgubiți mai întâi deținătorii de polițe și alți creditori, în măsura în care valoarea contabilă a creanțelor lor a fost redusă fără despăgubirea lor integrală. Încasările ar trebui să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de procesul de rezoluție.
- (51) Există probabilitatea ca informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate și informațiile referitoare la negocierile purtate cu potențialii achizitori înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității să fie sensibile, putând prezenta riscuri pentru încrederea în piața asigurărilor. Este important, așadar, ca publicarea unor astfel de informații, care este obligatorie în temeiul

Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (⁷), să poată fi amânată atât timp cât este necesar pentru planificarea și structurarea procesului de rezoluție a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

- (52) O întreprindere-punte este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care se află total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice sau care este controlată de autoritatea de rezoluție. Scopul principal al unei întreprinderi-punte este de a se asigura continuarea furnizării funcțiilor critice către deținătorii de polițe ai întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. O întreprindere-punte ar trebui, prin urmare, să funcționeze ca întreprindere în activitate viabilă și ar trebui să fie reintrodusă pe piață de îndată ce circumstanțele sunt corespunzătoare sau să fie lichidată dacă nu mai este viabilă.
- (53) Instrumentul de separare a activelor și pasivelor ar trebui să ofere autorităților posibilitatea de a transfera către un vehicul separat activele, drepturile sau pasivele unei întreprinderi aflate în rezoluție, în vederea îndepărtării, gestionării sau lichidării unor astfel de active, drepturi sau pasive. Pentru a se preveni apariția unui avantaj competitiv nejustificat pentru întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate, instrumentul de separare a activelor și pasivelor, al cărui scop principal este de a facilita un transfer de portofoliu, ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente.
- (54) Un regim de rezoluție eficace ar trebui să asigure că întreprinderile de asigurare sau de reasigurare pot fi supuse procedurii de rezoluție într-un mod în care să se reducă la minimum impactul negativ pe care o intrare în dificultate l-ar avea asupra deținătorilor de polițe, a contribuabililor, a economiei reale și a stabilității financiare. Prin reducerea valorii contabile sau prin conversie ar trebui să se asigure că, înainte ca creanțele de asigurare și de reasigurare să fie afectate, primii care suportă pierderi sunt acționarii și creditorii unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate și că aceștia suportă o parte adecvată a costurilor generate de intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare de îndată ce se recurge la o competență de rezoluție. Instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar trebui să ofere astfel acționarilor și creditorilor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și, într-o anumită măsură, deținătorilor de polițe un stimulent mai puternic de a monitoriza starea de sănătate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în circumstanțe normale.
- (55) Este important să se asigure faptul că autoritățile de rezoluție dispun, într-o serie de circumstanțe, de flexibilitatea necesară pentru a plasa întreprinderea aflată în rezoluție într-un regim de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, pentru a transfera activele, drepturile și pasivele acestora în condiții optime pentru deținătorii de polițe sau pentru a aloca pierderile rămase. Este indicat, prin urmare, să se prevadă că autoritățile de rezoluție ar trebui să poată aplica instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie atât în cazul în care obiectivul este rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate ca întreprindere în regim de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, cât și în cazul în care serviciile de asigurare critice sunt transferate, în timp ce partea reziduală a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare încetează să funcționeze și este lichidată. În acest context, restructurarea obligațiilor de asigurare ar putea fi justificată pentru a se asigura continuarea unei părți semnificative a acoperirii prin asigurare și în cazul în care se consideră că aceasta este în interesul deținătorilor de polițe.
- (56) În cazul în care există o perspectivă realistă ca viabilitatea întreprinderii să poată fi restabilită și ca deținătorii de polițe să nu sufere pierderi în procesul de rezoluție, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar putea fi utilizat pentru readucerea întreprinderii aflate în rezoluție în stare de întreprindere în activitate. În acest caz, rezoluția prin reducerea valorii contabile sau prin conversie ar trebui să fie însoțită de înlocuirea conducerii, cu excepția cazului în care păstrarea conducerii este indicată și necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției.
- (57) Nu este indicat să se aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul creanțelor pentru care au fost constituite garanții reale sau alte tipuri de garanții, deoarece o astfel de reducere a valorii contabile sau conversie ar putea fi ineficace sau ar putea avea un impact negativ asupra stabilității financiare. Pentru a se asigura însă faptul că instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca acesta să poată fi aplicat unei game cât mai largi de obligații negarantate ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este indicat să se excludă anumite tipuri de obligații negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie. Astfel, pentru a se asigura continuitatea funcțiilor critice, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie nu ar trebui să fie aplicat în cazul anumitor obligații față de angajații întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau în cazul creanțelor comerciale care se referă la bunuri și servicii critice pentru funcționarea de zi cu zi a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Pentru a onora drepturile la pensie și sumele aferente pensiilor datorate societăților de administrare a fondurilor de pensii și administratorilor fondurilor de pensii, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie nu ar trebui să fie aplicat în cazul obligațiilor pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate le are față de un sistem de pensii. Pentru a se reduce riscul de contagiune sistemică, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de

(⁷) Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO L 173, 12.6.2014, p. 1).

conversie nu ar trebui să fie aplicat nici în cazul obligațiilor care rezultă din participarea la sisteme de plată și care au o scadență reziduală mai mică de șapte zile și nici în cazul obligațiilor față de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, instituții de credit sau firme de investiții, cu excepția entităților care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile.

- (58) Protecția interesului colectiv al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al solicitanților de despăgubiri este unul dintre obiectivele principale ale rezoluției. Prin urmare, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar trebui aplicat în cazul creanțelor de asigurare și de reasigurare doar ca măsură de ultimă instanță, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție consecințele unei eventuale reduceri a valorii contabile a creanțelor de asigurare care decurg din contracte de asigurare deținute de persoane fizice, microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii.
- (59) Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă obligații, integral sau parțial, într-o serie de circumstanțe în care reducerea valorii contabile sau conversia obligațiilor respective nu este posibilă într-un termen rezonabil, în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau în care, prin aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie, valoarea ar fi deteriorată în așa măsură încât pierderile suportate de alți creditori ar fi mai mari decât dacă respectivele obligații nu ar fi excluse. În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor datorii eligibile poate fi majorat pentru a se ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. În același timp, statele membre nu ar trebui să fie obligate să finanțeze rezoluția din bugetul lor general.
- (60) Atunci când aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul contractelor de asigurare, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de faptul că nivelurile de acoperire minime obligatorii prevăzute de legislația aplicabilă sunt atinse după restructurarea contractului. Acest lucru nu ar trebui să împiedice autoritatea de rezoluție să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie creanțelor de asigurare apărute înainte de data măsurii de rezoluție.
- (61) În general, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie astfel încât să respecte egalitatea de tratament a creditorilor și rangul statutar al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Pierderile ar trebui, prin urmare, să fie absorbite mai întâi de instrumentele de capital reglementat și ar trebui să fie alocate acționarilor fie prin anularea sau transferul acțiunilor, fie prin diluarea semnificativă a acestora. Dacă aceste procedee nu sunt suficiente, ar trebui să se aplice conversia sau reducerea valorii contabile a datoriilor subordonate. Conversia sau reducerea valorii contabile a obligațiilor cu rang prioritar ar trebui să se aplice numai în cazul în care datoriile subordonate au fost integral supuse conversiei sau reducerii valorii contabile. Contestarea reducerii principalului instrumentului sau al obligației sau a conversiei sale, care rezultă din exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, ar trebui să fie posibilă numai în temeiul legislației statului membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.
- (62) Scutirile aplicabile obligațiilor, cum ar fi pentru sisteme de plată și de decontare, pentru angajați sau creditori comerciali sau în cazul unei ordini preferențiale ar trebui să se aplice atât în țările terțe, cât și în Uniune. Pentru a se asigura posibilitatea de reducere a valorii contabile sau de conversie a obligațiilor în țări terțe, este necesar să se prevadă recunoașterea acestei posibilități în dispozițiile contractuale reglementate de legislația țărilor terțe. Existența unor astfel de clauze contractuale nu ar trebui să fie prevăzută în cazul obligațiilor scutite de aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie sau în cazul în care legislația țării terțe sau un acord obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă permite autorității de rezoluție din statul membru în cauză să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.
- (63) Acționarii și creditorii ar trebui să contribuie, atât cât este necesar, la mecanismul de alocare a pierderilor unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1, de nivel 2 și de nivel 3 absorb integral pierderile în momentul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare emitentă atinge punctul de neviabilitate. În consecință, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă obligația de a reduce integral valoarea contabilă a respectivelor instrumente sau de a converti respectivele instrumente, când este cazul, în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în momentul atingerii punctului de neviabilitate și înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție. În acest scop, punctul de neviabilitate ar trebui înțeles fie ca momentul în care autoritatea de rezoluție în cauză stabilește că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, fie ca momentul în care autoritatea de rezoluție în cauză decide că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar înceta să mai fie viabilă dacă nu s-ar proceda la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital respective. Aceste cerințe ar trebui să fie menționate în condițiile care reglementează instrumentul și în orice prospect sau document de ofertă publicat sau furnizat în legătură cu instrumentele respective.
- (64) În vederea asigurării unei executări eficiente a rezoluției, autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de toate competențele juridice necesare care pot fi exercitate, în diferite combinații, atunci când se aplică instrumentele de rezoluție. Respectivul competențe juridice ar trebui să includă competența de a transfera acțiuni, active, drepturi sau pasive ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate către o altă entitate, cum

ar fi o altă întreprindere sau o întreprindere-punte, competența de a reduce valoarea contabilă a acțiunilor sau de a le anula ori de a reduce valoarea contabilă a obligațiilor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau de a le converti, competența de a înlocui conducerea și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata creanțelor. Sunt necesare competențe auxiliare, cum ar fi competența de a impune altor părți ale grupului să asigure continuitatea serviciilor esențiale.

- (65) Nu este necesar să se prevadă mijloacele exacte prin care autoritățile de rezoluție ar trebui să intervină în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a alege, în ceea ce privește preluarea controlului, între o intervenție directă în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare și o ordonanță. Ele ar trebui să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte.
- (66) Este necesar să se stabilească cerințe procedurale prin care să se asigure notificarea și publicarea adecvată a măsurilor de rezoluție. Există însă probabilitatea ca informațiile obținute de autoritățile de rezoluție și de consilierii profesionali ai acestora pe parcursul procesului de rezoluție să fie sensibile, ceea ce înseamnă că ele ar trebui să fie supuse unui regim eficace de confidențialitate înainte de publicarea deciziei de rezoluție. Orice informație furnizată cu privire la o decizie înainte ca decizia să fie luată, de exemplu în legătură cu îndeplinirea condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție, cu utilizarea unui instrument specific sau cu o măsură în cursul procedurii, trebuie considerată ca având efecte asupra intereselor publice și private care sunt vizate de măsură. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, inclusiv cu privire la conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție și la rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.
- (67) Schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale nu ar trebui împiedicat. Schimbul de informații ar trebui să se deruleze în conformitate cu dreptul intern, iar informațiile, în cazul în care provin dintr-un alt stat membru, ar trebui să facă obiectul acestui schimb numai cu consimțământul expres al autorității relevante de la care provin.
- (68) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de competențe auxiliare pentru a asigura eficacitatea transferului de acțiuni sau de instrumente de datorie și de active, drepturi și pasive către un cumpărător terț sau o întreprindere-punte. Mai exact, pentru a se facilita transferul creanțelor de asigurare sau de reasigurare fără a se afecta profilul de risc general al portofoliului aferent și al rezervelor tehnice și cerințelor de capital asociate, ar trebui să se mențină beneficiile economice oferite de acordurile de reasigurare. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă capacitatea de a transfera creanțele de asigurare sau de reasigurare împreună cu drepturile de reasigurare aferente. Această capacitate ar trebui să cuprindă, de asemenea, competența de a ridica drepturile deținute de terți asupra instrumentelor sau activelor transferate, competența de a asigura respectarea contractelor și competența de a asigura continuitatea acordurilor cu destinatarul activelor și acțiunilor transferate. Nu ar trebui să fie afectat nici dreptul unei părți de a înceta un contract cu o întreprindere aflată în rezoluție sau cu o entitate din grup din alte motive decât rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența auxiliară de a impune părții reziduale a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care se află în curs de lichidare în cadrul procedurii obișnuite de insolvență să furnizeze serviciile de care are nevoie, pentru a-și desfășura activitatea, întreprinderea căreia i-au fost transferate active sau acțiuni prin aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului de întreprindere-punte.
- (69) În conformitate cu articolul 47 din Cartă, orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de legislația Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficace în fața unei instanțe judecătorești. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac.
- (70) Măsurile de gestionare a crizelor luate de autoritățile de rezoluție pot necesita evaluări economice complexe și o marjă largă de apreciere. Autoritățile de rezoluție dispun de cunoștințele necesare de specialitate pentru a realiza aceste evaluări și pentru a stabili utilizarea adecvată a marjei de apreciere. Prin urmare, este important să se asigure faptul că evaluările economice complexe efectuate de autoritățile de rezoluție în acest context sunt utilizate ca bază de către instanțele naționale cu ocazia reexaminării măsurilor de gestionare a crizelor în cauză. Cu toate acestea, natura complexă a acestor evaluări nu ar trebui să împiedice instanțele naționale să analizeze dacă elementele de probă invocate de către autoritatea de rezoluție sunt exacte din punct de vedere material, fiabile și coerente, dacă conțin toate informațiile relevante care ar trebui să fie luate în considerare pentru a evalua o situație complexă și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse pe baza lor.
- (71) În vederea gestionării situațiilor de urgență, este necesar să se prevadă că introducerea unei căi de atac nu are drept rezultat suspendarea automată a efectelor deciziei contestate și că decizia autorității de rezoluție are imediat forță executorie, cu prezumția că suspendarea sa ar fi împotriva interesului public.

- (72) Este necesar să se protejeze părțile terțe care au achiziționat cu bună-credință active, drepturi și pasive ale întreprinderii aflate în rezoluție, în virtutea exercitării competențelor de rezoluție de către autorități. Este necesar, de asemenea, să se asigure stabilitatea piețelor financiare. Prin urmare, dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii de rezoluție nu ar trebui să afecteze actele administrative sau tranzacțiile ulterioare încheiate pe baza unei decizii anulate. În astfel de cazuri, reparațiile pentru o decizie abuzivă ar trebui să se limiteze la acordarea de despăgubiri pentru daunele suportate de persoanele afectate.
- (73) În cazul unor riscuri grave pentru stabilitatea financiară a statului membru în cauză și a Uniunii, ar putea fi necesară luarea de urgență a unor măsuri de gestionare a crizelor. Orice procedură aplicată în temeiul dreptului intern în legătură cu cererea de aprobare judiciară *ex ante* a unei măsuri de gestionare a crizelor, precum și examinarea de către instanță a cererii respective ar trebui, prin urmare, să fie prompte. Statele membre ar trebui să se asigure că autoritatea în cauză poate lua o decizie imediat după ce o instanță și-a dat acordul. Această posibilitate nu ar trebui să aducă atingere dreptului părților interesate de a prezenta instanței o cerere de suspendare a deciziei. O astfel de posibilitate ar trebui acordată însă numai pentru o perioadă limitată după luarea măsurii de gestionare a crizelor de către autoritatea de rezoluție, pentru a nu se întârzia în mod nejustificat aplicarea deciziei de rezoluție.
- (74) În scopul unei rezoluții eficiente și dată fiind necesitatea de a se evita conflictele de competență, în perioada în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumente de rezoluție, se impune ca procedura obișnuită de insolvență pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate să nu fie deschisă sau, după caz, continuată decât la inițiativa sau cu acordul autorității de rezoluție. Prin urmare, este necesar să se prevadă că anumite obligații contractuale pot fi suspendate pentru o perioadă limitată, pentru ca autoritățile de rezoluție să poată aplica instrumentele de rezoluție. Această posibilitate nu ar trebui totuși să se aplice obligațiilor care au legătură cu sistemele desemnate de un stat membru, astfel cum sunt menționate în Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁸⁾, inclusiv contrapărțile centrale. Directiva 98/26/CE reduce riscul care decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Este necesar să se asigure faptul că aceste protecții continuă să se aplice în situații de criză și că se menține un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare și pentru alți participanți la piață. Nu ar trebui, așadar, să se considere că o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor constituie în sine o procedură de insolvență în înțelesul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile de fond prevăzute în contractele în cauză să continue să fie îndeplinite.
- (75) Este necesar să se asigure faptul că, atunci când efectuează transferul de active și pasive către un cumpărător din sectorul privat sau către o întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție au la dispoziție suficient timp pentru identificarea contractelor care trebuie transferate. Ar trebui deci să fie posibil ca autoritățile de rezoluție să restricționeze drepturile contrapărților de a rezilia, a accelera sau a înceta în orice alt mod contractele financiare înainte de efectuarea transferului. Astfel de restricții ar trebui să permită autorităților de rezoluție să obțină o imagine fidelă a bilanțului întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate, fără variațiile valorii și sferei de acoperire pe care le-ar presupune exercitarea pe scară largă a drepturilor de încetare, și ar trebui să ajute la evitarea creării unei instabilități pe piață. Atingerile aduse drepturilor contractuale ale contrapărților ar trebui totuși să fie limitate la minimumul necesar. Prin urmare, orice restricție impusă asupra drepturilor de încetare de către autoritățile de rezoluție ar trebui să se aplice numai în legătură cu măsurile de gestionare a crizelor sau cu evenimente direct legate de aplicarea unor astfel de măsuri. Ar trebui deci să fie menținute drepturile de încetare care decurg din orice alt tip de nerespectare a obligațiilor, inclusiv din nerespectarea obligațiilor de plată sau a obligațiilor de a da curs apelurilor în marjă.
- (76) Este necesar ca acordurile legitime încheiate pe piețele de capital să nu fie afectate în eventualitatea transferării unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și pasivelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Este indicat, prin urmare, să se stabilească mecanisme de siguranță prin care să se prevină divizarea obligațiilor conexe sau a drepturilor și contractelor conexe, inclusiv a contractelor încheiate cu aceeași contraparte și acoperite prin contracte de garanție reală, contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, acorduri de compensare reciprocă și acorduri de compensare cu exigibilitate imediată, precum și prin mecanisme de finanțare structurate. Atunci când se aplică astfel de mecanisme de siguranță, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie obligate să transfere toate contractele conexe din cadrul unui acord protejat sau să le mențină pe toate la întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală în curs de a intra în dificultate. Prin aceste mecanisme de siguranță ar trebui să se asigure faptul că nu este afectat tratamentul în materie de cerințe de capital reglementat care este aplicat expunerilor care fac obiectul unui acord de compensare în sensul Directivei 2009/138/CE.

⁽⁸⁾ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

- (77) În scopul de a se asigura stabilitatea financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, ar trebui introdus un moratoriu privind drepturile de răscumpărare ale deținătorilor de polițe. Pe baza unui astfel de moratoriu și a stabilității financiare rezultate pentru întreprinderea în cauză, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă suficient timp pentru a evalua întreprinderile respective și pentru a stabili ce instrumente de rezoluție ar trebui aplicate. Printr-un astfel de moratoriu ar trebui, de asemenea, să se asigure egalitatea de tratament a deținătorilor de polițe și, astfel, să se evite eventualele efecte financiare negative asupra deținătorilor de polițe, când aceștia nu se numără printre primii care își răscumpără polița. Deoarece unul dintre obiectivele rezoluției este continuarea acoperirii oferite de asigurare, deținătorii de polițe ar trebui să continue să efectueze orice fel de plăți obligatorii în temeiul contractelor de asigurare sau de reasigurare în cauză, inclusiv în cazul anuităților.
- (78) Asigurarea faptului că autoritățile de rezoluție au la dispoziție aceleași instrumente și competențe de rezoluție va facilita o acțiune coordonată în eventualitatea intrării în dificultate a unui grup transfrontalier. Pentru promovarea cooperării și pentru prevenirea unor abordări naționale fragmentate sunt necesare însă măsuri suplimentare. Prin urmare, pentru a ajunge la un acord asupra unei scheme de rezoluție a grupului în cazul rezoluției unor entități ale grupului, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă obligația de a se consulta reciproc și de a coopera în cadrul colegiilor de rezoluție. Pentru a se asigura un forum în care să se discute și să se obțină un astfel de acord, colegiile de rezoluție ar trebui să fie create pornindu-se de la colegiile de supraveghetori existente, prin includerea autorităților de rezoluție și prin implicarea ministerelor competente, a EIOPA și, când este cazul, a autorităților responsabile pentru sistemele de garantare a asigurărilor. Colegiile de rezoluție nu ar trebui să fie organisme decizionale, ci platforme care facilitează luarea deciziilor de către autoritățile naționale, în timp ce competența de adoptare a deciziilor comune ar trebui să revină autorităților naționale în cauză.
- (79) Ca urmare a evoluțiilor în materie de reglementare ca răspuns la criza financiară mondială, a experienței dobândite după această criză și a aplicării prezentei directive, Comisia, după consultarea EIOPA, ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a oportunității unor standarde comune minime pentru sistemele de garantare a asigurărilor din Uniune. Acest raport ar trebui cel puțin: să evalueze situația sistemelor de garantare a asigurărilor din statele membre (nivelul de acoperire, tipurile de asigurări acoperite, factorii declanșatori); să prezinte diferite opțiuni de politică, cum ar fi utilizarea sistemelor de garantare a asigurărilor pentru a continua sau a lichida polițe de asigurare, ținând în acest context seama în mod corespunzător de diferențele dintre produsele de asigurare din diferite state membre; să evalueze necesitatea de a introduce un nivel minim de referință pentru sistemele de garantare a asigurărilor în întreaga Uniune și, după caz, să descrie măsurile necesare pentru introducerea acestuia. Raportul ar trebui însoțit de o propunere legislativă dacă este cazul.
- (80) Rezoluția grupurilor transfrontaliere ar trebui să asigure echilibrul între necesitatea unor proceduri care să ia în considerare caracterul urgent al situației și să permită găsirea de soluții eficiente, corecte și în timp util pentru întregul grup, pe de o parte, și necesitatea de a proteja deținătorii de polițe, economia reală și stabilitatea financiară în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea, pe de altă parte. Diferitele autorități de rezoluție ar trebui, prin urmare, să își facă punctele de vedere cunoscute în cadrul colegiului de rezoluție, iar eventualele măsuri de rezoluție propuse de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului ar trebui să fie pregătite și discutate de diferitele autorități de rezoluție în contextul planurilor de rezoluție a grupului. În scopul de a facilita, ori de câte ori este posibil, luarea unor decizii rapide și comune, colegiile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să țină seama de punctele de vedere ale autorităților de rezoluție din toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.
- (81) Măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului ar trebui să țină întotdeauna cont de impactul lor asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Autoritățile de rezoluție din statul membru în care este stabilită o filială ar trebui, prin urmare, să poată să se opună, în ultimă instanță și în cazuri justificate în mod corespunzător, deciziilor autorității de rezoluție de la nivelul grupului, în cazul în care respectivele autorități sunt de părere că măsurile de rezoluție și alte măsuri nu sunt adecvate, fie din cauza necesității de a proteja deținătorii de polițe, economia reală și stabilitatea financiară din statul membru respectiv, fie din cauza obligațiilor care le revin întreprinderilor comparabile din statele membre respective.
- (82) Schemele de rezoluție a grupurilor ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, prin care este mai probabil să se obțină cele mai bune rezultate pentru toate întreprinderile din grup. Autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului ar trebui, prin urmare, să propună scheme de rezoluție a grupurilor, pe care să le prezinte colegiului de rezoluție. Autoritățile de rezoluție care nu sunt de acord cu o schemă de rezoluție a grupului sau care decid să ia măsuri de rezoluție în mod independent ar trebui să explice autorității de rezoluție de la nivelul grupului și altor autorități de

rezoluție implicate în schema de rezoluție a grupului din ce motive nu sunt de acord și să notifice motivele respective, precum și detaliile eventualelor măsuri de rezoluție pe care intenționează să le ia în mod independent. Orice autoritate de rezoluție care decide să se abată de la schema de rezoluție a grupului ar trebui să țină seama în mod corespunzător de impactul potențial al unei astfel de abateri asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din statele membre în care sunt situate celelalte autorități de rezoluție, precum și de efectele potențiale ale unei astfel de abateri asupra altor părți ale grupului.

- (83) Pentru a asigura o acțiune coordonată la nivelul grupului, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie invitate să aplice, în cadrul unei scheme de rezoluție a grupului, același instrument entităților care aparțin grupului și care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Prin urmare, autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de întreprindere-punte la nivel de grup pentru a stabili grupul în ansamblu și a transfera proprietatea asupra filialelor către întreprinderea-punte în vederea vânzării ulterioare a respectivelor filiale, fie sub formă de pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt adecvate. În plus, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie la nivelul entității-mamă.
- (84) Rezoluția eficace a întreprinderilor și a grupurilor de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel internațional presupune cooperarea autorităților de rezoluție din statele membre cu cele din țările terțe. În acest scop, în cazurile justificate de situația în cauză, EIOPA ar trebui să fie abilitată să elaboreze și să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu autoritățile țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Din același motiv, autorităților naționale ar trebui să li se permită să încheie cu autorități din țări terțe acorduri bilaterale în conformitate cu acordurile-cadru de cooperare ale EIOPA. Elaborarea unor astfel de acorduri bilaterale ar trebui să asigure un proces eficace de planificare, de luare a deciziilor și de coordonare în ceea ce privește întreprinderile de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel internațional. Pentru crearea unor condiții de concurență echitabile, astfel de acorduri bilaterale ar trebui să fie reciproce, autoritățile de rezoluție asigurând recunoașterea și respectarea reciprocă a procedurilor, dacă nu se aplică vreo excepție care permite respingerea recunoașterii procedurilor de rezoluție din țări terțe.
- (85) Autoritățile de rezoluție ar trebui să coopereze atât în ceea ce privește filialele grupurilor din Uniune sau din țări terțe, cât și în ceea ce privește sucursalele întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare din Uniune sau din țări terțe. Filialele grupurilor din țări terțe sunt întreprinderi stabilite în Uniune și, prin urmare, se supun în totalitate dreptului Uniunii, inclusiv în ceea ce privește aplicarea unor eventuale instrumente de rezoluție. Este totuși necesar ca statele membre să își păstreze dreptul de a acționa în raport cu sucursalele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care își au sediul în țări terțe, atunci când recunoașterea și aplicarea, în cazul unei sucursale, a procedurilor de rezoluție din țara terță ar pune în pericol economia reală sau stabilitatea financiară din Uniune ori atunci când deținătorii de polițe din Uniune nu ar beneficia de același tratament ca deținătorii de polițe din țara terță. În astfel de circumstanțe, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a refuza, după consultarea autorităților lor de rezoluție, recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe.
- (86) Punerea în aplicare a prezentei directive nu ar trebui să împiedice sistemele naționale de garantare a asigurărilor să coexiste cu cadrul de redresare și rezoluție, indiferent de sursa de finanțare a sistemelor naționale de garantare a asigurărilor. Utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare nu ar trebui să împiedice ca deținătorii de polițe, beneficiarii și alți solicitanți de despăgubiri să fie despăgubiți prin intermediul acestor sisteme naționale de garantare a asigurărilor.
- (87) EIOPA ar trebui să promoveze convergența practicilor autorităților de rezoluție prin intermediul unor ghiduri emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Mai precis, EIOPA ar trebui să specifice toate elementele următoare: (a) detalii suplimentare privind criteriile de aplicare a obligațiilor simplificate pentru anumite întreprinderi; (b) o serie de scenarii pentru planurile preventive de redresare și o listă minimă de indicatori calitativi și cantitativi; (c) criteriile de identificare a funcțiilor critice; (d) alte aspecte și criterii pentru evaluarea posibilității de rezoluție; (e) detaliile privind măsurile de soluționare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție și circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură; și (f) modul în care informațiile ar trebui furnizate în formă sintetică sau agregată în scopul cerințelor de confidențialitate.

- (88) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să faciliteze o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deținătorilor de polițe, a investitorilor și a consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și indicat să se încredințeze EIOPA, în calitate de organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică opțiuni de politică și care urmează să fie înaintate Comisiei.
- (89) În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte, prin intermediul unor acte delegate având ca temei juridic articolul 290 din TFUE, proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de EIOPA în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza următoarele elemente: (a) criteriile în baza cărora o întreprindere este supusă cerințelor privind planurile preventive de redresare, metodele care trebuie utilizate pentru stabilirea cotelor de piață în vederea planurilor de redresare și informațiile care trebuie incluse în planurile preventive de redresare; (b) conținutul planurilor de rezoluție și conținutul planurilor de rezoluție a grupurilor; (c) diferite elemente privind evaluarea, inclusiv circumstanțele în care o persoană este considerată independentă în scopul efectuării unei evaluări, metodologiile utilizate pentru estimarea valorii activelor și pasivelor în contextul rezoluției, separarea diferitelor evaluări, o metodologie de calculare a rezervei pentru pierderi suplimentare care trebuie inclusă în evaluările provizorii, metodologiile și principiile privind evaluarea datoriilor care provin din instrumente financiare derivate și metodologia de efectuare a evaluării diferenței de tratament; (d) conținutul clauzelor contractuale care trebuie incluse în contractele financiare reglementate de legislația unei țări terțe; (e) funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție. În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de EIOPA, prin intermediul unor acte de punere în aplicare având ca temei juridic articolul 291 din TFUE, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza procedurile, conținutul și un set minim de formulare și modele standard pentru furnizarea, de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de informații în scopul planurilor de rezoluție și al cooperării.
- (90) Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁹⁾, Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁰⁾ și Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹¹⁾ conțin norme privind protecția acționarilor și a creditorilor întreprinderilor care intră în domeniul lor de aplicare. În situația în care autoritățile de rezoluție trebuie să acționeze rapid, normele respective ar putea afecta atât eficacitatea măsurilor de rezoluție, cât și aplicarea instrumentelor de rezoluție și a competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție. Derogările prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾ și în Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹³⁾ ar trebui, prin urmare, să fie extinse pentru a acoperi măsurile luate în contextul rezoluției întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. În scopul garantării unui grad maxim de securitate juridică pentru părțile interesate, derogările respective ar trebui să fie stabilite în mod clar, să fie stricte și să fie utilizate exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.
- (91) Pentru a pune la dispoziția tuturor autorităților implicate modalități adecvate de partajare a informațiilor și de acces la acestea, este necesar să se asigure faptul că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în toate forurile relevante și că EIOPA beneficiază de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea sarcinilor legate de redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 ar trebui modificat pentru desemnarea autorităților de rezoluție drept autorități competente, astfel cum sunt menționate în regulamentul respectiv. Această asimilare a autorităților de rezoluție în noțiunea de autorități competente concordă cu funcțiile atribuite către EIOPA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, și anume de a contribui și a participa activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție.
- (92) Este necesar să se asigure faptul că întreprinderile de asigurare și de reasigurare, persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și organul lor administrativ, de conducere sau de control își respectă obligațiile în ceea ce privește rezoluția respectivelor întreprinderi. Este necesar, în egală măsură, să se asigure faptul că întreprinderile respective, persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și organul lor administrativ, de conducere sau de control fac obiectul unui tratament similar în toată Uniunea. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă obligația de

⁽⁹⁾ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

⁽¹¹⁾ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

⁽¹²⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

⁽¹³⁾ Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

a prevedea sancțiuni administrative și alte măsuri administrative eficiente, proporționale și disuasive. Astfel de sancțiuni administrative și alte măsuri administrative ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea unei sancțiuni administrative sau a unei alte măsuri administrative, publicarea sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile amenzilor administrative. Sub rezerva respectării unor cerințe stricte de păstrare a secretului profesional, EIOPA ar trebui să țină la zi o bază de date centrală cu toate sancțiunile administrative sau măsurile administrative de altă natură și informațiile referitoare la căile de atac care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție.

- (93) Statele membre nu ar trebui să aibă obligația de a stabili norme privind sancțiunile administrative sau alte măsuri administrative pentru încălcări ale prezentei directive care fac deja obiectul dreptului penal intern. Cu toate acestea, menținerea unor sancțiuni penale în locul unor sancțiuni administrative sau al altor măsuri administrative pentru încălcări nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților de rezoluție și a autorităților de supraveghere de a coopera, de a accesa informații și de a face schimb de informații în timp util cu autoritățile de rezoluție și cu autoritățile de supraveghere din alte state membre, inclusiv după sesizarea autorităților judiciare competente în vederea urmăririi penale a încălcărilor în cauză.
- (94) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea normelor și a procedurilor aplicabile rezoluției întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere efectele intrării în dificultate a oricărei întreprinderi la nivelul întregii Uniuni, obiectivul vizat poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (95) Atunci când iau decizii sau măsuri în temeiul prezentei directive, autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție ar trebui să acorde întotdeauna atenția cuvenită impactului deciziilor și măsurilor lor asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din alte state membre și ar trebui să aibă în vedere însemnătatea oricărei filiale sau a activităților transfrontaliere pentru deținătorii de polițe, sectorul financiar și economia statului membru în care este stabilită filiala sau în care sunt desfășurate activitățile, chiar și în cazurile în care filiala sau activitățile transfrontaliere în cauză au mai puțină importanță pentru grup.
- (96) În termen de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, Comisia, bazându-se pe experiența dobândită și după consultarea EIOPA, ar trebui să efectueze o evaluare mai detaliată axată pe anumite aspecte ale aplicării prezentei directive și să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT ȘI DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI DESEMNAREA AUTORITĂȚILOR DE REZOLUȚIE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile referitoare la redresarea și rezoluția următoarelor entități:
- (a) întreprinderile de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în Uniune și intră în domeniul de aplicare al articolului 2 din Directiva 2009/138/CE;
- (b) întreprinderile-mamă de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în Uniune;
- (c) holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte care sunt stabilite în Uniune;
- (d) holdingurile-mamă de asigurare dintr-un stat membru și holdingurile-mamă financiare mixte dintr-un stat membru;
- (e) holdingurile-mamă de asigurare din Uniune și holdingurile-mamă financiare mixte din Uniune;
- (f) sucursalele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite într-o țară terță și care îndeplinesc condițiile stabilite la articolele 75-80.

Prezenta directivă stabilește, de asemenea, norme și proceduri referitoare la furnizorii de servicii esențiale în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare relevantă intră în procedura de rezoluție.

Când instituie și aplică cerințele stabilite în prezenta directivă și când aplică diferitele instrumente de care dispun în legătură cu una dintre entitățile menționate la primul sau la al doilea paragraf, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere țin seama de tipul de activitate a entității în cauză, de structura acționariatului acesteia, de forma sa juridică, de profilul său de risc, de dimensiunea sa, de statutul său juridic și de gradul său de interconectare cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, precum și de sfera și complexitatea activităților sale.

(2) Statele membre pot adopta sau menține norme mai stricte decât cele stabilite în prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive sau norme în plus față de acestea, cu condiția ca respectivele norme să aibă o aplicabilitate generală și să nu fie incompatibile cu prezenta directivă și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument menționat la articolul 26 alineatul (7) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (2);
2. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare în sensul definiției de la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE;
3. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul definiției de la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
4. „holding de asigurare” înseamnă un holding de asigurare în sensul definiției de la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE;
5. „holding financiar mixt” înseamnă un holding financiar mixt în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE;
6. „holding-mamă de asigurare dintr-un stat membru” înseamnă un holding de asigurare care este stabilit într-un stat membru și care nu este o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în același stat membru;
7. „holding-mamă de asigurare din Uniune” înseamnă un holding-mamă de asigurare dintr-un stat membru care nu este o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a altui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în orice stat membru;
8. „holding-mamă financiar mixt dintr-un stat membru” înseamnă un holding financiar mixt care este stabilit într-un stat membru și care nu este la rândul său o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în același stat membru;
9. „holding-mamă financiar mixt din Uniune” înseamnă un holding-mamă financiar mixt dintr-un stat membru care nu este o filială a unei întreprinderi autorizate în orice stat membru ori a unui alt holding de asigurare sau holding financiar mixt înființat în orice stat membru;
10. „grup” înseamnă un grup în sensul definiției de la articolul 212 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2009/138/CE;
11. „obiectivele rezoluției” înseamnă obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 alineatul (2);
12. „autoritate de rezoluție” înseamnă o autoritate desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;
13. „autoritate de supraveghere” înseamnă o autoritate de supraveghere în sensul definiției de la articolul 13 punctul 10 din Directiva 2009/138/CE;
14. „instrument de rezoluție” înseamnă unul dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3);
15. „competență de rezoluție” înseamnă una dintre competențele menționate la articolele 42-54;

16. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere ale statelor membre care sunt responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național, conform competențelor naționale, și care au fost desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (7);
17. „conducere superioară” înseamnă persoana sau persoanele care conduc efectiv întreprinderea și care sunt responsabile și răspunzătoare față de organul administrativ, de conducere sau de control pentru gestionarea curentă a întreprinderii;
18. „grup transfrontalier” înseamnă un grup cu entități stabilite în cel puțin două state membre;
19. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în înțelesul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranațional care, dacă ar fi furnizat la nivel național, ar constitui un ajutor de stat furnizat pentru a menține sau a restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate;
20. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;
21. „supraveghetorul grupului” înseamnă supraveghetorul grupului în sensul definiției de la articolul 212 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2009/138/CE;
22. „plan preventiv de redresare” înseamnă un plan preventiv de redresare care este elaborat și actualizat în conformitate cu articolul 5;
23. „plan preventiv de redresare a grupului” înseamnă un plan preventiv de redresare a grupului care este elaborat și actualizat în conformitate cu articolul 7;
24. „activități transfrontaliere semnificative” înseamnă activități transfrontaliere semnificative în sensul definiției de la articolul 152aa alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE;
25. „funcții critice” înseamnă activitățile, serviciile sau operațiunile efectuate pentru terți de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care nu pot fi înlocuite într-un termen rezonabil sau la un cost rezonabil și a căror neefectuare de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar putea avea un impact semnificativ asupra sistemului financiar sau a economiei reale din unul sau mai multe state membre, inclusiv, în special, un impact care rezultă din efectele asupra bunăstării sociale a unui număr mare de deținători de polițe, beneficiari sau părți păgubite, dintr-o perturbare sistemică sau din pierderea încrederii generale în prestarea de servicii de asigurare;
26. „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau pentru un grup din care face parte o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;
27. „mecanism de finanțare” înseamnă un mecanism instituit de un stat membru în conformitate cu articolul 81 pentru a asigura aplicarea eficace de către autoritatea de rezoluție a instrumentelor de rezoluție și exercitarea eficace a competențelor de rezoluție;
28. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii astfel cum sunt prevăzute la articolul 87 din Directiva 2009/138/CE;
29. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) unei proceduri de rezoluție în temeiul articolului 19 sau 20, aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;
30. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu articolul 9;
31. „rezoluție a grupului” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup; sau
 - (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup;
32. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan pentru rezoluția grupului care este întocmit în conformitate cu articolele 10 și 11;

33. „autoritate de rezoluție de la nivelul grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care este situat supraveghetorul grupului;
34. „schemă de rezoluție a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 73 în scopul rezoluției unui grup;
35. „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 70;
36. „colegiu de rezoluție european” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 71;
37. „holding mixt de asigurare” înseamnă un holding mixt de asigurare în sensul definiției de la articolul 212 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2009/138/CE;
38. „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura de insolvență colectivă care implică desistarea parțială sau integrală a dreptului de administrare al unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, care este aplicabilă în mod obișnuit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în temeiul dreptului intern și care este fie specifică întreprinderilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;
39. „instrumente de datorie” înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;
40. „creanță de asigurare” înseamnă o creanță de asigurare în sensul definiției de la articolul 268 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2009/138/CE;
41. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul definiției de la articolul 13 punctul 15 din Directiva 2009/138/CE;
42. „cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;
43. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor uneia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e);
44. „instrument de separare a activelor și pasivelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 30, un transfer al activelor, al drepturilor sau al pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor;
45. „vehicul de gestionare a activelor și pasivelor” înseamnă o persoană juridică care îndeplinește cerințele stabilite la articolul 30 alineatul (2);
46. „instrument de reducere a valorii contabile sau de conversie” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită, în conformitate cu articolul 35, competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu obligațiile unei întreprinderi aflate în rezoluție;
47. „instrument de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 31, un transfer al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție către un cumpărător care nu este o întreprindere-punte;
48. „întreprindere-punte” înseamnă o persoană juridică care îndeplinește cerințele stabilite la articolul 32 alineatul (2);
49. „instrument de întreprindere-punte” înseamnă mecanismul de transfer, în conformitate cu articolul 32, al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o întreprindere-punte;
50. „instrument de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate” înseamnă mecanismul utilizat în conformitate cu articolul 27 pentru a interzice unei întreprinderi aflate în rezoluție să încheie noi contracte de asigurare sau de reasigurare și pentru a limita activitatea acestuia la administrarea exclusivă a portofoliului său existent până la încetarea activităților sale și lichidarea sa în cadrul procedurii obișnuite de insolvență;
51. „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care pot fi convertite în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate sau care dau dreptul de a dobândi acțiuni sau alte instrumente de proprietate și instrumente care reprezintă participării în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate;

52. „acționar” înseamnă un deținător de instrumente de proprietate;
53. „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 42 alineatul (1) litera (e) sau (f) de a transfera acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi sau pasive sau orice combinație a acestor elemente de la o întreprindere aflată în rezoluție către un destinatar;
54. „contraparte centrală (CPC)” înseamnă o CPC în sensul definiției de la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁴⁾;
55. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat în sensul definiției de la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
56. „competențe de reducere a valorii contabile sau de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 35 alineatul (2) și la articolul 42 alineatul (1) literele (g)-(k);
57. „obligație garantată” înseamnă o obligație pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, printr-un gaj sau drept de retenție sau prin contracte de garanție reală, inclusiv obligații care rezultă din tranzacții repo sau din alte contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate;
58. „instrumente de nivel 1” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază care întrunesc condițiile stabilite la articolul 94 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE;
59. „instrumente de nivel 2” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază și auxiliare care întrunesc condițiile stabilite la articolul 94 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;
60. „instrumente de nivel 3” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază și auxiliare care întrunesc condițiile stabilite la articolul 94 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE;
61. „datorii eligibile” înseamnă datoriile și instrumentele de capital care nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate instrumente de nivel 1, de nivel 2 sau de nivel 3 ale uneia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 35 alineatele (5)-(8);
62. „sistem de garantare a asigurărilor” înseamnă un sistem recunoscut oficial de un stat membru și finanțat prin contribuții din partea întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare sau de deținătorilor de polițe, prin care se garantează plata, parțială sau integrală, a creanțelor de asigurare eligibile către deținătorii de polițe, asigurații și beneficiarii eligibili sau se asigură continuarea polițelor de asigurare în cazul în care o întreprindere de asigurare nu este în măsură sau riscă să nu fie în măsură să își îndeplinească obligațiile și angajamentele care decurg din contractele sale de asigurare;
63. „instrumente de capital relevante” înseamnă instrumentele de nivel 1, de nivel 2 sau de nivel 3;
64. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o obligație dintr-o anumită categorie, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanță;
65. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanță este legată de o obligație redusă sau convertită în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie;
66. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori pasive sau orice combinație a acestor elemente de la o întreprindere aflată în rezoluție;
67. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi în afară de sâmbătă, duminică și zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;
68. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, de a rezilia, de a compensa sau de a compensa reciproc obligații sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligație a uneia dintre părțile la contract sau o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care altfel s-ar fi născut;
69. „întreprindere aflată în rezoluție” înseamnă oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), în privința căreia se ia o măsură de rezoluție;

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

70. „întreprindere-mamă de cel mai înalt rang” înseamnă întreprinderea-mamă dintr-un stat membru a unui grup care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Directiva 2009/138/CE, care nu este o filială a unei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt care este autorizat și înființat în orice stat membru;
71. „întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 3 și 6 din Directiva 2009/138/CE;
72. „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru gestionarea intrării în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluție prevăzute în prezenta directivă;
73. „sucursală din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță” înseamnă o sucursală situată într-un stat membru a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță;
74. „autoritate relevantă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților de supraveghere în temeiul prezentei directive;
75. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁵⁾;
76. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanțe sau obligații pot fi convertite într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unei cauze care determină executarea (oricum și oriunde ar fi definită aceasta), scadența obligațiilor părților este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanță netă sau înlocuite cu o singură creanță netă, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată”, în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE, și „compensarea”, în sensul definiției de la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;
77. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între întreprinderea aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;
78. „contracte financiare” înseamnă contracte financiare în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) punctul 100 din Directiva 2014/59/UE;
79. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competențelor prin care o întreprindere este îndrumată să abordeze deficiențele sau obstacolele din calea posibilității de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (5) din prezenta directivă, exercitarea competențelor de soluționare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție în temeiul articolului 15 sau 16 din prezenta directivă, aplicarea oricăreia dintre măsurile prevăzute la articolul 137, articolul 138 alineatele (3) și (5), articolul 139 alineatul (3) și articolul 140 din Directiva 2009/138/CE și aplicarea unei măsuri preventive în temeiul articolului 141 din Directiva 2009/138/CE;
80. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluție, numirea unui administrator special în temeiul articolului 44 sau numirea unei persoane în temeiul articolului 54 alineatul (1);
81. „autoritate națională macroprudențială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale, menționată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităților naționale pentru chestiuni macroprudențiale (CERS/2011/3);
82. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁶⁾;
83. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁷⁾;
84. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

⁽¹⁵⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

⁽¹⁶⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

85. „întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate” înseamnă o întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate în sensul definiției de la articolul 13 punctul 10a din Directiva 2009/138/CE;
86. „furnizor de servicii esențiale” înseamnă o entitate care furnizează bunuri sau servicii, cum ar fi servicii informatice, servicii de utilități și servicii de închiriere, de întreținere și de reparare a spațiilor de lucru, care sunt necesare pentru a menține funcționarea continuă a operațiunilor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau care sunt necesare pentru a asigura continuitatea acoperirii prin asigurare, și care face parte din același grup ca întreprinderea respectivă;
87. „filială” înseamnă o filială în sensul definiției de la articolul 13 punctul 16 din Directiva 2009/138/CE;
88. „filială din Uniune” înseamnă o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care își are sediul într-un stat membru și care este filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță;
89. „sucursală” înseamnă o sucursală în sensul definiției de la articolul 13 punctul 11 din Directiva 2009/138/CE;
90. „organ administrativ, de conducere sau de control” înseamnă un organ administrativ, de conducere sau de control în sensul definiției de la articolul 1 punctul 43 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei ⁽¹⁸⁾;
91. „conglomerat financiar” înseamnă un conglomerat financiar în sensul definiției de la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2002/87/CE.

Articolul 3

Desemnarea autorităților de rezoluție și a ministerelor competente

- (1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.
- (2) Pot fi autorități de rezoluție băncile centrale naționale, ministerele competente, autoritățile publice administrative sau autoritățile investite cu competențe de administrație publică.
- (3) În cazul în care o autoritate de rezoluție este investită cu alte funcții, inclusiv funcții de supraveghere, se instituie mecanisme structurale adecvate pentru a se evita conflictele de interese între funcțiile încredințate autorității de rezoluție în temeiul prezentei directive și funcțiile de supraveghere sau de altă natură, fără a se aduce atingere obligațiilor de schimb de informații și de cooperare prevăzute la alineatul (6).
- Statele membre se asigură că aceste mecanisme garantează independența operațională efectivă – inclusiv personal, linii de raportare și procese decizionale separate ale autorității de rezoluție respective – față de orice funcție de supraveghere sau de altă natură a autorității de rezoluție respective.
- (4) Cerințele prevăzute la alineatul (3) nu exclud posibilitatea ca:
- (a) liniile de raportare să convergă la cel mai înalt nivel sau la nivelul conducerii superioare al unei organizații care înglobează funcții sau autorități diferite;
- (b) personalul să fie alocat în comun, în condiții predefinite, între funcția de rezoluție și alte funcții, inclusiv funcțiile de supraveghere, pentru a se face față unui volum de muncă temporar ridicat sau pentru ca autoritatea de rezoluție să poată beneficia de cunoștințele de specialitate ale personalului alocat în comun.
- (5) Autoritățile de rezoluție adoptă și publică norme interne menite să prevină conflictele de interese, în conformitate cu cerințele stabilite la alineatele (3) și (4), inclusiv norme referitoare la secretul profesional și la schimburile de informații dintre diferitele domenii funcționale.
- (6) Statele membre prevăd cerința ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze strâns la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea de supraveghere sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

⁽¹⁸⁾ Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 12, 17.1.2015, p. 1).

(7) Fiecare stat membru desemnează un singur minister drept ministerul competent în temeiul prezentei directive. După caz, statele membre se asigură că se instituie un mecanism adecvat de coordonare cu alte ministere implicate.

(8) În cazul în care nu este ministerul competent, autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru informează ministerul competent, fără întârzieri nejustificate, cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, dacă dreptul intern nu prevede altfel, nu pune în aplicare nicio decizie cu impact bugetar direct înainte de a fi obținut aprobarea respectivului minister competent.

(9) În cazul în care desemnează mai multe autorități de rezoluție, un stat membru transmite Comisiei și EIOPA o notificare explicând toate motivele pentru această desemnare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între respectivele autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din alte state membre.

(10) Statele membre informează EIOPA în legătură cu autoritatea sau autoritățile naționale desemnate drept autorități de rezoluție și, dacă este cazul, în legătură cu autoritatea de contact, precum și în legătură cu funcțiile și responsabilitățile specifice ale acestora. EIOPA publică lista respectivelor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(11) Fără a aduce atingere articolului 67, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității de supraveghere și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

TITLUL II

PREGĂTIRE

CAPITOLUL I

Planificarea preventivă a redresării și planificarea rezoluției

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite întreprinderi

(1) Ținând seama de impactul pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare l-ar putea avea – date fiind natura activității sale, structura acționariatului său, forma sa juridică, profilul său de risc, dimensiunea și statutul său juridic, gradul său de interconectare cu alte întreprinderi reglementate sau cu sistemul financiar în general, precum și sfera și complexitatea activităților sale – și de potențialele efecte negative semnificative pe care intrarea sa în dificultate și lichidarea sa ulterioară în cadrul procedurii obișnuite de insolvență le-ar avea asupra piețelor financiare, a altor întreprinderi, a deținătorilor de polițe, a condițiilor de finanțare sau a economiei în sens mai larg, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere și de rezoluție stabilesc dacă pot fi aplicate obligații simplificate în cazul anumitor întreprinderi și grupuri de asigurare sau de reasigurare în ceea ce privește:

- (a) conținutul și detaliile planurilor preventive de redresare prevăzute la articolele 5-8 și ale planurilor de rezoluție prevăzute la articolele 9-12;
- (b) data până la care trebuie elaborate primele planuri preventive de redresare și primele planuri de rezoluție și frecvența cu care trebuie actualizate planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție, care poate fi mai redusă decât frecvența prevăzută la articolul 5 alineatul (4), articolul 7 alineatul (3), articolul 9 alineatul (5) și articolul 11 alineatul (3);
- (c) conținutul și nivelul de detaliere ale informațiilor pe care întreprinderile au obligația de a le furniza în temeiul articolului 5 alineatul (6), al articolului 7 alineatul (3), al articolului 10 alineatul (2) și al articolului 12 alineatul (1);
- (d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de rezoluție, prevăzută la articolele 13 și 14.

(2) Până la 29 iulie 2027, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la criteriile menționate la alineatul (1) partea introductivă de la prezentul articol.

- (3) Statele membre prevăd cerința ca autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție, după caz, să transmită către EIOPA, anual și separat pentru fiecare stat membru, toate informațiile următoare:
- (a) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare care au obligația de a elabora planuri preventive de redresare și planuri de rezoluție în temeiul articolelor 5, 7, 9 și 10;
 - (b) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare care fac obiectul obligațiilor simplificate menționate la alineatul (1);
 - (c) informații cantitative privind aplicarea criteriilor menționate la alineatul (1) partea introductivă;
 - (d) o descriere a obligațiilor simplificate aplicate pe baza criteriilor menționate la alineatul (1) partea introductivă în comparație cu obligațiile depline, împreună cu volumul de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și active, măsurat ca procent din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și, respectiv, active al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din statele membre sau al tuturor grupurilor, după caz.
- (4) EIOPA publică, anual și separat pentru fiecare stat membru, informațiile menționate la alineatul (3) literele (a)-(d), împreună cu o evaluare a eventualelor divergențe legate de punerea în aplicare a alineatului (1) la nivel național.

Secțiunea 2

Planificarea preventivă a redresării

Articolul 5

Planuri preventive de redresare

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare care nu fac parte dintr-un grup care are obligația de a elabora planuri preventive de redresare în temeiul articolului 7 și care îndeplinesc criteriile stabilite la alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol elaborează și actualizează un plan preventiv de redresare. Respectivul plan preventiv de redresare conține măsurile pe care întreprinderea în cauză trebuie să le ia pentru a-și restabili poziția financiară în cazul în care poziția respectivă s-a deteriorat semnificativ.

Se consideră că procesele de elaborare, actualizare și aplicare a planurilor preventive de redresare fac parte din sistemul de guvernanta în înțelesul articolului 41 din Directiva 2009/138/CE.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de supraveghere supune întreprinderile de asigurare și de reasigurare cerințelor privind planurile preventive de redresare în funcție de dimensiunea lor, de modelul lor de afaceri, de profilul lor de risc, de gradul lor de interconectare și de substituibilitate, de importanța lor pentru economia statelor membre în care își desfășoară activitatea și de activitățile lor transfrontaliere, în special activitățile lor transfrontaliere semnificative.

Autoritățile de supraveghere se asigură că, într-un stat membru, cel puțin 60 % din piața sa de asigurări și reasigurări de viață și cel puțin 60 % din piața sa de asigurări și reasigurări generale – cota de piață pentru cele de viață fiind bazată pe rezerve tehnice brute, iar cota de piață pentru cele generale fiind bazată pe prime brute subscrise – fac obiectul cerințelor privind planurile preventive de redresare în temeiul prezentului articol.

La calcularea nivelului de acoperire a pieței menționat la al doilea paragraf, se poate ține seama de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare filiale ale unui grup atunci când acestea fac parte dintr-un grup a cărui întreprindere-mamă de cel mai înalt rang elaborează și actualizează un plan preventiv de redresare a grupului.

(3) Orice întreprindere de asigurare sau de reasigurare care are obligația de a dispune de un plan de rezoluție este supusă cerințelor privind planurile preventive de redresare.

Întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate nu sunt supuse cerințelor privind planurile preventive de redresare, cu excepția cazului în care o autoritate de supraveghere consideră că o astfel de întreprindere reprezintă un risc specific la nivel național sau regional.

(4) Autoritățile de supraveghere se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare își actualizează planurile preventive de redresare cel puțin o dată la doi ani și, în orice caz:

- (a) după o modificare a structurii juridice sau organizaționale a întreprinderii, a activității sale sau a poziției sale financiare, care ar putea avea un efect semnificativ asupra planului preventiv de redresare sau care necesită o modificare substanțială a acestuia;
- (b) atunci când devine previzibilă o modificare substanțială a poziției financiare a întreprinderii, care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității planului sau care ar necesita din alte motive o revizuire a planului preventiv de redresare.

(5) Planurile preventive de redresare nu conțin ipoteza unui acces la un sprijin financiar public extraordinar sau a acordării unui astfel de sprijin.

(6) Statele membre prevăd cerința ca planurile preventive de redresare să conțină toate elementele următoare:

- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului, inclusiv al modificărilor substanțiale aduse celui mai recent plan prezentat;
- (b) o descriere a întreprinderii sau a grupului, inclusiv un rezumat al oricăror modificări substanțiale survenite de la cel mai recent plan prezentat;
- (c) un cadru de indicatori, astfel cum este menționat la alineatul (8);
- (d) o descriere a modului în care a fost elaborat și va fi actualizat și aplicat planul preventiv de redresare;
- (e) o serie de măsuri de remediere;
- (f) o strategie de comunicare;
- (g) în cazul în care întreprinderea a încălcat cerința de capital de solvabilitate prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din Directiva 2009/138/CE și a prezentat un plan de redresare în conformitate cu articolul 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE la un moment dat în cursul ultimilor zece ani, planul de redresare respectiv și o evaluare a măsurilor pe care le-a luat pentru a-și restabili conformitatea cu cerința de capital de solvabilitate.

(7) Statele membre prevăd cerința ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să evalueze credibilitatea și fezabilitatea planurilor lor preventive de redresare, în special a cadrului de indicatori menționat la alineatul (8) și a măsurilor de remediere, într-o gamă de scenarii de criză macroeconomică și financiară gravă, relevante pentru condițiile specifice ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care să includă evenimente sistemice, evenimente de criză legate de specificul întreprinderii care ar putea afecta în mod semnificativ profilul activelor și pasivelor și combinații ale unor astfel de evenimente de criză.

(8) Statele membre prevăd cerința ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să se asigure că planurile lor preventive de redresare conțin un cadru de indicatori calitativi și cantitativi prin care sunt identificate momentele în care ar trebui avute în vedere sau ar trebui luate măsuri de remediere. Respectivii indicatori pot să cuprindă criteriile referitoare, printre altele, la capital, lichidități, calitatea activelor, rentabilitate, condițiile de piață, condițiile macroeconomice și evenimentele operaționale. Indicatorii referitori la poziția de capital includ cel puțin orice încălcare a cerinței de capital de solvabilitate stabilite în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din Directiva 2009/138/CE.

Statele membre prevăd cerința ca orice încălcare a cerinței de capital de solvabilitate să conducă la măsuri de remediere adecvate din partea întreprinderii în cauză, în conformitate cu planul preventiv de redresare.

Statele membre prevăd cerința ca autoritățile de supraveghere să se asigure că întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie mecanisme adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor menționați la primul paragraf.

(9) O întreprindere de asigurare sau de reasigurare care decide să ia o măsură de remediere prevăzută în planul său preventiv de redresare sau care decide să nu ia o astfel de măsură de remediere deși a fost îndeplinit unul din indicatorii menționați la alineatul (8) primul paragraf notifică fără întârziere decizia respectivă autorității de supraveghere.

(10) Organul administrativ, de conducere sau de control al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare menționate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul preventiv de redresare înainte de a-l transmite autorității de supraveghere spre analizare.

(11) Până la 29 ianuarie 2027, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la:

- (a) seria de scenarii menționate la alineatul (7) de la prezentul articol, în cooperare cu Comitetul european pentru risc sistemic;
- (b) indicatorii calitativi și cantitativi menționați la alineatul (8) de la prezentul articol.

(12) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la:

- (a) criteriile menționate la alineatul (2) primul paragraf, în special cele referitoare la activitatea transfrontalieră;
- (b) metodele care trebuie utilizate pentru determinarea cotelor de piață menționate la alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf;
- (c) informațiile pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare trebuie să le introducă în planul preventiv de redresare, inclusiv măsurile de remediere menționate la alineatul (6) litera (e) și punerea în aplicare a acestora.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2026.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 6

Analizarea și evaluarea planurilor preventive de redresare de către autoritățile de supraveghere

(1) În termen de nouă luni de la prezentarea fiecăruia dintre planurile preventive de redresare, autoritățile de supraveghere analizează planul respectiv și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele stabilite la articolul 5, precum și toate elementele următoare:

- (a) probabilitatea rezonabilă ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în plan să mențină sau să restabilească, într-un interval de timp adecvat, viabilitatea și poziția financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare;
- (b) probabilitatea rezonabilă ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficace în situații de criză financiară;
- (c) probabilitatea rezonabilă ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să prevină, în toată măsura posibilului, orice efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina alte întreprinderi de asigurare și de reasigurare să pună în aplicare planuri preventive de redresare în aceeași perioadă.

(2) Autoritățile de supraveghere transmit autorităților de rezoluție toate planurile preventive de redresare pe care le-au primit. Autoritățile de rezoluție pot să examineze planul preventiv de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de rezoluție a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză și pot să facă recomandări autorității de supraveghere cu privire la aceste aspecte în termenul prevăzut la alineatul (1).

(3) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare desfășoară activități transfrontaliere semnificative, autoritatea de supraveghere din țara de origine transmite planul preventiv de redresare autorității de supraveghere din țara gazdă, la cererea acesteia. Autoritatea de supraveghere din țara gazdă poate să examineze planul preventiv de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale sau a stabilității financiare din propriul stat membru și poate să facă recomandări autorității de supraveghere din țara de origine cu privire la aceste aspecte. Autoritatea de supraveghere din țara de origine furnizează un răspuns motivat cu privire la decizia sa de a da curs sau nu recomandărilor. În cazul în care autoritatea de supraveghere din țara de origine nu ține seama în mod corespunzător de recomandările autorității de supraveghere din țara gazdă, autoritatea de supraveghere din țara gazdă poate sesiza EIOPA în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) Dacă, după ce au evaluat planul preventiv de redresare, ajung la concluzia că acesta prezintă deficiențe semnificative sau că există obstacole semnificative în calea punerii sale în aplicare, autoritățile de supraveghere notifică conținutul evaluării lor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză și îi impun acesteia să prezinte, în termen de două luni, un plan revizuit în care să demonstreze în ce mod sunt abordate deficiențele sau obstacolele respective. Respectivul termen de două luni poate fi prelungit cu o lună, la cererea întreprinderii în cauză, dacă autoritatea de supraveghere este de acord.

Înainte de a solicita unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare să depună din nou un plan preventiv de redresare, autoritatea de supraveghere îi oferă respectivei întreprinderi posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la această solicitare.

În cazul în care constată că deficiențele și obstacolele nu au fost abordate în mod adecvat în planul revizuit, autoritatea de supraveghere poate să îi transmită întreprinderii instrucțiuni pentru aducerea anumitor modificări la plan.

(5) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu prezintă un plan preventiv de redresare revizuit sau în cazul în care autoritatea de supraveghere ajunge la concluzia că planul preventiv de redresare revizuit nu remediază în mod adecvat deficiențele sau obstacolele identificate în cadrul evaluării inițiale și în cazul în care nu este posibil ca deficiențele sau obstacolele să fie remediate în mod adecvat printr-o instrucțiune de aducere a anumitor modificări la plan, autoritatea de supraveghere impune întreprinderii să identifice, într-un interval de timp rezonabil, modificările pe care întreprinderea le poate aduce activității sale economice pentru a aborda deficiențele din planul preventiv de redresare sau obstacolele din calea punerii în aplicare a planului respectiv.

În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu identifică astfel de modificări în intervalul de timp stabilit de către autoritatea de supraveghere sau în cazul în care autoritatea de supraveghere ajunge la concluzia că acțiunile propuse de întreprindere nu abordează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, autoritatea de supraveghere poate să ia o decizie motivată de a-i da întreprinderii instrucțiuni să ia orice măsură pe care autoritatea de supraveghere o consideră necesară și proporțională, ținând seama de gravitatea deficiențelor și a obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității economice a întreprinderii.

Această decizie se notifică în scris întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și poate face obiectul unei căi de atac.

Articolul 7

Planuri preventive de redresare a grupurilor

(1) Statele membre se asigură că supraveghetorul grupului are competența de a impune întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang a unui grup să elaboreze și să prezinte supraveghetorului grupului un plan preventiv de redresare a grupului.

Planul preventiv de redresare a grupului constă într-un plan preventiv de redresare pentru grupul condus de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang. În planul preventiv de redresare a grupului se identifică măsuri de remediere a căror punere în aplicare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și la nivelul filialelor sale individuale în vederea restabilirii poziției lor financiare în cazul în care aceasta s-a deteriorat semnificativ.

Supraveghetorul grupului impune obligația menționată la primul paragraf pe baza criteriilor menționate la articolul 5 alineatul (2) sau (3), după caz.

(2) Planul preventiv de redresare a grupului conține măsuri de remediere pentru stabilizarea grupului sau a oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului, atunci când grupul sau oricare dintre întreprinderile sale de asigurare sau de reasigurare se află într-o situație de criză, astfel încât să se abordeze sau să se elimine cauzele dificultăților și să se restabilească poziția financiară a grupului sau a întreprinderii care face parte din grupul în cauză, ținându-se seama în același timp de poziția financiară a altor entități din grup.

Planul preventiv de redresare a grupului conține mecanisme de asigurare a coordonării și a coerenței măsurilor proporționale care trebuie luate la nivelul grupului și al entităților din grup.

(3) Planul preventiv de redresare a grupului și orice plan pentru o filială individuală de asigurare sau de reasigurare se elaborează în conformitate cu articolul 5 alineatele (5)-(8) și se actualizează în conformitate cu articolul 5 alineatul (4).

În conformitate cu articolul 5 alineatul (8) al treilea paragraf, se instituie mecanisme adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

În planul preventiv de redresare a grupului se identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de remediere în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităților individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură practică sau juridică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor sau activelor în cadrul grupului.

(4) Autoritățile de supraveghere pot să impună filialelor de asigurare sau de reasigurare sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) să elaboreze și să prezinte planuri preventive de redresare în cazul în care nu există un plan preventiv de redresare a grupului.

(5) În cazul în care autoritatea de supraveghere în cauză evaluează că o entitate nu este luată în considerare în mod suficient în planul preventiv de redresare a grupului, având în vedere însemnătatea entității respective în statul membru în cauză și obligațiile prevăzute pentru întreprinderi comparabile în statul membru în cauză, autoritatea de supraveghere poate solicita supraveghetorului grupului, pe baza unui aviz motivat, să îi impună întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang sau holdingului de asigurare care conduce grupul să prezinte un plan preventiv revizuit de redresare a grupului care să țină seama de preocupările exprimate de autoritatea de supraveghere în cauză. În cazul în care se prezintă un plan preventiv revizuit de redresare a grupului, iar autoritatea de supraveghere în cauză evaluează că respectivul plan revizuit nu răspunde în mod suficient preocupărilor sale, aceasta le poate impune respectivelor filiale de asigurare sau de reasigurare sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) să elaboreze și să prezinte un plan preventiv de redresare. În acest caz, autoritatea de supraveghere transmite supraveghetorului grupului un aviz motivat referitor la această evaluare. Ulterior, ea transmite supraveghetorului grupului planul preventiv de redresare.

(6) Cu condiția respectării cerințelor de confidențialitate stabilite la articolul 66, supraveghetorul grupului transmite planurile preventive de redresare a grupului către:

(a) EIOPA;

(b) autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului supraveghetorilor sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE;

(c) autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului;

(d) autoritățile de rezoluție ale filialelor;

(e) în cazul în care grupul este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritatea de rezoluție relevantă desemnată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE și autoritatea competentă definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(7) Organul administrativ, de conducere sau de control al entității care elaborează planul preventiv de redresare a grupului în temeiul alineatului (1) sau planul preventiv de redresare în temeiul alineatului (4) sau (5) evaluează și aprobă planul în cauză înainte de a-l transmite supraveghetorului grupului sau autorității de supraveghere, după caz, spre analizare.

(8) Atunci când elaborează planuri preventive de redresare, filialele din Uniune pot lua în considerare orice planuri preventive de redresare la nivel de grup elaborate de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau de întreprinderile-mamă dintr-o țară terță de care aparțin filialele respective, dacă este cazul.

Articolul 8

Analizarea și evaluarea planurilor preventive de redresare a grupului de către supraveghetorul grupului

(1) După ce a consultat autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului supraveghetorilor sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE, supraveghetorul grupului analizează planul preventiv de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile stabilite la articolul 7. Evaluarea se efectuează în conformitate cu procedura stabilită la articolul 6 și în prezentul articol și în termenul prevăzut la articolul 6 alineatul (1) și ia în considerare impactul potențial al măsurilor de remediere asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.

(2) Supraveghetorul grupului depune eforturi pentru a ajunge la o decizie comună, astfel cum se menționează la articolul 17 din prezenta directivă, în cadrul colegiului supraveghetorilor instituit în conformitate cu articolul 248 din Directiva 2009/138/CE, cu privire la:

(a) analiza și evaluarea planului preventiv de redresare a grupului;

(b) eventuala necesitate de a se elabora un plan preventiv de redresare pe bază individuală pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup, în conformitate cu articolul 7 alineatul (4) sau (5) din prezenta directivă;

(c) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (4) și (5) din prezenta directivă.

Secțiunea 3

Planificarea rezoluției

Articolul 9

Planurile de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție elaborează, după ce au consultat autoritatea de supraveghere, un plan de rezoluție pentru fiecare întreprindere de asigurare sau de reasigurare care nu face parte dintr-un grup supus obligației de planificare a rezoluției în temeiul articolelor 10 și 11 și care îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol. În planul de rezoluție se prevăd măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție le poate lua atunci când întreprinderea de asigurare sau de reasigurare îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(2) Autoritățile de rezoluție elaborează planuri de rezoluție pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare în cazul cărora evaluează fie că este mai probabil, în comparație cu alte întreprinderi aflate în sfera lor de competență, ca măsurile de rezoluție să fie în interes public conform articolului 19 alineatul (5) în cazul intrării în dificultate a întreprinderii în cauză, fie că respectivele întreprinderi îndeplinesc o funcție critică. Evaluările respective iau în considerare cel puțin necesitatea de a atinge obiectivele rezoluției, dimensiunea, modelul de afaceri, profilul de risc, gradul de interconectare și substituibilitatea întreprinderii și, în special, activitatea transfrontalieră a acesteia.

Pe baza evaluărilor menționate la primul paragraf, autoritățile de rezoluție se asigură că, într-un stat membru, fac obiectul planificării rezoluției cel puțin 40 % din piața sa de asigurări și reasigurări de viață și 40 % din piața sa de asigurări și reasigurări generale, cota de piață pentru cele de viață fiind bazată pe rezerve tehnice brute, iar cota de piață pentru cele generale fiind bazată pe prime brute subscrise. La calcularea nivelului de acoperire a pieței se poate ține seama de filialele unui grup atunci când acestea sunt incluse în planul de rezoluție a grupului.

Întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate nu sunt supuse cerințelor de planificare a rezoluției, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție consideră că o astfel de întreprindere reprezintă un risc specific la nivel național sau regional.

(3) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză desfășoară activități transfrontaliere semnificative, autoritățile de rezoluție din țara de origine transmit proiectul de plan de rezoluție autorităților de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă. Autoritățile de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă pot să examineze proiectul de plan de rezoluție pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale sau a stabilității financiare din propriul lor stat membru și pot să formuleze, în atenția autorității de rezoluție din țara de origine, recomandări cu privire la aceste aspecte. Autoritatea de rezoluție din țara de origine furnizează un răspuns motivat cu privire la decizia sa de a da curs sau nu recomandărilor. În cazul în care autoritatea de rezoluție din țara de origine nu ține seama în mod corespunzător de recomandările autorității de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă, autoritatea de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă poate sesiza EIOPA în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) La specificarea, în planurile de rezoluție, a opțiunilor de aplicare a instrumentelor și competențelor de rezoluție, se iau în considerare scenariile de rezoluție relevante, inclusiv scenariul în care intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare este legată de specificul întreprinderii și scenariul în care intrarea în dificultate survine într-o perioadă de instabilitate financiară pe scară mai largă sau de evenimente care afectează întregul sistem.

Planurile de rezoluție nu conțin ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă acestea există.

(5) Autoritățile de rezoluție analizează și, dacă este necesar, actualizează planurile de rezoluție cel puțin o dată la doi ani și, în orice caz:

(a) după orice modificare substanțială a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității planului de rezoluție sau care ar impune în alt mod necesitatea revizuirii planului respectiv;

- (b) atunci când devine previzibilă o modificare substanțială a poziției financiare a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității planului de rezoluție sau care ar impune în alt mod necesitatea revizuirii planului respectiv.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare și autoritățile de supraveghere comunică prompt autorităților de rezoluție orice eveniment care impune necesitatea revizuirii sau a actualizării planului de rezoluție.

(6) Fără a se aduce atingere articolului 4, în planurile de rezoluție se prevăd opțiuni de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție în ceea ce privește întreprinderea de asigurare sau de reasigurare. Planurile de rezoluție conțin toate elementele următoare, cuantificate ori de câte ori este indicat și posibil:

- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
- (b) un rezumat al modificărilor substanțiale suferite de întreprindere de la transmiterea ultimelor informații legate de rezoluție;
- (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară pentru asigurarea continuității acestora în caz de intrare în dificultate a întreprinderii;
- (d) o identificare a activelor care ar urma să îndeplinească condițiile pentru a fi considerate garanții reale;
- (e) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect semnificativ al planului;
- (f) o descriere detaliată a evaluării posibilității de rezoluție, inclusiv a evaluării gradului în care este fezabilă și credibilă lichidarea printr-o procedură obișnuită de insolvență, efectuată în conformitate cu articolul 13;
- (g) o descriere a tuturor măsurilor necesare în temeiul articolului 15 pentru abordarea sau eliminarea obstacolelor din calea posibilității de rezoluție care au fost identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 13;
- (h) o explicare a modului în care opțiunile de rezoluție ar putea să fie finanțate fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă acestea există;
- (i) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, având în vedere diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;
- (j) o descriere a interdependențelor critice;
- (k) o analiză a impactului planului de rezoluție asupra angajaților întreprinderii, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate, și o descriere a procedurilor avute în vedere pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținându-se seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, când este cazul;
- (l) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;
- (m) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale întreprinderii;
- (n) când este cazul, orice opinie exprimată de întreprindere în legătură cu planul de rezoluție.

Întreprinderii de asigurare sau de reasigurare îi este prezentat un rezumat al elementelor-cheie ale planului.

(7) Autoritatea de rezoluție transmite planurile de rezoluție și orice modificare adusă acestora autorităților de supraveghere în cauză.

(8) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la conținutul planului de rezoluție.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2026.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(9) Până la 29 ianuarie 2027, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la criteriile de identificare a funcțiilor critice.

Articolul 10

Planurile de rezoluție a grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului au competența de a elabora planuri de rezoluție a grupului pentru grupurile care fac obiectul planificării rezoluției pe baza condițiilor prevăzute la articolul 9 alineatul (2).

(2) În planul de rezoluție a grupului:

(a) se prevăd măsurile de rezoluție care urmează să fie luate în privința fiecărei entități în cazul în care vor fi necesare măsuri pentru a se asigura continuitatea funcțiilor critice;

(b) se examinează în ce măsură instrumentele de rezoluție ar putea fi aplicate, iar competențele de rezoluție ar putea fi exercitate în mod coordonat și se identifică obstacolele potențiale aflate în calea unei rezoluții coordonate;

(c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, se identifică mecanismele adecvate de cooperare și coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluție în cadrul Uniunii;

(d) se identifică măsurile, inclusiv separarea juridică și economică a anumitor funcții sau linii de activitate, care sunt necesare pentru facilitarea rezoluției grupului, ținându-se seama de interdependențele din cadrul grupului;

(e) se identifică sursele disponibile pentru finanțarea măsurilor de rezoluție a grupului și, în cazul în care ar fi necesară utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a oricărui mecanism de finanțare, se prevăd principiile de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între sursele de finanțare din diferite state membre, fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar;

(f) se includ elementele prevăzute la articolul 9 alineatul (6).

(3) Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului transmite planurile de rezoluție a grupului și orice modificare adusă acestora autorităților de supraveghere în cauză și, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar, autorității de rezoluție relevante desemnate în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE și autorității competente, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(4) Autoritățile de rezoluție pot elabora planuri de rezoluție pentru filialele de asigurare sau de reasigurare sau pentru entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) în cazul în care nu există niciun plan de rezoluție a grupului.

(5) La elaborarea planurilor de rezoluție, autoritățile de rezoluție ale filialelor din Uniune pot lua în considerare strategia de rezoluție urmărită de autoritățile din țara terță în cauză în ceea ce privește grupurile pentru care sunt responsabile respectivele autorități de rezoluție.

În cazul în care autoritatea de rezoluție consideră că o astfel de strategie de rezoluție este credibilă și fezabilă, aceasta poate reflecta în mod corespunzător în planul său de rezoluție strategia de rezoluție respectivă și posibilele sale consecințe pentru filiala din Uniune în cauză. Acest lucru nu pune în pericol realizarea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18.

(6) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul planurilor de rezoluție a grupurilor, ținând seama de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piața internă.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2026.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

*Articolul 11***Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor**

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang transmit autorității de rezoluție de la nivelul grupului informațiile care ar putea fi necesare în temeiul articolului 12. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și, în măsura în care este necesar, la fiecare dintre entitățile grupului, inclusiv entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate stabilite în prezenta directivă, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului transmite informațiile relevante furnizate în conformitate cu prezentul alineat către:

- (a) EIOPA;
- (b) autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție;
- (c) autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului supraveghetorilor sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE.

(2) Statele membre se asigură că, în cadrul colegiilor de rezoluție, autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului, care acționează împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) și care au consultat în prealabil autoritățile de supraveghere în cauză care sunt membre ale colegiului supraveghetorilor sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE, elaborează și actualizează planuri de rezoluție a grupului. Autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului au libertatea, cu condiția respectării cerințelor de confidențialitate stabilite la articolul 80 din prezenta directivă, de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale de asigurare sau de reasigurare, holdinguri de asigurare sau sucursale semnificative, astfel cum sunt definite în temeiul articolului 248 alineatul (8) din Directiva 2009/138/CE.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupurilor sunt revizuite și, după caz, actualizate cel puțin o dată la doi ani și, în orice caz:

- (a) după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect semnificativ asupra planului sau ar necesita modificarea sa;
- (b) atunci când devine previzibilă o modificare substanțială a poziției sale financiare care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității planului sau care ar necesita din alte motive o revizuire a planului de rezoluție.

(4) Planul de rezoluție a grupului se adoptă sub forma unei decizii comune, astfel cum se menționează la articolul 17, a autorității de rezoluție de la nivelul grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor de asigurare și de reasigurare și ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

*Articolul 12***Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a impune întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, după caz:

- (a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție sau a planurilor de rezoluție a grupurilor;
- (b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității de supraveghere, toate informațiile necesare pentru elaborarea și punerea în aplicare a planurilor de rezoluție sau a planurilor de rezoluție a grupurilor.

(2) Autoritățile de supraveghere din statele membre în cauză cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica dacă informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile parțial sau integral și transmit respectivele informații autorităților de rezoluție în cauză. Autoritățile de rezoluție obțin toate informațiile respective disponibile de la autoritățile de supraveghere înainte de a solicita informații întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(3) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza procedurile și un set minim de formulare și modele standard pentru furnizarea informațiilor în temeiul prezentului articol și pentru a preciza conținutul acestor informații.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 29 iulie 2026.

Comisiei i se conferă competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

CAPITOLUL II

Posibilitățile de rezoluție

Articolul 13

Evaluarea posibilității de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție evaluează, după ce au consultat autoritatea de supraveghere, în ce măsură rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care nu fac parte dintr-un grup este posibilă fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există și sunt aplicabile.

Se consideră că rezoluția unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este posibilă în cazul în care este fezabil și credibil ca întreprinderea respectivă să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau ca autoritatea de rezoluție să procedeze la rezoluția întreprinderii respective aplicându-i instrumente de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție.

(2) În cazul în care o autoritate de rezoluție concluzionează că o măsură de rezoluție poate fi necesară în interes public deoarece lichidarea în cadrul procedurii obișnuite de insolvență nu ar îndeplini obiectivele rezoluției în aceeași măsură, aceasta întreprinde următoarele etape consecutive:

- (a) alege o măsură de rezoluție preferată adecvată pentru atingerea obiectivelor rezoluției, având în vedere structura și modelul de afaceri al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare;
- (b) evaluează fezabilitatea aplicării eficiente a măsurii de rezoluție alese într-un interval de timp adecvat și identifică potențialele obstacole în calea punerii sale în aplicare;
- (c) evaluează credibilitatea măsurii de rezoluție selectate, luând în considerare impactul probabil al rezoluției asupra sistemelor financiare sau a economiilor reale ale statelor membre sau ale Uniunii și protecția interesului colectiv al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al solicitanților de despăgubiri, în vederea asigurării continuității funcțiilor critice îndeplinite de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

(3) Autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea posibilității de rezoluție menționată la alineatul (1) concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție, în conformitate cu articolul 9, și în scopul elaborării și actualizării respectivului plan. Atunci când efectuează evaluarea menționată la alineatul (1), autoritățile de rezoluție examinează cel puțin dimensiunile specificate în anexă ale posibilității de rezoluție.

(4) În scopul evaluării posibilității de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare să furnizeze toate informațiile necesare.

(5) Până la 29 ianuarie 2027, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a preciza în mai mare măsură elementele și criteriile pentru evaluarea posibilității de rezoluție a întreprinderilor sau a grupurilor de asigurare și de reasigurare, astfel cum este prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol și la articolul 14 din prezenta directivă.

Articolul 14

Evaluarea posibilității de rezoluție în cazul grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, evaluează, după ce au consultat supraveghetorul grupului și autoritățile de supraveghere ale filialelor respective, în ce măsură rezoluția grupurilor este posibilă fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de

utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există și sunt aplicabile.

(2) Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă în cazul în care este fezabil și credibil ca autoritățile de rezoluție fie să lichideze entități ale grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, fie să procedeze la rezoluția grupului respectiv aplicând instrumente de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție în privința entităților grupului, dacă acestea pot fi separate cu ușurință în timp util, sau recurgând la orice alt mijloc prevăzut în dreptul intern.

Colegiile de rezoluție menționate la articolul 70 țin seama de evaluarea posibilității de rezoluție a grupului în cursul exercitării funcțiilor lor.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție concluzionează că o măsură de rezoluție poate fi necesară în interes public deoarece lichidarea în cadrul procedurii obișnuite de insolvență nu ar îndeplini obiectivele rezoluției în aceeași măsură, aceasta întreprinde următoarele etape consecutive:

- (a) alege măsurile de rezoluție preferate adecvate pentru atingerea obiectivelor rezoluției, având în vedere structura și modelul de afaceri al grupului;
- (b) evaluează fezabilitatea aplicării eficiente a măsurii de rezoluție alese într-un interval de timp adecvat și identifică potențialele obstacole în calea punerii sale în aplicare;
- (c) evaluează credibilitatea măsurii de rezoluție selectate, luând în considerare impactul probabil al rezoluției asupra sistemelor financiare sau a economiilor reale ale statelor membre sau ale Uniunii și protecția interesului colectiv al deținătorilor de polițe, ale beneficiarilor și ale solicitanților de despăgubiri, în vederea asigurării continuității funcțiilor critice îndeplinite de grup.

(4) Autoritățile de rezoluție de la nivelul grupurilor efectuează evaluarea posibilității de rezoluție concomitent cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupurilor, în conformitate cu articolul 10, și în scopul elaborării și actualizării respectivelor planuri. Evaluarea se efectuează în cadrul procedurii de luare a deciziilor prevăzute la articolul 11. Atunci când efectuează evaluarea menționată la alineatul (1), autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului examinează cel puțin dimensiunile specificate în anexă ale posibilității de rezoluție.

(5) În scopul evaluării posibilității de rezoluție, autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului pot solicita entităților din grup să furnizeze toate informațiile necesare.

Articolul 15

Competența de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care au fost identificate, în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 13 sau 14, obstacole semnificative aflate în calea posibilității de rezoluție a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, autoritatea de rezoluție notifică acest lucru în scris întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective și autorității de supraveghere în cauză.

(2) Cerința, stabilită la articolul 9 alineatul (1), ca autoritățile de rezoluție să elaboreze planuri de rezoluție și cerința, stabilită la articolul 11 alineatul (4), ca autoritățile de rezoluție relevante să ajungă, în conformitate cu articolul 17, la o decizie comună privind planurile de rezoluție a grupurilor se suspendă, ca urmare a notificării menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, până când măsurile de eliminare a obstacolelor semnificative din calea posibilității de rezoluție sunt acceptate de autoritatea de rezoluție în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol sau până când ele fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (4) de la prezentul articol.

(3) În termen de patru luni de la data primirii notificării menționate la alineatul (1), întreprinderea de asigurare sau de reasigurare propune autorității de rezoluție măsuri posibile de abordare sau de eliminare a obstacolelor semnificative identificate în notificare.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor respective propuse de întreprindere ia în considerare cauzele obstacolelor semnificative.

Autoritatea de rezoluție evaluează, după ce a consultat autoritatea de supraveghere, dacă măsurile respective abordează sau elimină în mod eficace obstacolele semnificative.

(4) În cazul în care constată că măsurile propuse de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu elimină în mod eficace obstacolul în cauză, autoritățile de rezoluție, acționând fie direct, fie indirect, prin intermediul autorității de supraveghere, impun întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să ia oricare

dintre măsurile alternative menționate la alineatul (5) și notifică în scris măsurile respective întreprinderii, care are la dispoziție o lună de la primirea notificării pentru a propune un plan de respectare a cerințelor respective.

Când identifică măsuri alternative, autoritățile de rezoluție demonstrează de ce măsurile propuse de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu ar putea elimina obstacolele din calea posibilității de rezoluție și în ce mod măsurile alternative propuse sunt proporționale pentru eliminarea obstacolelor respective. Autoritățile de rezoluție țin seama de efectul măsurilor asupra activității întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, asupra stabilității acesteia și asupra capacității sale de a contribui la economie.

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a lua cel puțin oricare dintre următoarele măsuri alternative:

- (a) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să revizuiască eventualele acorduri de finanțare intragrup sau să analizeze absența acestora sau să elaboreze acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe;
- (b) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să își limiteze expunerile individuale și agregate maxime;
- (c) impunerea unor cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;
- (d) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să cedeze anumite active sau să restructureze pasive;
- (e) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să limiteze sau să sisteze anumite activități existente sau propuse;
- (f) limitarea sau împiedicarea creării de noi linii de activitate, a dezvoltării celor existente sau a vânzării de produse noi sau existente;
- (g) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să schimbe strategia de reasigurare;
- (h) impunerea unor modificări ale structurilor juridice sau operaționale ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale oricărei entități din grup aflate fie în mod direct, fie în mod indirect, sub controlul său, în scopul de a se reduce complexitatea și de a se garanta astfel că funcțiile critice pot fi separate, din punct de vedere juridic și operațional, de alte funcții prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;
- (i) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau unei întreprinderi-mamă să înființeze un holding-mamă de asigurare într-un stat membru sau un holding-mamă de asigurare în Uniune;
- (j) în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este filiala unui holding de asigurare cu activitate mixtă, obligarea holdingului de asigurare cu activitate mixtă să înființeze un holding de asigurare separat având rolul de a controla întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de a facilita, dacă este necesar, rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de a evita efectele negative pe care aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție le-ar putea avea asupra părții nefinanciare a grupului.

(6) Înainte de a identifica oricare dintre măsurile alternative menționate la alineatul (5), autoritatea de rezoluție ia în considerare în mod corespunzător, după ce a consultat autoritatea de supraveghere, efectul potențial al unei astfel de măsuri asupra solidității și a stabilității activității curente a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză și asupra pieței interne.

(7) O notificare sau o decizie luată în temeiul alineatului (1) sau (4):

- (a) conține motivele care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
- (b) poate face obiectul unei căi de atac.

În plus, o decizie luată în temeiul alineatului (4) indică în ce mod decizia în cauză respectă cerința de aplicare proporțională stabilită la alineatul (4) al doilea paragraf.

(8) Până la 29 iulie 2027, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la măsurile prevăzute la alineatul (5) de la prezentul articol și la circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură.

Articolul 16

Competența de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție: tratamentul grupurilor

(1) O autoritate de rezoluție de la nivelul grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, după ce a consultat colegiul supraveghetorilor instituit în conformitate cu articolul 248 din Directiva 2009/138/CE, analizează evaluarea menționată la articolul 14 în cadrul colegiului de rezoluție și ia toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună, astfel cum se menționează la articolul 17, cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 15 alineatul (4) în legătură cu toate entitățile relevante din grup.

(2) Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului, în cooperare cu supraveghetorul grupului și cu EIOPA, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, întocmește un raport și îl prezintă întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și autorităților de rezoluție a filialelor, iar acestea din urmă transmit raportul respectiv filialelor care intră în sfera lor de competență. Raportul, întocmit după consultarea cu autoritățile de supraveghere, conține o analiză a obstacolelor semnificative aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării eficiente a competențelor de rezoluție în raport cu grupul. În raport se recomandă eventualele măsuri proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție de la nivelul grupului, sunt necesare sau indicate pentru eliminarea respectivelor obstacole, luându-se în considerare impactul măsurilor respective asupra modelului de afaceri al grupului.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție de la nivelul grupului măsuri alternative de abordare sau de eliminare a obstacolelor identificate în raport.

Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului evaluează, după ce a consultat supraveghetorul grupului, dacă măsurile respective abordează sau elimină în mod eficace obstacolul semnificativ.

(4) Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului comunică orice măsură propusă de către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang autorităților care sunt membre ale colegiului de rezoluție sau care participă la acesta. Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor depun toate eforturile, după ce au consultat autoritățile de supraveghere, pentru a ajunge la o decizie comună, astfel cum se menționează la articolul 17, în cadrul colegiului de rezoluție cu privire la identificarea obstacolelor semnificative și, dacă este necesar, cu privire la evaluarea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor. În acest sens, autoritățile respective țin seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.

CAPITOLUL III

Decizii comune

Articolul 17

Decizii comune

(1) Supraveghetorii grupului, autoritățile de supraveghere, autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului și autoritățile de rezoluție depun eforturi pentru a ajunge la deciziile comune menționate la articolul 8 alineatul (2), la articolul 11 alineatul (4) și la articolul 16 alineatul (4), după caz, în termen de patru luni de la data la care:

- (a) supraveghetorul grupului transmite planul preventiv de redresare a grupului în conformitate cu articolul 7 alineatul (6);
- (b) autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului transmite informațiile menționate la articolul 11 alineatul (1) al doilea paragraf;
- (c) întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang transmite eventuale observații sau propune eventuale măsuri alternative ori de la data de expirare a termenului menționat la articolul 16 alineatul (3), luându-se în considerare data cea mai apropiată.

La cererea unei autorități de supraveghere sau a unei autorități de rezoluție, EIOPA poate, în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, să acorde asistență supraveghetorilor grupului, autorităților de supraveghere, autorităților de rezoluție de la nivelul grupului și autorităților de rezoluție pentru ca acestea să ajungă la o decizie comună.

(2) Dacă nu se ajunge la o decizie comună în termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf prima teză cu privire la oricare dintre următoarele elemente, supraveghetorul grupului sau autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului, după caz, ia propria decizie cu privire la elementele respective:

- (a) analiza și evaluarea planului preventiv de redresare a grupului;
- (b) orice măsură pe care întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang trebuie să o ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (4) și (5);
- (c) planul de rezoluție a grupului;
- (d) măsurile menționate la articolul 16.

Decizia luată de supraveghetorul grupului sau de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului, după caz, este complet motivată și ține seama de punctele de vedere și rezervele altor autorități de supraveghere sau autorități de rezoluție, după caz, exprimate în termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă. Decizia se transmite întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și celorlalte autorități implicate.

(3) Dacă autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție nu ajung, în termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă, la o decizie comună cu privire la următoarele elemente, fiecare autoritate de supraveghere sau autoritate de rezoluție, după caz, a unei filiale ia propria decizie cu privire la elementele respective:

- (a) eventuala necesitate de a se elabora un plan preventiv de redresare pe bază individuală pentru întreprinderile de asigurare sau de reasigurare din jurisdicția sa, astfel cum se menționează la articolul 8 alineatul (2);
- (b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (4) și (5);
- (c) identificarea obstacolelor semnificative și, dacă este necesar, evaluarea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor respective, astfel cum se menționează la articolul 16 alineatul (1).

(4) Dacă autoritățile de rezoluție nu ajung la o decizie comună cu privire la adoptarea planului de rezoluție a grupului, astfel cum se menționează la articolul 11 alineatul (4), în termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă de la prezentul articol, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ia propria decizie, elaborând și ținând la zi un plan de rezoluție pentru entitățile din jurisdicția sa. Fiecare autoritate de rezoluție își notifică decizia celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

(5) Fiecare dintre deciziile luate de autoritățile de supraveghere sau de rezoluție în conformitate cu alineatul (3) sau (4) este complet motivată și ține seama de punctele de vedere și rezervele celorlalte autorități de supraveghere, autorități de rezoluție, supraveghetori ai grupului sau autorități de rezoluție de la nivelul grupului, după caz.

(6) Autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție care nu dezaprobă o decizie menționată la alineatele (3) și (4) pot să ajungă la o decizie comună cu privire la un plan preventiv de redresare a grupului sau la un plan de rezoluție a grupului în care sunt luate în considerare entitățile din grup aflate în jurisdicția lor.

(7) Dacă, în termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă, oricare dintre autoritățile de supraveghere sau de rezoluție în cauză a adus o chestiune la cunoștința EIOPA în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, supraveghetorul grupului, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului, autoritatea de supraveghere sau autoritatea de rezoluție în cauză, după caz, își amână decizia prevăzută la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol și așteaptă eventuala decizie luată de EIOPA în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, urmând să își ia decizia în conformitate cu decizia EIOPA. Termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă de la prezentul articol se consideră a fi etapa de conciliere, astfel cum este menționată la articolul 19 alineatul (2) din regulamentul menționat. EIOPA își ia decizia în termen de o lună. Chestiunea nu este adusă la cunoștința EIOPA după ce a expirat termenul menționat la alineatul (1) primul paragraf teza introductivă sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. Dacă EIOPA nu ia nicio decizie în termen de o lună de la data la care i-a fost adusă la cunoștință chestiunea, se aplică decizia supraveghetorului grupului, a autorității de rezoluție de la nivelul grupului, a autorității de supraveghere sau a autorității de rezoluție competente pentru grup sau filială la nivel individual, după caz.

(8) Deciziile comune menționate la articolul 8 alineatul (2), la articolul 11 alineatul (4), la articolul 16 alineatul (4) și la alineatul (6) de la prezentul articol și deciziile menționate la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol sunt recunoscute ca definitive și sunt aplicate de autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(9) În cazul în care se iau decizii comune în temeiul articolului 11 alineatul (4) și, în privința planurilor de rezoluție a grupurilor, în temeiul alineatului (6) de la prezentul articol și în cazul în care o autoritate de rezoluție apreciază că obiectul unui dezacord privind planurile de rezoluție a grupului afectează responsabilitățile bugetare ale propriului stat membru, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului procedează la o reevaluare a planului de rezoluție a grupului.

TITLUL III REZOLUȚIA

CAPITOLUL I

Obiectivele rezoluției, condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție și principiile generale

Articolul 18

Obiectivele rezoluției

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, au în vedere obiectivele rezoluției enumerate la alineatul (2) și aleg instrumentele și competențele care permit cel mai bine atingerea obiectivelor relevante în funcție de circumstanțele fiecărui caz.

(2) Obiectivele rezoluției sunt:

- (a) protejarea interesului colectiv al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al solicitanților de despăgubiri;
- (b) menținerea stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii și prin menținerea disciplinei de piață;
- (c) asigurarea continuității funcțiilor critice;
- (d) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar.

Atunci când urmăresc obiectivul rezoluției menționat la primul paragraf litera (c), autoritățile de rezoluție aleg, în raport cu funcțiile critice, abordările care mențin cel mai bine continuitatea acoperirii prin asigurare pentru deținătorii de polițe.

Atunci când urmăresc obiectivul rezoluției menționat la primul paragraf litera (d), autoritățile de rezoluție acordă prioritate, în cea mai mare măsură posibilă, utilizării altor surse de finanțare decât bugetul statelor membre, inclusiv a mecanismelor de finanțare menționate la articolul 81 și a sistemelor de garantare a asigurărilor, în cazul în care acestea sunt disponibile în acest scop în temeiul legislației aplicabile.

Statele membre se asigură că, atunci când urmăresc obiectivele rezoluției, autoritățile de rezoluție se străduiesc să reducă la minimum costul rezoluției și evită distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru atingerea respectivelor obiective ale rezoluției.

(3) Obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție le echilibrează în funcție de natura și de circumstanțele fiecărui caz.

Articolul 19

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) autoritatea de supraveghere, după consultarea autorității de rezoluție, sau autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității de supraveghere, a stabilit că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate;

- (b) nu există nicio perspectivă rezonabilă ca vreo măsură alternativă din sectorul privat sau vreo măsură de supraveghere, inclusiv măsurile preventive sau corective, să prevină intrarea în dificultate a întreprinderii într-un interval de timp rezonabil;
- (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public.
- (2) În cazul în care o autoritate de rezoluție ia o măsură de rezoluție și până la încetarea măsurii de rezoluție respective, autoritatea de supraveghere nu adoptă măsuri cu privire la întreprinderea aflată în rezoluție, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție este de acord cu măsurile respective.
- (3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dispun de instrumentele necesare, în special de accesul adecvat la orice informație relevantă, pentru a efectua constatarea în temeiul alineatului (1) litera (a), după consultarea autorității de supraveghere. Autoritatea de supraveghere prezintă autorității de rezoluție, fără întârziere, orice informație relevantă pe care aceasta din urmă o solicită pentru a-și putea efectua evaluarea.
- (4) Se consideră că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații:
- (a) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare încalcă sau este susceptibilă de a încălca cerința de capital minim menționată în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE și nu există nicio perspectivă rezonabilă de restabilire a conformității;
- (b) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu mai îndeplinește condițiile de autorizare sau își încalcă grav obligațiile prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative cărora li se supune sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că întreprinderea își va încălca grav în viitorul apropiat obligațiile, într-un mod care ar justifica retragerea autorizației;
- (c) activele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sunt inferioare pasivelor sale sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că activele întreprinderii vor deveni în viitorul apropiat inferioare pasivelor sale;
- (d) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate să își achite la scadență datoriile sau alte obligații, inclusiv plățile către deținătorii de polițe sau beneficiari, sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că întreprinderea se va afla într-o astfel de situație în viitorul apropiat;
- (e) este necesar un sprijin financiar public extraordinar.
- (5) În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este în interesul public dacă ea este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției și este proporțională cu acestea și dacă respectivele obiective nu ar fi realizate în aceeași măsură prin lichidarea întreprinderii în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, inclusiv prin utilizarea sistemelor de garantare a asigurărilor aplicabile întreprinderii respective dacă sunt îndeplinite condițiile pentru procedura obișnuită de insolvență.

Articolul 20

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în privința întreprinderilor-mamă și a holdingurilor

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să ia o măsură de rezoluție în legătură cu oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), dacă entitatea respectivă îndeplinește, *mutatis mutandis*, condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1).
- (2) În cazul în care filialele de asigurare sau de reasigurare ale unui holding de asigurare cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către un holding de asigurare intermediar, statele membre se asigură că măsurile de rezoluție vizând rezoluția grupului sunt luate în legătură cu holdingul de asigurare intermediar și nu iau măsuri de rezoluție vizând rezoluția grupului în legătură cu holdingul de asigurare cu activitate mixtă.
- (3) Sub rezerva alineatului (2), autoritățile de rezoluție pot să ia măsuri de rezoluție în privința oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c)-(e), chiar și în cazul în care entitățile respective nu îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (1) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) una sau mai multe dintre filialele de asigurare sau de reasigurare îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1);

- (b) activele și pasivele filialelor de asigurare sau de reasigurare sunt de așa natură încât intrarea în dificultate a filialelor respective amenință o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului sau grupul în ansamblu sau legislația în materie de insolvență a statului membru prevede ca grupurile să fie tratate ca un tot unitar;
- (c) măsura de rezoluție în privința entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c)-(e) este necesară pentru rezoluția filialelor de asigurare sau de reasigurare sau pentru rezoluția grupului în ansamblu.

Articolul 21

Proceduri pentru întreprinderi care nu sunt supuse unei măsuri de rezoluție

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția stabilită la articolul 19 alineatul (1) litera (c), fac obiectul unor proceduri de lichidare, astfel cum sunt definite la articolul 268 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2009/138/CE, sau al altor proceduri în temeiul dreptului intern inițiate și monitorizate de autoritățile competente, astfel cum sunt definite la articolul 268 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/138/CE, care asigură o ieșire ordonată de pe piață.

Articolul 22

Principii generale care guvernează rezoluția

(1) Statele membre se asigură că, atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu următoarele principii:

- (a) acționarii întreprinderii aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
- (b) creditorii întreprinderii aflate în rezoluție suportă pierderi după acționari, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod explicit altfel;
- (c) organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară a întreprinderii aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazului în care menținerea, integrală sau parțială, a organului respectiv sau a conducerii superioare este considerată necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;
- (d) organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară a întreprinderii aflate în rezoluție furnizează toată asistența necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;
- (e) persoanele fizice și juridice răspund civil sau penal, în temeiul dreptului în materie civilă sau penală, pentru intrarea în dificultate a întreprinderii aflate în rezoluție;
- (f) dacă nu se prevede altfel în prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie beneficiază de un tratament egal;
- (g) pierderile suportate de fiecare acționar sau creditor nu depășesc pierderile care ar fi fost suportate de acesta dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, în conformitate cu mecanismele de siguranță de la articolele 55-57;
- (h) măsurile de rezoluție se iau conform mecanismelor de siguranță din prezenta directivă.

(2) Dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare face parte dintr-un grup, autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție într-un mod în care să se reducă la minimum, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea:

- (a) impactul asupra altor entități ale grupului și asupra grupului în ansamblu;
- (b) efectele negative asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din Uniune și din statele membre.

(3) Când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, statele membre se asigură că respectă cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(4) În cazul în care se aplică instrumente de rezoluție, se consideră că entitatea căreia i se aplică instrumentele respective face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri de insolvență asemănătoare, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului⁽¹⁹⁾.

(5) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție informează reprezentanții angajaților întreprinderii în cauză și se consultă cu aceștia, dacă este cazul.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor, conform dreptului intern sau practicii naționale.

CAPITOLUL II

Evaluarea

Articolul 23

Evaluarea în scopul rezoluției

(1) Autoritățile de rezoluție se asigură că orice măsură de rezoluție este adoptată pe baza unei evaluări care garantează o estimare echitabilă, prudentă și realistă a activelor, pasivelor, drepturilor și obligațiilor unei entități astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e).

(2) Înainte de a declanșa procedura de rezoluție în cazul unei entități astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), autoritatea de rezoluție se asigură că se efectuează o primă evaluare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(3) După ce a hotărât să declanșeze procedura de rezoluție în cazul unei entități astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), autoritatea de rezoluție se asigură că se efectuează o a doua evaluare pentru:

- (a) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind măsurile de rezoluție adecvate care trebuie luate;
- (b) asigurarea faptului că eventualele pierderi ale entității respective sunt pe deplin recunoscute la data aplicării instrumentelor de rezoluție;
- (c) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind amplexarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate;
- (d) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind amplexarea reducerii valorii contabile sau a conversiei obligațiilor negarantate, inclusiv a instrumentelor de datorie;
- (e) în cazul aplicării instrumentului de întreprindere-punte, luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind activele, pasivele, drepturile și obligațiile sau instrumentele de proprietate care pot fi transferate întreprinderii-punte și luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind valoarea oricărei contraprestații care poate fi plătită întreprinderii aflate în rezoluție sau, dacă este cazul, deținătorilor instrumentelor de proprietate;
- (f) în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind activele, pasivele, drepturile și obligațiile sau instrumentele de proprietate care pot fi transferate cumpărătorului terț și interpretarea în cunoștință de cauză, de către autoritatea de rezoluție, a condițiilor comerciale în sensul articolului 31.

(4) Evaluarea menționată la alineatul (3) respectă articolul 75 din Directiva 2009/138/CE. Cu toate acestea, evaluarea respectivă poate fi ajustată, după caz, pentru a reflecta faptul că nu este îndeplinită ipoteza de continuitate a exploataării în ceea ce privește întreprinderea și pentru a reflecta circumstanțele specifice legate de utilizarea instrumentelor de rezoluție.

(5) Evaluările menționate la alineatele (2) și (3) pot face obiectul unei căi de atac, în conformitate cu articolul 67, numai împreună cu decizia de aplicare a unui instrument de rezoluție sau de exercitare a unei competențe de rezoluție.

⁽¹⁹⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

*Articolul 24***Cerințe privind evaluările**

- (1) Statele membre se asigură că evaluările menționate la articolul 23 sunt efectuate de oricare dintre următoarele:
- (a) o persoană independentă față de orice autoritate publică și față de entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e);
 - (b) autoritatea de rezoluție, dacă respectivele evaluări nu pot fi efectuate de către o persoană menționată la litera (a).
- (2) Evaluările menționate la articolul 23 sunt considerate definitive dacă au fost efectuate de persoana menționată la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol și dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (3)-(5) de la prezentul articol.
- (3) Fără a aduce atingere cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, o evaluare definitivă se bazează pe ipoteze prudente și nu conține ipoteza acordării posibile a unui sprijin financiar public extraordinar din momentul în care se iau măsuri de rezoluție.
- (4) O evaluare definitivă se completează cu următoarele informații deținute de entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e):
- (a) o situație financiară actualizată și o evaluare economică actualizată a entității, în conformitate cu Directiva 2009/138/CE;
 - (b) un raport privind situația financiară a entității, inclusiv, după caz, o evaluare, realizată de o funcție actuarială independentă, a rezervelor tehnice ale entității, astfel cum sunt menționate în titlul I capitolul VI secțiunea 2 din Directiva 2009/138/CE;
 - (c) orice informație suplimentară referitoare la valorile de piață și valorile contabile ale activelor, ale rezervelor tehnice, astfel cum sunt menționate în titlul I capitolul VI secțiunea 2 din Directiva 2009/138/CE, și ale altor pasive ale entității.
- (5) În evaluarea definitivă se indică împărțirea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile lor de prioritate conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Evaluarea definitivă conține, de asemenea, o estimare a tratamentului pe care ar fi trebuit să îl primească fiecare categorie de acționari și creditori dacă entitatea în cauză ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

Estimarea menționată la primul paragraf nu aduce atingere evaluării menționate la articolul 56.

- (6) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:
- (a) circumstanțele în care se consideră că o persoană este independentă atât față de autoritatea de rezoluție, cât și față de entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), în sensul alineatului (1) de la prezentul articol;
 - (b) metodologiile utilizate pentru estimarea valorii activelor și pasivelor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în contextul rezoluției;
 - (c) separarea evaluărilor efectuate în temeiul articolelor 23 și 56 din prezenta directivă.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2027.

Comisia i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

*Articolul 25***Evaluări provizorii și definitive**

- (1) Evaluările menționate la articolul 23 care nu îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 24 alineatul (2) sunt considerate evaluări provizorii.

Evaluările provizorii conțin o rezervă pentru pierderi suplimentare și o justificare adecvată a respectivei rezerve.

(2) Dacă adoptă măsuri de rezoluție pe baza unei evaluări provizorii, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare definitivă cât mai curând posibil.

Autoritățile de rezoluție respective se asigură că evaluarea definitivă menționată la primul paragraf:

- (a) permite recunoașterea integrală a oricăror pierderi ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) în registrele sale contabile;
- (b) permite luarea în cunoștință de cauză a unei decizii de reajustare a creanțelor creditorilor sau de majorare a valorii contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (3).

(3) În cazul în care valoarea activului net al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) estimată în cadrul evaluării definitive este mai mare decât valoarea activului net al entității respective estimată în cadrul evaluării provizorii, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să majoreze valoarea creanțelor creditorilor afectați care au făcut obiectul reducerii valorii contabile sau al restructurării;
- (b) să impună unei întreprinderi-punte să efectueze o plată suplimentară de contraprestații în raport cu activele, pasivele, drepturile și obligațiile către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau, după caz, către proprietarii instrumentelor de proprietate.

(4) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza, în sensul alineatului (1) de la prezentul articol, metodologia de calculare a rezervei pentru pierderi suplimentare care trebuie inclusă în evaluările provizorii.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2027.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

CAPITOLUL III

Instrumente de rezoluție

Secțiunea 1

Principii generale

Articolul 26

Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(2) Dacă o autoritate de rezoluție decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) și dacă măsura de rezoluție respectivă ar conduce la suportarea unor pierderi de către creditorii, în special de către deținătorii de polițe, sau ar conduce la restructurarea sau conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție în cauză exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 35 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aplicarea acestuia.

Orice încasări generate după recuperarea oricăror cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sau cu exercitarea competențelor de rezoluție ca urmare a aplicării oricărui instrument de rezoluție în conformitate cu alineatul (5) despăgubesc mai întâi deținătorii de polițe de asigurare și alți creditorii ai entității în măsura în care creanțele lor au făcut obiectul reducerii valorii contabile fără o despăgubire integrală.

Conversia datoriilor eligibile în instrumente de capital poate fi aplicată creanțelor de asigurare numai în cazul în care autoritatea de rezoluție justifică faptul că obiectivele rezoluției nu pot fi atinse prin alte instrumente de rezoluție sau că conversia creanțelor de asigurare ar conduce la o mai bună protecție pentru deținătorii de polițe în comparație cu utilizarea oricărui alt instrument de rezoluție și reducerea valorii contabile a creanțelor acestora.

- (3) Instrumentele de rezoluție sunt următoarele:
- (a) instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate;
 - (b) instrumentul de vânzare a activității;
 - (c) instrumentul de întreprindere-punte;
 - (d) instrumentul de separare a activelor și pasivelor;
 - (e) instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentele de rezoluție separat sau în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor și pasivelor, care este aplicat numai în combinație cu un alt instrument de rezoluție.

(4) Dacă se utilizează numai instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte și dacă aceste instrumente sunt utilizate pentru transferarea doar a unei părți din activele, drepturile sau pasivele întreprinderii aflate în rezoluție, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală sau o entitate reziduală menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele se lichidează în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Lichidarea într-un astfel de caz se realizează într-un termen rezonabil, ținându-se cont de eventuala necesitate ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală sau o entitate reziduală menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să furnizeze servicii sau sprijin în temeiul articolului 45, pentru a permite destinatarului să își desfășoare activitățile sau serviciile dobândite prin transferul respectiv, precum și de orice alt motiv pentru care atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor stabilite la articolul 22 necesită continuarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare reziduale sau a unei entități reziduale menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

(5) Autoritatea de rezoluție și orice mecanism de finanțare care acționează în temeiul articolului 81 sau autoritatea de rezoluție în numele oricărui mecanism de finanțare pot recupera toate cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu aplicarea instrumentelor de rezoluție sau cu exercitarea competențelor de rezoluție în unul sau mai multe dintre următoarele moduri:

- (a) ca deducere din orice contraprestație plătită de către un destinatar întreprinderii aflate în rezoluție sau, după caz, proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;
- (b) de la întreprinderea aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial;
- (c) din orice încasare rezultată din încetarea activităților întreprinderii-punte, a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor sau a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare aflate în lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, în calitate de creditor preferențial.

(6) Statele membre se asigură că normele din legislația națională în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o întreprindere aflată în rezoluție către o altă entitate prin aplicarea unui instrument de rezoluție sau prin exercitarea unei competențe de rezoluție.

(7) Statele membre pot să confere autorităților de rezoluție instrumente și competențe suplimentare la care autoritățile respective pot să recurgă atunci când o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), cu condiția ca:

- (a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, respectivele instrumente și competențe suplimentare să nu ridice obstacole în calea unei rezoluții eficiente a grupului; și
- (b) respectivele instrumente și competențe să fie compatibile cu obiectivele rezoluției și cu principiile generale care reglementează rezoluția, stabilite la articolul 22.

(8) Statele membre se asigură că, în măsura în care oricare dintre instrumentele de rezoluție nu este aplicabil unei entități care intră în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (1) ca urmare a formei sale juridice specifice de societate mutuală sau cooperativă, autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumente cât mai asemănătoare cu cele enumerate la alineatul (3) de la prezentul articol, inclusiv în ceea ce privește efectele acestora.

Secțiunea 2

Instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate

Articolul 27

Instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a supune întreprinderea aflată în rezoluție unei proceduri de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate pentru a pune capăt activităților întreprinderii respective, precum și de a interzice întreprinderii aflate în rezoluție să subscrie noi activități de asigurare și de reasigurare.
- (2) Statele membre se asigură că, în cazul în care autorizația a fost retrasă de autoritatea de supraveghere, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare căreia i s-a aplicat instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate îndeplinește cerința de capital minim prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE imediat după aplicarea instrumentului respectiv.
- (3) În cazul retragerii autorizației de către autoritatea de supraveghere, statele membre se asigură că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care face obiectul instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate continuă să fie supusă normelor și obiectivelor generale ale supravegherii asigurărilor prevăzute în titlul I capitolul III din Directiva 2009/138/CE până la încetarea activităților sale în conformitate cu alineatul (8) de la prezentul articol.
- (4) Autoritățile de rezoluție se asigură că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare aflată în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate are capacitatea de a păstra un personal format în mod adecvat și competent pentru a asigura continuarea ordonată a activităților sale de asigurare în cursul lichidării de portofoliu până la lichidarea întreprinderii.
- (5) Autoritățile de rezoluție monitorizează, în strânsă cooperare cu autoritățile de supraveghere, fluxul de trezorerie, precum și costurile și cheltuielile unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare aflate în rezoluție, pentru a-i păstra valoarea și vandabilitatea.
- (6) Autoritățile de rezoluție evaluează, în strânsă cooperare cu autoritățile de supraveghere, modificările preconizate ale componenței activelor, monitorizează îndeaproape acordurile de reasigurare și solicită, cel puțin trimestrial, evaluări actuariale independente ale rezervelor și ale rezervelor tehnice.
- (7) La aplicarea instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, autoritățile de rezoluție pot restricționa sau interzice orice remunerare a capitalurilor proprii și a instrumentelor asimilate capitalurilor proprii, inclusiv plățile de dividende, și pot restricționa sau interzice orice plată a remunerației variabile și a beneficiilor discreționare de tipul pensiilor.
- (8) Autoritățile de rezoluție iau decizia ca o întreprindere aflată în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate să fie lichidată în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:
- (a) activele, drepturile sau pasivele întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate sunt vândute, în totalitate sau într-o proporție semnificativă, unui cumpărător terț;
 - (b) activele întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.
- (9) În cazul în care este folosit instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate și valoarea netă a activelor întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate a devenit negativă, autoritatea de rezoluție evaluează dacă întreprinderea trebuie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau dacă trebuie să se aplice un alt instrument de rezoluție.

În cazul în care cerința de capital minim prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE nu este îndeplinită, autoritatea de rezoluție evaluează, în strânsă cooperare cu autoritatea de supraveghere, dacă întreprinderea ar trebui lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau dacă ar trebui aplicat un alt instrument de rezoluție.

Secțiunea 3

Instrumentul de separare a activelor și pasivelor, instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte

Articolul 28

Principii pentru aplicarea instrumentului de separare a activelor și pasivelor, a instrumentului de vânzare a activității și a instrumentului de întreprindere-punte

(1) Statele membre se asigură că, sub rezerva articolului 31 alineatele (5) și (6) și a articolului 67, autoritățile de rezoluție au competența de a utiliza instrumentul de separare a activelor și pasivelor, instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte fără a fi necesar să obțină acordul acționarilor întreprinderii aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, altele decât cumpărătorul sau întreprinderea-punte, și fără a fi necesar să respecte alte cerințe procedurale în temeiul dreptului societăților comerciale sau al legislației privind valorile mobiliare, altele decât cele prevăzute la articolul 29.

(2) Sub rezerva articolului 26 alineatele (2) și (5), orice contraprestație plătită de cumpărător sau de întreprinderea-punte revine:

- (a) proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate, în cazul în care astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de întreprinderea aflată în rezoluție au fost transferate de la deținătorii acțiunilor sau instrumentelor respective la cumpărător sau la întreprinderea-punte;
- (b) întreprinderii aflate în rezoluție, în cazul în care activele sau pasivele întreprinderii aflate în rezoluție au fost transferate, parțial sau integral, cumpărătorului sau întreprinderii-punte.

(3) Sub rezerva articolului 26 alineatele (2) și (5), orice contraprestație plătită de un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor, astfel cum este menționat la articolul 30 alineatul (2), în privința activelor, drepturilor sau pasivelor dobândite în mod direct de la întreprinderea aflată în rezoluție revine întreprinderii aflate în rezoluție. Contraprestația poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor și pasivelor.

(4) Transferurile efectuate prin utilizarea instrumentului de separare a activelor și pasivelor, a instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului de întreprindere-punte sunt supuse mecanismelor de siguranță menționate în titlul III capitolul V.

(5) Autoritățile de rezoluție pot utiliza instrumentul de separare a activelor și pasivelor, instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte de mai multe ori pentru a efectua transferuri suplimentare atunci când acestea sunt necesare pentru atingerea obiectivelor rezoluției.

(6) Statele membre se asigură că un cumpărător sau o întreprindere-punte, astfel cum se menționează la alineatul (1), poate continua să exercite, când este relevant, drepturile de membru și de acces în legătură cu sistemele de plată, compensare și decontare, bursele de valori și sistemele de garantare a asigurărilor ale întreprinderii aflate în rezoluție, cu condiția ca cumpărătorul sau întreprinderea-punte să îndeplinească criteriile pentru deținerea calității de membru al unor astfel de sisteme și pentru participarea la acestea.

În cazurile în care nu sunt îndeplinite toate criteriile enumerate la primul paragraf, statele membre se asigură că, după caz:

- (a) nu se refuză calitatea de membru al sistemelor de plată, compensare și decontare, al burselor de valori și al sistemelor de garantare a asigurărilor sau participarea la acestea pe motivul că cumpărătorul sau întreprinderea-punte nu deține un rating din partea unei agenții de rating sau că un astfel de rating nu corespunde nivelurilor de rating necesare pentru primirea accesului la astfel de sisteme;
- (b) în cazul în care cumpărătorul sau întreprinderea-punte nu îndeplinește criteriile pentru deținerea calității de membru sau pentru participare în legătură cu un sistem de plată, compensare sau decontare, o bursă de valori sau un sistem de garantare a asigurărilor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă, precizată de autoritățile de rezoluție, care nu poate depăși 24 de luni și care poate fi reînnoită pe baza unei cereri adresate autorității de rezoluție de către cumpărător sau întreprinderea-punte.

(7) Fără a aduce atingere titlului III capitolul V, acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate cu ajutorul instrumentului de separare a activelor și pasivelor, al instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de întreprindere-punte nu pot să aibă niciun fel de drepturi sau pretenții asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate sau în legătură cu acestea și nici asupra organului

administrativ, de conducere sau de control sau a conducerii superioare a întreprinderii-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor sau în legătură cu acestea.

Articolul 29

Cerințe procedurale privind vânzările de activitate, active, drepturi sau pasive în cadrul procedurii de rezoluție

(1) Sub rezerva alineatului (3), statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție urmăresc să aplice instrumentul de vânzare a activității sau să vândă o întreprindere-punte sau activele, drepturile sau pasivele acesteia, întreprinderea aflată în rezoluție, întreprinderea-punte sau activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate în cauză sunt scoase pe piață conform cerințelor prevăzute la alineatul (2). Pot fi scoase pe piață separat grupuri de drepturi, active și pasive.

(2) Fără a aduce atingere cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1) respectă următoarele cerințe:

- (a) este cât se poate de transparentă și nu prezintă o imagine semnificativ incorectă asupra activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau altor instrumente de proprietate ale întreprinderii sau ale întreprinderii-punte, pe care o autoritate de rezoluție intenționează să le transfere;
- (b) nu favorizează sau discriminează în mod necuvenit cumpărătorii potențiali;
- (c) nu face obiectul niciunui conflict de interese;
- (d) nu conferă niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;
- (e) ține seama de nevoia ca măsura de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;
- (f) vizează maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, al drepturilor sau al pasivelor în cauză.

Cerințele respective nu împiedică autoritățile de rezoluție să contacteze în acest sens anumiți cumpărători potențiali.

Orice publicare a scoaterii pe piață a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) ori a întreprinderii-punte, care în mod normal ar fi necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din regulamentul menționat.

(3) Autoritățile de rezoluție pot adopta o decizie motivată de a nu respecta cerința de vânzare pe piață, în cazul în care stabilesc că respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (2) ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției.

Articolul 30

Instrumentul de separare a activelor și pasivelor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei întreprinderi aflate în rezoluție sau ale unei întreprinderi-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor și pasivelor, un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor este o persoană juridică care:

- (a) se află integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție, și este controlată de autoritatea de rezoluție; și
- (b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție sau ale unei întreprinderi-punte.

(3) Vehiculul de gestionare a activelor și pasivelor gestionează portofoliile care îi sunt transferate, astfel încât să le maximizeze valoarea printr-o vânzare a portofoliilor respective sau printr-o lichidare ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcționarea unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor respectă următoarele cerințe:

- (a) autoritatea de rezoluție în cauză a aprobat documentele constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor;
- (b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor, autoritatea de rezoluție în cauză numește sau aprobă organul administrativ, de conducere sau de control al vehiculului;
- (c) autoritatea de rezoluție în cauză aprobă remunerația membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și precizează responsabilitățile acestora;
- (d) autoritatea de rezoluție în cauză aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor.

(5) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența, menționată la alineatul (1), de a transfera active, drepturi sau pasive numai împreună cu alte instrumente de rezoluție și în cazul în care survine oricare dintre următoarele situații:

- (a) situația de pe piața specifică a respectivelor active, drepturi sau pasive este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;
- (b) un astfel de transfer este necesar pentru facilitarea utilizării instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate sau pentru asigurarea funcționării corespunzătoare a întreprinderii aflate în rezoluție sau a unei întreprinderi-punte;
- (c) un astfel de transfer este necesar pentru maximizarea încasărilor din lichidare.

(6) Când aplică instrumentul de separare a activelor și pasivelor, autoritățile de rezoluție stabilesc, în conformitate cu articolul 23 și conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, contraprestația în schimbul căreia activele, drepturile și pasivele sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor. Contraprestația poate avea o valoare nominală sau negativă.

(7) În cazul în care autoritățile de rezoluție au aplicat instrumentul de întreprindere-punte, vehiculele de gestionare a activelor și pasivelor pot, după aplicarea instrumentului de întreprindere-punte, să dobândească active, drepturi sau pasive de la întreprinderea-punte.

(8) Autoritățile de rezoluție pot să transfere active, drepturi sau pasive de la întreprinderea aflată în rezoluție către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor în mai multe rânduri și pot să transfere active, drepturi sau pasive de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor înapoi către întreprinderea aflată în rezoluție, în oricare dintre următoarele situații:

- (a) atunci când posibilitatea ca activele, drepturile sau pasivele să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în instrumentul prin care este efectuat transferul;
- (b) atunci când activele, drepturile sau pasivele nu se încadrează în clasele de active, drepturi sau pasive precizate în instrumentul prin care este efectuat transferul sau nu îndeplinesc condițiile pentru transferul respectivelor active, drepturi sau pasive.

În oricare dintre cazurile menționate la primul paragraf literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice termen, cu respectarea oricărei alte condiții precizate în instrumentul respectiv pentru scopul în cauză.

Întreprinderea aflată în rezoluție este obligată să primească înapoi orice activ, drept sau pasiv transferat în conformitate cu primul paragraf literele (a) și (b).

(9) Obiectivele unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor nu implică vreo îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție. Membrii organului administrativ, de conducere sau de control ori ai conducerii superioare a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor nu au nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele sau omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care astfel de acte sau omisiuni presupun neglijențe sau abateri grave, în temeiul dreptului intern, care au afectat în mod direct drepturile acționarilor sau ale creditorilor respectivi.

Statele membre pot limita și mai mult răspunderea unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor și a membrilor organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare a acestuia pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor.

Articolul 31

Instrumentul de vânzare a activității

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera unui cumpărător care nu este o întreprindere-punte:

- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție;
- (b) totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție sau oricare dintre respectivele active, drepturi sau pasive.

(2) Un transfer în temeiul alineatului (1) se efectuează în condiții comerciale, ținându-se cont de circumstanțe și conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

Autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile în scopul de a obține pentru transfer condiții comerciale conforme cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 23, având în vedere circumstanțele cazului.

(3) Autoritățile de rezoluție pot, cu acordul cumpărătorului, să inverseze transferurile executate, când circumstanțele cazului o justifică. Întreprinderea aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali sunt obligați să primească înapoi orice acțiune sau alt instrument de proprietate, activ, drept sau pasiv transferat(ă).

(4) Cumpărătorii au obligația să dețină autorizația corespunzătoare pentru desfășurarea activității pe care o dobândesc în momentul efectuării transferului menționat la alineatul (1). Autoritățile de supraveghere se asigură că orice cerere de obținere a unei astfel de autorizații este examinată, împreună cu transferul, în timp util.

(5) Prin derogare de la articolele 57-62 din Directiva 2009/138/CE, în cazul în care un transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate prin aplicarea instrumentului de vânzare a activității ar avea ca rezultat dobândirea sau majorarea unei participații calificate într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, astfel cum se menționează la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză efectuează evaluarea prevăzută la articolele respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau să împiedice atingerea, prin măsura de rezoluție, a obiectivelor rezoluției.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea de supraveghere nu a finalizat evaluarea menționată la alineatul (5) la data transferului, se aplică următoarele dispoziții:

- (a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor are efect juridic imediat;
- (b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), drepturile de vot ale achizitorului aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate se suspendă și îi revin doar autorității de rezoluție, care nu are nicio obligație de a le exercita și nu are niciun fel de răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea lor;
- (c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancțiunile și celelalte măsuri aplicate pentru încălcarea cerințelor pentru achiziții sau cesiuni de participații calificate, astfel cum sunt stabilite la articolul 62 din Directiva 2009/138/CE, nu se aplică respectivelor transferuri de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;
- (d) imediat după ce și-a finalizat evaluarea, autoritatea de supraveghere notifică în scris autorității de rezoluție și achizitorului decizia de a aproba respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor sau, în conformitate cu articolul 58 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE, de a se opune transferului în cauză;
- (e) în cazul în care autoritatea de supraveghere aprobă un astfel de transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor, se consideră că drepturile de vot aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate îi revin integral achizitorului imediat după primirea de către autoritatea de rezoluție și de către achizitor a notificării de aprobare din partea autorității de supraveghere;

- (f) dacă autoritatea de supraveghere se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor:
- (i) drepturile de vot aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate, astfel cum sunt prevăzute la litera (b), rămân pe deplin în vigoare;
 - (ii) autoritatea de rezoluție poate cere achizitorului să cedeze respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-o perioadă de dezinvestire determinată de autoritatea de rezoluție după luarea în considerare a condițiilor de piață prevalente;
 - (iii) în cazul în care achizitorul nu dă curs cererii prevăzute la punctul (ii), autoritatea de supraveghere poate, cu acordul autorității de rezoluție, să îi impună achizitorului sancțiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerințelor de achiziție sau cesiune de participații calificate, astfel cum sunt stabilite la articolul 62 din Directiva 2009/138/CE.
- (7) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2009/138/CE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a întreprinderii aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de întreprinderea aflată în rezoluție în privința activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

Articolul 32

Instrumentul de întreprindere-punte

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera unei întreprinderi-punte:
- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau mai multe întreprinderi aflate în rezoluție;
 - (b) totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție sau oricare dintre respectivele active, drepturi sau pasive.
- (2) Întreprinderea-punte este o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:
- (a) se află integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție sau, când este cazul, un sistem de garantare a asigurărilor, și este controlată de autoritatea de rezoluție;
 - (b) este creată în scopul de a primi și a deține, parțial sau integral, acțiunile și alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție, astfel încât să atingă obiectivele rezoluției, și în scopul de a vinde întreprinderea aflată în rezoluție.
- (3) Când aplică instrumentul de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate întreprinderii-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la întreprinderea aflată în rezoluție.
- (4) În urma aplicării instrumentului de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție pot, când circumstanțele o justifică, să inverseze transferurile executate, iar întreprinderea aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali sunt obligați să primească înapoi orice activ, drept sau pasiv sau orice acțiune sau alt instrument de proprietate, când circumstanțele cazului respectiv o justifică, în oricare dintre următoarele situații:
- (a) posibilitatea ca anumite acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod explicit în instrumentul prin care este efectuat transferul;
 - (b) acțiunile sau alte instrumente de proprietate, activele, drepturile sau pasivele specifice nu se încadrează în clasele de acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive precizate în instrumentul prin care este efectuat transferul sau nu îndeplinesc condițiile pentru transferul respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive.
- Un transfer înapoi, astfel cum este menționat la primul paragraf, se poate efectua în orice termen și respectă orice altă condiție precizată în instrumentul prin care a fost efectuat transferul.
- (5) În urma aplicării instrumentului de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție pot transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau pasive de la întreprinderea-punte către un cumpărător terț.

(6) O întreprindere-punte este considerată a fi o continuare a întreprinderii aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de întreprinderea aflată în rezoluție în privința activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(7) Obiectivele întreprinderii-punte nu implică vreo îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție. Membrii organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare a întreprinderii-punte nu au vreo răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care astfel de acte sau omisiuni presupun neglijențe sau abateri grave, în temeiul dreptului intern, care au afectat în mod direct drepturile acționarilor sau ale creditorilor respectivi.

Statele membre pot limita și mai mult răspunderea unei întreprinderi-punte și a membrilor organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare a acesteia, în conformitate cu dreptul intern, pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor.

Articolul 33

Funcționarea unei întreprinderi-punte

(1) Statele membre se asigură că funcționarea unei întreprinderi-punte respectă următoarele cerințe:

- (a) autoritatea de rezoluție a aprobat documentele constitutive ale întreprinderii-punte;
- (b) sub rezerva structurii de proprietate a întreprinderii-punte, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii-punte;
- (c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerația membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și stabilește responsabilitățile acestora;
- (d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale întreprinderii-punte;
- (e) întreprinderea-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2009/138/CE și deține autorizațiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabil, pentru desfășurarea activităților sau prestarea serviciilor pe care le dobândește în urma unui transfer efectuat în temeiul articolului 42 din prezenta directivă;
- (f) întreprinderea-punte respectă cerințele stabilite în Directiva 2009/138/CE și face obiectul supravegherii în conformitate cu directiva menționată;
- (g) funcționarea întreprinderii-punte respectă cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluție poate să prevadă restricții asupra activității sale în consecință.

În pofida dispozițiilor menționate la primul paragraf literele (e) și (f) și când este necesar pentru atingerea obiectivelor rezoluției, o întreprindere-punte poate fi creată și autorizată fără a se respecta, pentru o perioadă scurtă, la începutul funcționării sale, Directiva 2009/138/CE. În acest scop, autoritatea de rezoluție înaintează autorității de supraveghere o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, autoritatea de supraveghere indică perioada în care întreprinderea-punte este scutită de obligația de a respecta cerințele Directivei 2009/138/CE. Perioada respectivă nu depășește 24 de luni.

(2) Sub rezerva eventualelor restricții impuse de normele Uniunii sau de normele naționale în materie de concurență, conducerea întreprinderii-punte gestionează întreprinderea-punte astfel încât să atingă obiectivele rezoluției și să vândă întreprinderea aflată în rezoluție și activele, drepturile sau pasivele transferate unuia sau mai multor cumpărători din sectorul privat de îndată ce condițiile de piață sunt adecvate.

(3) Autoritățile de rezoluție decid că o entitate nu mai este o întreprindere-punte în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

- (a) întreprinderea-punte fuzionează cu o altă entitate;
- (b) întreprinderea-punte nu mai îndeplinește cerințele stabilite la articolul 32 alineatul (2);
- (c) activele, drepturile sau pasivele întreprinderii-punte sunt vândute, în totalitate sau într-o proporție semnificativă, unui cumpărător terț;

(d) activele întreprinderii-punte sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.

(4) Sub rezerva articolului 26 alineatele (2) și (5), orice încasare rezultată din încetarea funcționării întreprinderii-punte revine acționarilor acesteia.

Articolul 34

Transferul către sisteme de garantare a asigurărilor

(1) Prin derogare de la articolele 32 și 33, statele membre pot prevedea ca unui sistem adecvat de garantare a asigurărilor să i se atribuie sarcinile și drepturile unei întreprinderi-punte. Asigurând interesele deținătorilor de polițe, continuitatea relațiilor de asigurare și soluționarea cererilor de despăgubire și asigurând îndeplinirea în continuare în mod adecvat a obiectivelor prezentei directive, statele membre pot prevedea un transfer către un astfel de sistem de garantare a asigurărilor al:

- (a) unor acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau mai multe întreprinderi aflate în rezoluție; sau
- (b) totalității activelor, drepturilor sau pasivelor uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție sau oricăroră dintre respectivele active, drepturi sau pasive.

Autoritățile de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate sistemului de garantare a asigurărilor nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la întreprinderea aflată în rezoluție.

(2) Statele membre se asigură că un sistem de garantare a asigurărilor căruia i-au fost atribuite sarcinile și drepturile unei întreprinderi-punte respectă următoarele cerințe:

- (a) autoritatea de rezoluție a aprobat documentele constitutive ale întreprinderii-punte;
- (b) autoritatea de rezoluție aprobă remunerația membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și stabilește responsabilitățile acestora;
- (c) întreprinderea-punte nu încheie noi contracte de asigurare și nu modifică contractele de asigurare existente într-un mod care ar putea duce la majorarea creanțelor de asigurare ale întreprinderii-punte;
- (d) sistemul de garantare a asigurărilor face obiectul normelor și obiectivelor generale de supraveghere a asigurărilor pentru a asigura un nivel adecvat de protecție a deținătorilor de polițe.

Litera (b) de la primul paragraf nu se aplică unui sistem de garantare a asigurărilor căruia i se atribuie sarcinile și drepturile unei întreprinderi-punte în cazul în care activele, drepturile, pasivele sau titlurile de proprietate transferate sunt separate de celelalte active, drepturi și pasive ale sistemului de garantare a asigurărilor, iar remunerația nu este plătită din activele transferate.

(3) Statele membre se asigură că finanțarea unui sistem de garantare a asigurărilor căruia i s-au atribuit sarcinile și drepturile unei întreprinderi-punte este adecvată pentru a continua relațiile de asigurare și pentru a garanta soluționarea cererilor privind creanțele de asigurare.

Secțiunea 4

Instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie

Articolul 35

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie pentru atingerea obiectivelor rezoluției în oricare dintre următoarele scopuri:

- (a) recapitalizarea unei entități astfel cum se menționează la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) și la articolul 20 alineatul (3) într-o măsură suficientă pentru aplicarea instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate și menținerea autorizării acesteia în temeiul Directivei 2009/138/CE;
- (b) conversia în capitaluri proprii sau reducerea principalului creanțelor, inclusiv al creanțelor de asigurare, sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:
 - (i) unei întreprinderi-punte; sau
 - (ii) în cadrul instrumentului de separare a activelor și pasivelor sau al instrumentului de vânzare a activității.

Când aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul creanțelor de asigurare, autoritățile de rezoluție pot, de asemenea, să restructureze clauzele contractelor de asigurare conexe, pentru a atinge într-un mod mai eficace obiectivele rezoluției. În acest sens, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul asupra interesului colectiv al deținătorilor de polițe de asigurare.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție stabilesc cuantumul reducerii valorii contabile sau al conversiei, în scopurile prevăzute la alineatul (1), a instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile, pe baza evaluării efectuate în conformitate cu articolul 23.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie tuturor pasivelor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), menținând forma juridică a acestora din momentul respectiv sau luând în considerare o schimbare a formei lor juridice, dacă este necesar.

(4) Statele membre se asigură că instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie poate fi aplicat tuturor instrumentelor de capital și tuturor pasivelor unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în temeiul alineatelor (5)-(8) de la prezentul articol.

(5) Autoritățile de rezoluție nu aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu următoarele pasive, indiferent dacă acestea sunt reglementate de dreptul unui stat membru sau de dreptul unei țări terțe:

- (a) obligații garantate;
- (b) datorii față de instituții de credit, firme de investiții și întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, cu excepția entităților care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile;
- (c) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile fie față de sisteme sau operatori de sisteme desemnate în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, fie față de CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-uri din țări terțe recunoscute de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁰⁾, în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (d) o datorie față de oricare dintre următoarele:
 - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, pensiile sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) de bunuri sau servicii, cum ar fi serviciile informatice, serviciile de utilități, precum și închirierea, întreținerea și repararea spațiilor de lucru, care sunt necesare pentru a menține funcționarea continuă a operațiunilor entității respective sau care sunt necesare pentru a asigura continuitatea acoperirii asigurării;
 - (iii) autorități fiscale și organisme de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legislației aplicabile;

⁽²⁰⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (iv) sisteme de garantare a asigurărilor rezultate din contribuții datorate în conformitate cu actele juridice naționale aplicabile;
- (e) datoriile care provin din asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto în conformitate cu Directiva 2009/103/CE.
- (6) Statele membre pot prevedea ca autoritățile de rezoluție să nu aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în ceea ce privește:
- (a) datoriile care provin din creanțe de asigurare curente și viitoare care sunt acoperite de active în conformitate cu articolul 275 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/138/CE;
- (b) datoriile care decurg din contracte de asigurare privată de sănătate sau din contracte de asigurare privată pentru îngrijirea pe termen lung furnizate ca alternativă la asigurarea obligatorie de sănătate sau de îngrijire pe termen lung furnizată de sistemul de securitate socială legal instituit; excluderea se aplică numai părții din datoria în cauză care înlocuiește componenta obligatorie a sistemului de securitate socială legal instituit.
- (7) Alineatul (5) litera (a) și alineatul (6) litera (a) nu împiedică autoritățile de rezoluție să aplice, când este cazul, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a constituit o garanție reală și care depășește valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale constituite sau în legătură cu orice parte a datoriilor menționate la alineatul (6) litera (a) care depășește valoarea activelor înscrise în registrul special menționat la articolul 276 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE.
- (8) Când se aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție pot, în mod excepțional, să excludă sau să excludă parțial anumite pasive de la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în oricare dintre următoarele situații:
- (a) reducerea valorii contabile sau conversia pasivului respectiv nu poate avea loc într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună-credință de către autoritatea de rezoluție;
- (b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru asigurarea continuității funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod în care să se mențină capacitatea întreprinderii aflate în rezoluție de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile esențiale;
- (c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contagiuni la scară largă, care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii;
- (d) aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii de așa natură încât pierderile suportate de alți creditori ar fi mai mari decât în cazul în care respectivele pasive ar fi excluse de la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie; sau
- (e) excluderea este strict necesară și proporțională pentru asigurarea faptului că părțile terțe sunt despăgubite pentru vătămările corporale și pentru daunele suferite prin contracte de asigurare legate de răspunderea civilă a terților, în cazul în care astfel de contracte sunt obligatorii în temeiul legislației aplicabile.
- (9) Autoritățile de rezoluție țin seama de faptul că, în cazul în care se aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, contractele de asigurare ale căror clauze au fost restructurate în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf îndeplinesc, după restructurarea contractului, nivelurile minime de acoperire obligatorii prevăzute de legislația aplicabilă.

Articolul 36

Tratamentul acționarilor la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

- (1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție iau, în privința acționarilor, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:
- (a) anularea acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate existente sau transferarea acestora către creditori ale căror creanțe au fost convertite;
- (b) cu condiția ca din evaluarea efectuată în temeiul articolului 23 să reiasă că întreprinderea aflată în rezoluție are o valoare netă pozitivă, diluarea deținerilor existente de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate prin conversia instrumentelor de capital sau a instrumentelor de datorie relevante emise de întreprinderea aflată în rezoluție sau a altor datorii eligibile ale întreprinderii aflate în rezoluție în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie.

În ceea ce privește litera (b) de la primul paragraf, conversia se efectuează la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

(2) Când analizează care dintre măsurile menționate la alineatul (1) trebuie luate, autoritățile de rezoluție au în vedere:

(a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 23;

(b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluție a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 trebuie să fie reduse și cu care instrumentele de capital relevante trebuie reduse la nivel de valoare contabilă sau convertite în temeiul articolului 38 alineatul (1).

(3) Prin derogare de la articolele 57-62 din Directiva 2009/138/CE, în cazul în care conversia de instrumente de capital, de instrumente de datorie emise de întreprinderea aflată în rezoluție sau de alt e datorii eligibile ale întreprinderii aflate în rezoluție ar avea ca rezultat achiziționarea sau majorarea unei participații calificate într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, astfel cum se menționează la articolul 57 alineatul (1) din directiva respectivă, autoritățile de supraveghere efectuează evaluarea prevăzută la articolele respective în timp util, astfel încât să nu întârzie conversia instrumentelor și să nu împiedice atingerea, prin măsura de rezoluție, a obiectivelor relevante ale rezoluției.

(4) În cazul în care autoritatea de supraveghere a întreprinderii respective nu a finalizat evaluarea prevăzută la alineatul (3) la data aplicării conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile articolului 31 alineatul (6) se aplică oricărei achiziții sau majorări a participației calificate de către un achizitor, rezultată din conversia instrumentelor de capital.

Articolul 37

Rata de conversie a creanțelor în capitaluri proprii

Statele membre se asigură că, atunci când aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie și exercită competența menționată la articolul 42 alineatul (1) litera (h), autoritățile de rezoluție pot să aplice rate de conversie diferite pentru categorii de instrumente de capital și pasive diferite, în conformitate cu unul sau ambele principii următoare:

(a) rata de conversie reprezintă o despăgubire adecvată a creditorului afectat pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie;

(b) rata de conversie aplicabilă pasivelor considerate cu rang prioritar în temeiul legislației aplicabile în materie de insolvență este mai mare decât rata de conversie aplicată pasivelor subordonate.

Articolul 38

Dispoziții suplimentare care reglementează instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor aplicabilă în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, într-un mod în care se obțin următoarele rezultate:

(a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt reduse în primul rând proporțional cu pierderile și în măsura capacității lor, iar autoritatea de rezoluție ia cel puțin una dintre măsurile precizate la articolul 36 alineatul (1) în privința deținătorilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1;

(b) principalul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redus contabil și/sau convertit în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau în măsura capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai scăzută;

(c) principalul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 3 este redus contabil și/sau convertit în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau în măsura capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai scăzută;

(d) principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) restului de datorii eligibile, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, inclusiv rangul creanțelor de asigurare prevăzut la articolul 275 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, este redus(ă) contabil și/sau convertit(ă) în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției.

Dacă se constată că nivelul reducerii valorii contabile, bazat pe evaluarea provizorie menționată la articolul 25, depășește cerințele când este comparat cu evaluarea definitivă menționată la articolul 24 alineatul (2), se poate aplica un mecanism de majorare a valorii contabile în vederea efectuării de rambursări către creditori și, ulterior, către acționari, în măsura necesară.

Când decid dacă urmează să aibă loc o reducere a valorii contabile a pasivelor sau o conversie a acestora în capitaluri proprii, autoritățile de rezoluție nu convertesc o categorie de pasive în timp ce o altă categorie de pasive, care este subordonată primei, rămâne neconvertită în capitaluri proprii sau fără reducerea valorii.

Statele membre se asigură că toate creanțele rezultate din elementele de fonduri proprii au, în actele juridice naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii. În sensul prezentului paragraf, în măsura în care un instrument este numai parțial recunoscut drept element de fonduri proprii, întregul instrument trebuie tratat drept creanță rezultată dintr-un element de fonduri proprii, fiindu-i atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.

(2) În cazul reducerii valorii contabile a principalului unui instrument de capital relevant sau a principalului unui instrument de datorie sau al altor pasive eligibile, se aplică următoarele:

- (a) reducerea rezultată din aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări a valorii contabile în conformitate cu mecanismul de rambursare menționat la alineatul (1);
- (b) față de deținătorul instrumentului de capital, al instrumentului de datorie sau al altor pasive eligibile relevant(e) nu subzistă niciun pasiv în quantumul instrumentului care a fost supus reducerii valorii contabile sau în legătură cu acesta, cu excepția pasivelor ajunse deja la scadență și a răspunderii pentru daune care se poate naște în urma unei căi de atac prin care se contestă legalitatea exercitării competenței de reducere a valorii contabile;
- (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorului instrumentului de capital, al instrumentului de datorie sau al altor pasive eligibile relevant(e) decât în conformitate cu alineatul (3).

(3) Pentru a efectua o conversie a instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie sau a celorlalte datorii eligibile în cauză în conformitate cu alineatul (1) literele (b) și (c), autoritățile de rezoluție pot impune entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 pentru deținătorii instrumentelor de capital, ai instrumentelor de datorie sau ai celorlalte pasive eligibile în cauză.

Instrumentele de capital, instrumentele de datorie sau celelalte datorii eligibile în cauză pot fi convertite cu condiția ca toate condițiile următoare să fie îndeplinite:

- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt emise de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) sau de întreprinderea-mamă cu acordul autorității de rezoluție relevante;
- (b) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt emise înainte ca respectiva entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să emită orice fel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;
- (c) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;
- (d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 furnizate în privința fiecărui instrument de capital, instrument de datorie sau alte pasive eligibile relevant(e) respectă articolul 37.

(4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 în conformitate cu alineatul (3), autoritatea de rezoluție poate impune entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară pentru emiterea numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1.

Articolul 39

Efectul reducerii valorii contabile sau al conversiei

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care o autoritate de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie și exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) și cu articolul 42 alineatul (1) literele (g)-(k), reducerea principalului sau a sumei de plată restante, conversia sau anularea produce efecte și devine imediat obligatorie pentru întreprinderea aflată în rezoluție și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Autoritatea de rezoluție îndeplinește toate sarcinile administrative și procedurale necesare pentru a da curs aplicării instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie sau impune îndeplinirea acestor sarcini, inclusiv:

- (a) modificarea tuturor registrelor în cauză;
- (b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate sau a instrumentelor de datorie;
- (c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a unor noi acțiuni sau a altor instrumente de proprietate;
- (d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost supuse unei reduceri a valorii contabile, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²¹⁾.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 42 alineatul (1) litera (g), pasivul respectiv și eventualele obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în toate scopurile și nu pot fi opozabile nici întreprinderii aflate în rezoluție, în cadrul unei eventuale proceduri ulterioare, nici unei eventuale entități care îi succedă acesteia, în cadrul unei eventuale proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce în parte, dar nu în totalitate, principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 42 alineatul (1) litera (g):

- (a) pasivul se achită proporțional cu valoarea redusă;
- (b) instrumentul în cauză sau acordul care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu principalul rezidual sau cu suma de plată restantă aferent(ă) pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată, efectuată pentru a se ține cont de reducerea principalului, și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o efectueze prin exercitarea competenței menționate la articolul 42 alineatul (1) litera (l).

Articolul 40

Reducerea valorii contabile sau conversia datoriilor care provin din instrumente financiare derivate

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție își exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în raport cu o datorie care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul închiderii sau după închiderea instrumentelor financiare derivate. La intrarea în procedura de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt împuternicite să pună capăt oricărui contract derivat și să-l închidă în acest scop. În cazul în care o datorie derivată a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 35 alineatul (8), autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să pună capăt contractului derivat sau să îl închidă.

(2) În cazul în care tranzacțiile derivate fac obiectul unui acord de compensare, autoritatea de rezoluție sau un evaluator independent stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu articolul 23, pasivul ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului de compensare.

(3) Autoritățile de rezoluție stabilesc cuantumul datoriilor care provin din instrumente financiare derivate în conformitate cu toate elementele următoare:

- (a) metodologii adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;
- (b) principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente financiare derivate;
- (c) metodologii adecvate pentru compararea distrugerii valorii care ar rezulta din lichidarea și reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor financiare derivate cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o reducere a valorii contabile sau conversie.

⁽²¹⁾ Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată și de abrogare a Directivei 2003/71/CE (JO L 168, 30.6.2017, p. 12).

(4) După consultarea ESMA, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează metodologiile și principiile prevăzute la alineatul (3) privind evaluarea datorilor care provin din instrumente financiare derivate. În ceea ce privește tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care fac obiectul unui acord de compensare, EIOPA ia în considerare metodologia pentru închidere stabilită în acordul de compensare.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2027.

Comisia i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 41

Eliminarea obstacolelor procedurale din calea reducerii valorii contabile sau a conversiei

(1) În cazul în care se aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, statele membre impun, după caz, entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să mențină în permanență un volum de capital social autorizat sau de alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suficient pentru a se asigura că respectivele întreprinderi și entități nu sunt împiedicate să emită suficiente acțiuni noi sau alte instrumente de proprietate, astfel încât să se poate efectua în mod eficace conversia pasivelor în acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

Autoritățile de rezoluție evaluează respectarea cerinței stabilite la primul paragraf în contextul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu articolele 9 și 10.

(2) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o majorare de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia obligațiilor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

CAPITOLUL IV

Competențe de rezoluție

Articolul 42

Competențe generale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au toate competențele necesare pentru a aplica instrumente de rezoluție entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), după caz. Autoritățile de rezoluție trebuie să aibă, în special, următoarele competențe de rezoluție, pe care le pot exercita separat sau în orice combinație:

- (a) competența de a impune oricărei persoane să prezinte orice fel de informație solicitată autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;
- (b) competența de a prelua controlul asupra unei întreprinderi aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aflate în rezoluție;
- (c) competența de a interzice subscrierea de noi activități de asigurare sau de reasigurare și de a plasa o întreprindere aflată în rezoluție într-o procedură de lichidare ordonată de portofoliu în condiții de solvabilitate și de a pune capăt activităților acesteia;
- (d) competența de a autoriza o întreprindere-punte înființată și autorizată fără respectarea Directivei 2009/138/CE în perioada scurtă menționată la articolul 33 alineatul (1) al doilea paragraf din prezenta directivă să subscrie noi activități de asigurare sau reasigurare sau să reinnoiască activitățile existente;
- (e) competența de a transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție;

- (f) competența de a transfera unei alte entități, cu acordul acesteia, drepturi, active sau obligații ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;
 - (g) competența de a restructura creanțe de asigurare sau de a reduce, inclusiv la zero, principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) instrumentelor de datorie sau datorii eligibile, inclusiv creanțelor de asigurare, ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;
 - (h) competența de a converti instrumentele de datorie și datorii eligibile, inclusiv creanțele de asigurare, ale unei întreprinderi aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), ale unei întreprinderi-mamă relevante sau ale unei întreprinderi-punte căreia îi sunt transferate active, drepturi sau pasive ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e);
 - (i) competența de a anula instrumente de datorie emise de o întreprindere aflată în rezoluție, cu excepția obligațiilor garantate care sunt supuse articolului 35 alineatul (5);
 - (j) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei întreprinderi aflate în rezoluție și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
 - (k) competența de a impune unei întreprinderi aflate în rezoluție sau unei întreprinderi-mamă relevante să emită noi acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau alte instrumente de capital, inclusiv acțiuni preferențiale și instrumente convertibile contingente;
 - (l) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al altor datorii eligibile sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților;
 - (m) competența de a închide și de a pune capăt unor contracte financiare sau contracte derivate;
 - (n) competența de a destitui sau de a înlocui organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;
 - (o) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 58 din Directiva 2009/138/CE.
- (2) Statele membre se asigură că măsurile luate de autoritatea de supraveghere încetează, în cazul în care menținerea lor ar împiedica utilizarea instrumentelor de rezoluție.
- (3) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea dreptului intern, a contractelor sau a altor dispoziții:
- (a) sub rezerva articolului 3 alineatul (8) și a articolului 67 alineatul (1), cerințele de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor, al creditorilor sau al deținătorilor de polițe ai întreprinderii aflate în rezoluție;
 - (b) înainte de exercitarea competenței, cerințele procedurale de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala cerință de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.
- Litera (b) de la primul paragraf nu aduce atingere cerințelor stabilite la articolele 63 și 65 și nici eventualelor cerințe de notificare prevăzute în cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.
- (4) Statele membre se asigură că, în măsura în care vreuna dintre competențele enumerate la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică unei entități care intră în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (1), ca urmare a formei sale juridice specifice de societate mutuală sau cooperativă, autoritățile de rezoluție au competențe pe cât posibil similare celor enumerate la alineatul (1) de la prezentul articol, inclusiv în privința efectelor acestora.
- (5) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție exercită competențele stabilite la alineatul (4), mecanismele de siguranță prevăzute în capitolul V din prezenta directivă sau mecanismele de siguranță care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acționarilor, creditorilor, deținătorilor de polițe sau contrapărților.

Articolul 43

Competențe auxiliare

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a întreprinde toate acțiunile următoare:
- (a) sub rezerva articolului 60, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau obligațiile transferate sunt libere de orice obligație sau grevare cu sarcini;
 - (b) de a revoca drepturile de achiziționare de acțiuni suplimentare sau alte instrumente de proprietate;
 - (c) de a impune autorității în cauză să întrerupă sau să suspende admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată sau cota oficială a instrumentelor financiare, în temeiul Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului (²²);
 - (d) de a prevedea ca destinatarul să fie tratat ca și cum ar fi întreprinderea aflată în rezoluție în legătură cu orice drept sau obligație a întreprinderii aflate în rezoluție și cu orice măsură luată de aceasta, inclusiv, sub rezerva aplicării instrumentului de vânzare a activității și a instrumentului de întreprindere-punte, astfel cum sunt menționate la articolele 31 și 32, în legătură cu orice drept sau obligație referitoare la participarea la o infrastructură a pieței;
 - (e) de a impune întreprinderii aflate în rezoluție și destinatarului să își furnizeze reciproc informații și asistență;
 - (f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte sau de a o înlocui pe aceasta cu un destinatar ca parte la contract;
 - (g) de a transfera, fără acordul întreprinderii de reasigurare, orice drept de reasigurare care acoperă creanțele de asigurare sau de reasigurare transferate, în cazul în care transferă unei alte entități, integral sau parțial, active și pasive legate de respectivele drepturi de reasigurare ale întreprinderii aflate în rezoluție.

În sensul literei (a) de la primul paragraf, niciun drept la despăgubire prevăzut în conformitate cu prezenta directivă nu poate fi considerat obligație sau grevare cu sarcini.

(2) Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) când consideră că această exercitare este indicată pentru asigurarea eficacității unei măsuri de rezoluție sau pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acordurile de continuitate necesare pentru garantarea eficacității măsurilor de rezoluție și, când este cazul, pentru asigurarea faptului că destinatarul poate să desfășoare activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:

- (a) continuitatea contractelor încheiate de întreprinderea aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferat (ă) și să se substituie întreprinderii aflate în rezoluție, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;
- (b) substituirea întreprinderii aflate în rezoluție cu destinatarul în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferat(ă).

(4) Competențele menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu afectează următoarele:

- (a) dreptul angajaților întreprinderii aflate în rezoluție de a înceta contractul de muncă;
- (b) sub rezerva articolelor 49, 50 și 51, dreptul părților la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de încetare, atunci când clauzele contractuale o permit, ca urmare a unui act sau a unei omisiuni săvârșite de către întreprinderea aflată în rezoluție înainte de efectuarea transferului relevant sau de către destinatar după finalizarea transferului în cauză.

(²²) Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

Articolul 44

Administratorul special

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să numească un administrator special care să înlocuiască organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aflate în rezoluție. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, capacitatea și cunoștințele necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale. Statele membre pot prevedea ca o autoritate de rezoluție să poată numi mai mulți administratori speciali.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aflate în rezoluție. Administratorul special exercită respectivele competențe sub controlul autorității de rezoluție. Autoritatea de rezoluție poate limita acțiunile administratorului special sau poate impune ca anumite acte să facă obiectul unui acord prealabil.

Autoritatea de rezoluție face publică numirea menționată la alineatul (1), precum și clauzele și condițiile aferente acesteia.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție. În cazurile de neconcordanță sau de conflict cu orice altă atribuție de gestionare stabilită în statutul întreprinderii sau în dreptul intern, respectiva obligație statutară prevalează asupra acestei alte atribuții.

(4) Statele membre prevăd cerința ca administratorul special să elaboreze rapoarte pentru autoritatea de rezoluție care l-a numit, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său. În rapoartele respective se descrie în detaliu poziția financiară a întreprinderii aflate în rezoluție și se precizează motivele care stau la baza măsurilor luate.

(5) Administratorul special nu este numit pe o durată de mai mult de un an. Mandatul poate fi reînnoit dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt în continuare îndeplinite condițiile de numire a unui administrator special.

(6) Autoritatea de rezoluție poate să îl destituie pe administratorul special în orice moment.

Articolul 45

Competențe referitoare la furnizarea de servicii și facilități operaționale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a impune unei întreprinderi aflate în rezoluție sau oricăreia dintre entitățile din grupul său să furnizeze toate serviciile sau facilitățile operaționale necesare pentru a permite unui destinatar să desfășoare activitatea care i-a fost transferată, inclusiv în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție sau entitatea din grup relevantă a intrat în procedura obișnuită de insolvență.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a se asigura că bunurile și serviciile furnizate, direct sau indirect, de un furnizor de servicii esențiale unei întreprinderi aflate în rezoluție pot fi furnizate în continuare de către acesta după luarea măsurilor de rezoluție, în cazul în care:

- (a) activele furnizorului de servicii esențiale sunt inferioare pasivelor sale sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că activele furnizorului de servicii esențiale vor deveni în viitorul apropiat inferioare pasivelor sale; sau
- (b) furnizorul de servicii esențiale nu poate să își achite la scadență datoriile sau alte obligații sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că furnizorul de servicii esențiale se va afla într-o astfel de situație în viitorul apropiat.

(3) Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a asigura respectarea de către entitățile din grup stabilite pe teritoriul lor a obligațiilor impuse în temeiul alineatului (1) de către autoritățile de rezoluție stabilite în alte state membre.

(4) Serviciile și facilitățile operaționale menționate la alineatele (1) și (3) se furnizează:

- (a) în aceleași condiții, în cazul în care serviciile și facilitățile operaționale au fost furnizate întreprinderii aflate în rezoluție în temeiul unui acord înainte de luarea unei măsuri de rezoluție și pe durata acordului respectiv;

(b) în condiții rezonabile, în cazul în care nu există un acord sau în care acordul a expirat.

Articolul 46

Competența de a asigura aplicarea măsurilor luate de alte state membre pentru gestionarea crizelor

(1) Statele membre se asigură că transferul de acțiuni, de alte instrumente de proprietate ori de active, drepturi sau pasive care include active situate în alt stat membru decât statul membru al autorității de rezoluție ori drepturi sau obligații reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul membru al autorității de rezoluție produce efecte în acest alt stat membru sau în temeiul legislației acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile sau pasivele sunt transferate destinatarului în conformitate cu toate cerințele aplicabile prevăzute în dreptul intern.

(3) Statele membre se asigură că acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive, astfel cum este menționat la alineatul (1), nu au dreptul de a împiedica, a contesta sau a retrage din circuit transferul în temeiul vreunei dispoziții de drept a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul legislației aplicabile acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau pasivelor.

(4) Statele membre se asigură că principalul instrumentelor de capital, al instrumentelor de datorie sau al altor datorii eligibile este redus sau că astfel de obligații sau instrumente sunt convertite, prin exercitarea, asupra unei întreprinderi aflate în rezoluție, a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către o autoritate de rezoluție a unui alt stat membru, în cazul în care pasivele sau instrumentele relevante:

(a) sunt reglementate de legislația statului membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie;

(b) sunt datorate unor creditori situați în statul membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(5) Statele membre se asigură că acționarii și creditorii afectați de exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea principalului instrumentului sau al pasivului sau, după caz, conversia instrumentului sau a pasivului în temeiul vreunei dispoziții de drept a statului membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(6) Fiecare stat membru se asigură că toate elementele următoare sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:

(a) dreptul acționarilor, al creditorilor și al părților terțe de a contesta, printr-o cale de atac, astfel cum este stabilită la articolul 67, transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive, menționat la alineatul (1) de la prezentul articol;

(b) dreptul creditorilor de a contesta, printr-o cale de atac, astfel cum este stabilită la articolul 67, reducerea principalului unui instrument sau al unui pasiv care intră în domeniul de aplicare al alineatului (4) litera (a) sau (b) de la prezentul articol sau conversia instrumentului sau pasivului în cauză;

(c) mecanismele de siguranță, astfel cum sunt menționate în capitolul V, referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor sau pasivelor menționate la alineatul (1).

Articolul 47

Competența în privința activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor și altor instrumente de proprietate situate în țări terțe sau reglementate de legislația unor țări terțe

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri în privința unor active situate într-o țară terță sau a unor acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot să prevadă cerința ca:

- (a) persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție și destinatarul să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că măsura de rezoluție produce efecte;
- (b) persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție să dețină acțiunile, celelalte instrumente de proprietate, activele sau drepturile ori să achite pasivele în numele destinatarului până în momentul în care măsura de rezoluție produce efecte;
- (c) cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător de către destinatar pentru întreprinderea oricărei acțiuni necesare în temeiul literelor (a) și (b) de la prezentul alineat să fie recuperate în oricare dintre modurile menționate la articolul 26 alineatul (5).

(2) Pentru a facilita întreprinderea de posibile acțiuni în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, statele membre impun entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să includă în acordurile conexe clauze contractuale prin care acționarii, creditorii sau părțile la acordul care creează pasivul recunosc că asupra pasivului respectiv pot fi exercitate competențe de reducere a valorii contabile sau de conversie și acceptă obligațiile care decurg din orice măsură de reducere a principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare efectuată prin exercitarea competențelor respective de către o autoritate de rezoluție.

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să impună entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să le transmită un aviz juridic motivat, elaborat de un expert juridic independent, prin care să se confirme caracterul executoriu și eficacitatea unor astfel de clauze contractuale.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție apreciază că, deși persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție a luat toate măsurile necesare în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puțin probabil ca măsura de rezoluție să producă efecte în legătură cu anumite active situate într-o țară terță sau cu anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritatea de rezoluție respectivă nu poate să procedeze la măsura de rezoluție. În cazul în care autoritatea de rezoluție a emis deja ordinul de rezoluție, ordinul respectiv este nul în ceea ce privește activele, acțiunile, instrumentele de proprietate, drepturile sau pasivele în cauză.

Articolul 48

Excluderea anumitor clauze contractuale

(1) O măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, luată în legătură cu o entitate, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu poate fi considerată în sine, în temeiul unui contract încheiat de entitatea respectivă, o cauză care determină executarea, în înțelesul Directivei 2002/47/CE, sau o procedură de insolvență, în înțelesul Directivei 98/26/CE, dacă obligațiile substanțiale prevăzute în contractul respectiv, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea unor garanții reale, continuă să fie îndeplinite.

Mai mult, o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor nu poate fi considerată în sine o cauză care determină executarea, în înțelesul Directivei 2002/47/CE, sau o procedură de insolvență, în înțelesul Directivei 98/26/CE, în temeiul unui contract încheiat de:

- (a) o filială, în cazul în care întreprinderea-mamă sau orice entitate din grup garantează sau sprijină în alt mod obligațiile prevăzute în contractul respectiv; sau
- (b) orice entitate a unui grup, în cazul în care contractul conține clauze de tip *cross-default* (declararea simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul recunoașterii, în temeiul articolului 76, a unei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau, în absența unei astfel de recunoașteri, în cazul în care autoritatea de rezoluție decide astfel, o procedură de rezoluție dintr-o țară terță constituie, în sensul prezentului articol, o măsură de gestionare a crizelor.

(3) Cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea de garanții reale, o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, inclusiv orice eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea:

- (a) de a exercita vreun drept de încetare, de suspendare, de modificare, de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv în legătură cu un contract încheiat de:
 - (i) o filială, în cazul în care obligațiile prevăzute în contract sunt garantate sau sprijinite în alt mod de o entitate din grup;

- (ii) orice entitate din grup, în cazul în care contractul conține clauze de tip *cross-default*;
- (b) de a intra în posesia unor elemente de patrimoniu ale oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) în cauză ori ale unei entități din grup în legătură cu un contract care conține clauze de tip *cross-default*, de a exercita controlul asupra elementelor respective sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;
- (c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) în cauză ori ale unei entități din grup în legătură cu un contract care conține clauze de tip *cross-default*.
- (4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică fără a se aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde o acțiune menționată la alineatul (3) litera (a), (b) sau (c), în cazul în care dreptul respectiv se naște în urma unui eveniment diferit de măsura de prevenire a crizelor și de măsura de gestionare a crizelor sau în urma unui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri.
- (5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 49 sau 50 nu poate să constituie neexecutarea unei obligații contractuale în sensul alineatelor (1) și (3) de la prezentul articol și al articolului 51 alineatul (1).
- (6) Se consideră că dispozițiile prezentului articol sunt norme de aplicare imediată, în înțelesul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²³⁾.

Articolul 49

Competența de a suspenda anumite obligații

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare prevăzută în orice contract la care o întreprindere aflată în rezoluție este parte, de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 65 alineatul (3) până la ora 24.00 – în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.
- (2) O obligație de plată sau de livrare care ajunge la scadență în perioada de suspendare menționată la alineatul (1) devine scadentă imediat după expirarea perioadei de suspendare.
- (3) În cazul suspendării în conformitate cu alineatul (1) a obligațiilor de plată sau de livrare pe care o întreprindere aflată în rezoluție le are în temeiul unui contract, obligațiile de plată sau de livrare pe care contrapărțile întreprinderii aflate în rezoluție le au în temeiul aceluiași contract se suspendă pentru aceeași perioadă.
- (4) Suspendarea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul obligațiilor de plată și de livrare față de:
- (a) sisteme și operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;
- (b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.
- (5) Când exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe.

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al respectivei competențe în funcție de circumstanțele fiecărui caz.

Articolul 50

Competența de a limita executarea garanțiilor reale mobiliare

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a limita executarea de către creditorii garanțai ai unei întreprinderi aflate în rezoluție a garanțiilor reale mobiliare deținute în legătură cu orice activ al respectivei întreprinderi, de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 65 alineatul (3) până la ora 24.00 – în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.

⁽²³⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

- (2) Limitarea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul următoarelor:
- (a) garanții reale mobiliare ale sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;
 - (b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.
- (3) În cazurile în care se aplică articolul 62, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unei măsuri de rezoluție.

Articolul 51

Competența de a suspenda temporar drepturile de încetare

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de încetare ale oricărei părți la un contract cu o întreprindere aflată în rezoluție, de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 65 alineatul (3) până la ora 24.00 – în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile de plată și de livrare și de constituire de garanții reale.
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de încetare ale oricărei părți la un contract încheiat cu o filială a unei întreprinderi aflate în rezoluție, în oricare dintre următoarele situații:
- (a) când obligațiile prevăzute în contractul respectiv sunt garantate sau sprijinite în alt mod de întreprinderea aflată în rezoluție;
 - (b) când drepturile de încetare prevăzute în contractul respectiv se întemeiază exclusiv pe insolvența sau situația financiară a întreprinderii aflate în rezoluție;
 - (c) când, în cazul în care a fost sau poate fi exercitată o competență de transfer în legătură cu întreprinderea aflată în rezoluție, fie:
 - (i) toate activele și pasivele filialei care intră în domeniul de aplicare al contractului respectiv au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta, fie
 - (ii) autoritatea de rezoluție furnizează, în orice alt mod, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea drepturilor de încetare produce efecte de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 65 alineatul (3) până la ora 24.00 – în statul membru în care este stabilită filiala întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.

- (3) Suspendarea prevăzută la alineatul (1) sau (2) nu se aplică următoarelor:
- (a) sisteme sau operatori de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE; sau
 - (b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.
- (4) O persoană poate exercita un drept de încetare prevăzut într-un contract înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1) sau (2) dacă primește din partea autorității de rezoluție un aviz prin care i se aduce la cunoștință că drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului nu pot să fie:
- (a) transferate către altă entitate; sau
 - (b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) litera (a).
- (5) În cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda drepturile de încetare prevăzută la alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol și în cazul în care nu s-a transmis un aviz în temeiul alineatului (4) de la prezentul articol, respectivele drepturi de încetare pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 48, după cum urmează:

- (a) dacă drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului au fost transferate altei entități, o contraparte poate exercita respectivele drepturi de încetare conform clauzelor contractului respectiv doar în momentul producerii unei cauze continue sau ulterioare care determină executarea de către destinatar;
- (b) dacă drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului rămân la întreprinderea aflată în rezoluție și dacă autoritatea de rezoluție nu a aplicat instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul contractului respectiv în scopul stabilit la articolul 35 alineatul (1) litera (a), o contraparte poate exercita drepturile de încetare conform clauzelor contractului respectiv în momentul expirării unei suspendări menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 52

Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție

- (1) Statele membre impun entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să includă în orice contract financiar pe care îl încheie și care este reglementat de legislația unei țări terțe clauze prin care părțile recunosc că autoritatea de rezoluție poate să exercite, în privința contractului financiar, competențele de suspendare sau de limitare a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 49, 50 și 51 și recunosc că au obligația de a respecta cerințele de la articolul 48.
- (2) Statele membre pot să prevadă, de asemenea, cerința ca întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang să se asigure că filialele lor din țări terțe care sunt entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) includ, în contractele financiare menționate la alineatul (1), clauze de excludere a posibilității ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a limita drepturi și obligații ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, în conformitate cu alineatul (1), să constituie un motiv valabil pentru exercitarea unui drept de încetare anticipată, de suspendare, de modificare, de compensare, de compensare reciprocă sau de executare a garanțiilor reale mobiliare în cazul respectivelor contracte.
- (3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care:
 - (a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transunerii prezentului articol;
 - (b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de încetare sau drepturi de executare a garanțiilor reale mobiliare cărora li s-ar aplica articolul 48, 49, 50 sau 51 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.
- (4) Faptul că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) nu include în contractele sale financiare clauzele contractuale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol nu poate să împiedice autoritatea de rezoluție să aplice competențele menționate la articolele 48, 49, 50 și 51 în legătură cu respectivele contracte financiare.
- (5) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul clauzelor contractuale menționate la alineatul (1), ținând seama de diversitatea modelelor de afaceri ale entităților menționate la alineatul respectiv.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2027.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 53

Competența de a suspenda temporar drepturile de răscumpărare

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a limita sau de a suspenda temporar drepturile de răscumpărare ale deținătorilor de polițe în legătură cu contractele de asigurare de viață întocmite de întreprinderea aflată în rezoluție, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile de fond prevăzute în contracte, în special obligațiile de plată în beneficiul deținătorilor de polițe, al beneficiarilor sau al părților păgubite.
- (2) Competența menționată la alineatul (1) se utilizează numai atât timp cât este necesar pentru a se facilita aplicarea unuia sau mai multora dintre instrumentele de rezoluție. Această competență este valabilă în perioada specificată în avizul de suspendare publicat în conformitate cu articolul 65 alineatul (3).

Articolul 54

Exercitarea competențelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție, astfel încât:

- (a) să asigure funcționarea și să desfășoare activitățile și serviciile întreprinderii aflate în rezoluție, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său administrativ, de conducere sau de control;
- (b) să gestioneze activele și patrimoniul întreprinderii aflate în rezoluție și să le înstrăineze.

Controlul menționat la primul paragraf poate fi exercitat direct, de către autoritatea de rezoluție, sau indirect, de către una sau mai multe persoane numite de autoritatea de rezoluție. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate ale întreprinderii aflate în rezoluție nu pot fi exercitate în perioada de rezoluție.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au capacitatea, sub rezerva dreptului la o cale de atac menționat la articolul 67, de a lua o măsură de rezoluție prin ordonanță, conform competențelor și procedurilor administrative naționale, fără a exercita controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție.

(3) Autoritățile de rezoluție decid în fiecare caz în parte dacă este indicat să aplice o măsură de rezoluție prin mijloacele precizate la alineatul (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției și de principiile generale care o guvernează menționate la articolul 22, de circumstanțele specifice ale respectivei întreprinderi aflate în rezoluție și de necesitatea de a se facilita rezoluția eficace a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție nu sunt considerate administratori din umbră sau administratori de facto în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL V

Mecanisme de siguranță

Articolul 55

Tratamentul acționarilor, al deținătorilor de polițe, al beneficiarilor, al solicitanților de despăgubiri și al altor creditori în caz de transfer parțial și de aplicare a instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care au fost aplicate unul sau mai multe dintre instrumentele de rezoluție, cu excepția situației descrise la alineatul (2) de la prezentul articol, și în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție, acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori ale căror creanțe nu au fost transferate primesc drept compensație pentru creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 64.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care au fost aplicate unul sau mai multe dintre instrumentele de rezoluție și în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori ale căror creanțe au fost supuse instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în capitaluri proprii nu suportă pierderi mai mari decât ar fi suportat dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat în momentul luării deciziei menționate la articolul 64.

*Articolul 56***Evaluarea diferenței de tratament**

(1) În scopul de a evalua dacă acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori ar fi primit un tratament mai bun dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență, statele membre se asigură că o persoană independentă efectuează o evaluare cât mai curând posibil după luarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Respectiva evaluare este distinctă de evaluarea efectuată în temeiul articolului 23.

(2) Prin evaluarea menționată la alineatul (1) se determină:

- (a) tratamentul pe care acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori sau sistemele relevante de garantare a asigurărilor l-ar fi primit dacă întreprinderea aflată în rezoluție în privința căreia au fost luate măsura sau măsurile de rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 64;
- (b) tratamentul pe care acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori l-au primit efectiv în cadrul rezoluției întreprinderii aflate în rezoluție;
- (c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) și tratamentul menționat la litera (b).

(3) În evaluare:

- (a) se presupune că întreprinderea aflată în rezoluție în privința căreia au fost luate măsura sau măsurile de rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 64;
- (b) se presupune că măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;
- (c) se ia în considerare o estimare rezonabilă din punct de vedere comercial a costurilor de înlocuire, inclusiv comisioanele de brokeraj și de închidere, a polițelor deja achiziționate pentru cohorte adecvate de deținători de polițe la momentul luării deciziei menționate la articolul 64;
- (d) nu se ține cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar întreprinderii aflate în rezoluție.

(4) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metodologia de efectuare a evaluării menționate la prezentul articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului pe care acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri și alți creditori l-ar fi primit dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi intrat într-o procedură de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 64, precum și metodologia de estimare a costurilor de înlocuire.

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2027.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

*Articolul 57***Mecanism de siguranță pentru acționari, deținători de polițe, beneficiari, solicitanți de despăgubiri sau alți creditori**

Statele membre se asigură că, în cazul în care prin evaluarea efectuată în temeiul articolului 56 se determină că oricare dintre acționarii, deținătorii de polițe, beneficiarii, solicitanții de despăgubiri sau alți creditori menționați la articolul 55 sau, când este cazul, sistemul de garantare a asigurărilor prevăzut în dreptul intern aplicabil a suportat pierderi mai mari decât ar fi suportat în cadrul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență, respectivul acționar, deținător de poliță, beneficiar, solicitant de despăgubire, alt creditor sau respectivul sistem de garantare a asigurărilor are dreptul la plata diferenței.

Articolul 58

Mecanism de siguranță pentru contrapărți în caz de transfer parțial

- (1) Statele membre asigură protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților acestora:
- (a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă valoarea mobilă respectivă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție constituită asupra unei universalități de bunuri sau printr-un acord similar;
 - (b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale pentru garantarea sau acoperirea executării anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției reale, cu condiția ca beneficiarul garanției reale să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;
 - (c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între întreprinderea aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;
 - (d) acorduri de compensare;
 - (e) polițe *unit-linked* sau alte portofolii dedicate;
 - (f) acorduri de reasigurare;
 - (g) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizări și instrumente utilizate în scopul acoperirii riscului, care fac parte integrantă din portofoliul de acoperire și care, în conformitate cu dreptul intern, sunt garantate și implică acordarea de garanții reale mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori de către un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la primul paragraf literele (a)-(g) se alege în conformitate cu articolele 59-62.

- (2) Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate la alineatul (1) se aplică în următoarele circumstanțe:
- (a) când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, a drepturilor sau a pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o altă entitate sau, prin aplicarea unui instrument de rezoluție, de la o întreprindere-punte sau un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor către o altă persoană;
 - (b) când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 43 alineatul (1) litera (f).
- (3) Cerința prevăzută la alineatul (1) se aplică indiferent de numărul de părți implicate în acorduri și indiferent dacă acordurile:
- (a) sunt create prin contract, fiducie sau alte mijloace ori decurg în mod automat din aplicarea legii;
 - (b) decurg din dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe ori sunt reglementate integral sau parțial de dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe.

Articolul 59

Măsuri de protecție pentru contractele de garanție financiară cu transfer de proprietate, acordurile de compensare reciprocă, acordurile de compensare și acordurile de reasigurare

- (1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru contractele de garanție financiară cu transfer de proprietate, acordurile de compensare reciprocă și de compensare și acordurile de reasigurare, astfel încât să se prevină transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și obligațiilor protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, al unui acord de compensare reciprocă, al unui acord de compensare sau al unui acord de reasigurare între întreprinderea aflată în rezoluție și o altă persoană, precum și modificarea sau încetarea unor drepturi și

obligații protejate în temeiul unui astfel de contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, acord de compensare reciprocă, acord de compensare sau acord de reasigurare prin exercitarea unor competențe auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și obligațiile trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, al unui acord de compensare reciprocă, al unui acord de compensare sau al unui acord de reasigurare în cazul în care părțile la contract sau acord au dreptul la compensarea reciprocă sau la compensarea respectivelor drepturi și obligații.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru a proteja mai bine deținătorii de polițe prin asigurarea faptului că polițele de asigurare transferate continuă să îndeplinească cerințele legale relevante în ceea ce privește nivelurile minime obligatorii de acoperire în temeiul legislației naționale aplicabile, autoritățile de rezoluție pot transfera portofoliile de contracte care fac parte din acordurile menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din aceleași acorduri și pot transfera, modifica sau înceta respectivelor active, drepturi și alte pasive fără a transfera portofoliile de contracte.

Articolul 60

Măsuri de protecție pentru contractele de garanție reală

(1) Statele membre se asigură că obligațiile acoperite printr-un contract de garanție reală beneficiază de o protecție adecvată, în vederea prevenirii uneia sau mai multora dintre situațiile următoare:

- (a) transferul activelor cu care este garantată obligația, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate obligația respectivă și dreptul de a beneficia de garanție;
- (b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție;
- (c) transferul dreptului de a beneficia de garanție, cu excepția cazului în care este transferată și obligația garantată;
- (d) modificarea sau încetarea unui contract de garanție reală prin exercitarea unor competențe auxiliare, dacă respectiva modificare sau încetare are drept efect încetarea garantării obligației.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru a proteja mai bine deținătorii de polițe prin asigurarea faptului că polițele de asigurare transferate continuă să îndeplinească cerințele legale relevante în ceea ce privește nivelurile minime obligatorii de acoperire în temeiul legislației naționale aplicabile, autoritățile de rezoluție pot transfera portofoliile de contracte care fac parte din acordurile menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din aceleași acorduri și pot transfera, modifica sau înceta respectivelor active, drepturi și alte pasive fără a transfera portofoliile de contracte.

Articolul 61

Măsuri de protecție pentru mecanismele de finanțare structurată și alte portofolii dedicate

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru mecanismele de finanțare structurată sau alte portofolii dedicate, inclusiv pentru acordurile menționate la articolul 58 alineatul (1) literele (e) și (g), astfel încât să se prevină oricare dintre situațiile următoare:

- (a) transferul unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă totalitatea sau o parte a unui mecanism de finanțare structurată sau a altor portofolii dedicate, inclusiv a acordurilor menționate la articolul 58 alineatul (1) literele (e) și (g), la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte;
- (b) încetarea sau modificarea, prin exercitarea unor competențe auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă totalitatea sau o parte a unui mecanism de finanțare structurată sau a altor portofolii dedicate, inclusiv a acordurilor menționate la articolul 58 alineatul (1) literele (e) și (g), la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar în scopul de a se atinge mai bine obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și, în special, de a se asigura o mai bună protecție a deținătorilor de polițe, autoritățile de rezoluție pot să transfere, să modifice sau să înceteze active, drepturi sau pasive care fac parte din același acord.

Articolul 62

Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, compensare și decontare

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unuia dintre instrumentele de rezoluție nu afectează funcționarea și normele sistemelor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/26/CE, atunci când autoritatea de rezoluție întreprinde oricare din următoarele acțiuni:

- (a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o altă entitate;
- (b) exercită competențele auxiliare prevăzute la articolul 43 pentru a anula sau a modifica clauzele unui contract la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte sau pentru a o înlocui pe aceasta cu un destinatar ca parte la contract.

(2) Un transfer, o anulare sau o modificare astfel cum se menționează la alineatul (1) de la prezentul articol nu poate avea ca efect:

- (a) revocarea unui ordin de transfer, cu încălcarea articolului 5 din Directiva 98/26/CE;
- (b) modificarea sau anularea caracterului executoriu al ordinelor de transfer și al compensării, prevăzut la articolele 3 și 5 din Directiva 98/26/CE, a utilizării fondurilor, a valorilor mobiliare sau a facilităților de credit, prevăzută la articolul 4 din directiva menționată, sau a protecției garanțiilor suplimentare, prevăzută la articolul 9 din directiva menționată.

CAPITOLUL VI

Obligații procedurale

Articolul 63

Cerințe de notificare

(1) Statele membre impun organului administrativ, de conducere sau de control al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să notifice autoritatea de supraveghere în cazul în care consideră că entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, în înțelesul articolului 19 alineatul (4).

(2) Autoritățile de supraveghere informează autoritățile de rezoluție în cauză cu privire la:

- (a) orice notificări primite în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol și în temeiul articolului 136, al articolului 138 alineatul (1) și al articolului 139 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE;
- (b) orice acțiuni pe care autoritatea de supraveghere le impune entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), prin exercitarea competențelor pe care autoritatea respectivă le are în temeiul articolului 15 sau 16 din prezenta directivă și în temeiul articolelor 136a și 137, al articolului 138 alineatele (3) și (5), al articolului 139 alineatul (3) și al articolelor 140, 141 și 144 din Directiva 2009/138/CE;
- (c) orice prelungire a perioadei de redresare în temeiul articolului 138 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE.

Autoritățile de supraveghere transmit, de asemenea, autorităților de rezoluție o copie a planului de redresare pe care entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) din prezenta directivă l-a prezentat în temeiul articolului 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE, o copie a planului de finanțare pe care entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) din prezenta directivă l-a prezentat în temeiul articolului 139 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE și avizul autorităților de supraveghere cu privire la documentele respective, după caz.

(3) Când o autoritate de supraveghere sau o autoritate de rezoluție constată că sunt îndeplinite condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) literele (a) și (b) în ceea ce privește o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), autoritatea respectivă își comunică fără întârziere constatările următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

- (a) autoritatea de rezoluție pentru entitatea respectivă;
- (b) autoritatea de supraveghere a entității respective;
- (c) autoritatea de supraveghere din orice stat membru în care entitatea respectivă desfășoară activități transfrontaliere semnificative;

- (d) autoritatea de rezoluție din orice stat membru în care entitatea respectivă desfășoară activități transfrontaliere semnificative;
- (e) sistemul de garantare a asigurărilor la care este afiliată entitatea respectivă, când este cazul și când este necesar pentru a face posibilă îndeplinirea funcțiilor sistemului de garantare a asigurărilor;
- (f) când este cazul, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului;
- (g) ministerul competent;
- (h) când este cazul, supraveghetorul grupului;
- (i) Comitetul european pentru risc sistemic și autoritatea națională macroprudențială desemnată;
- (j) în cazul în care entitatea face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritatea de rezoluție relevantă desemnată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE și autoritatea competentă relevantă în sensul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁴⁾ și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

Articolul 64

Decizia autorității de rezoluție

- (1) La primirea unei comunicări din partea autorității de supraveghere, în temeiul articolului 63 alineatul (3), sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în privința entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) în cauză.
- (2) Decizia prin care se stabilește dacă se ia sau nu o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) conține motivele care stau la baza deciziei respective.

În cazul în care se ia o decizie de luare a unei măsuri de rezoluție, decizia include, de asemenea, următoarele informații: măsura de rezoluție și, dacă este cazul, introducerea unei cereri de lichidare, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută în procedura obișnuită de insolvență aplicabilă ori alte măsuri de rezoluție, sub rezerva articolului 26 alineatul (7), prevăzute în dreptul intern.

Articolul 65

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

- (1) Statele membre se asigură că, după ce au luat o măsură de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează, de îndată ce acest lucru este în mod rezonabil posibil, cerințelor prevăzute la alineatele (2) și (3).
- (2) Autoritățile de rezoluție notifică măsura de rezoluție menționată la alineatul (1) întreprinderii aflate în rezoluție și următoarelor autorități, dacă sunt diferite:
 - (a) autoritatea de supraveghere a întreprinderii aflate în rezoluție;
 - (b) autoritatea de supraveghere a unei eventuale sucursale a întreprinderii aflate în rezoluție;
 - (c) banca centrală a statului membru în care este stabilită întreprinderea aflată în rezoluție;
 - (d) când este cazul, sistemul de garantare a asigurărilor la care este afiliată întreprinderea aflată în rezoluție;
 - (e) când este cazul, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului;
 - (f) ministerul competent;
 - (g) când este cazul, autoritatea de supraveghere a grupului;

⁽²⁴⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (h) Comitetul european pentru risc sistemic și autoritatea națională macroprudențială desemnată;
 - (i) Comisia, Banca Centrală Europeană, EIOPA, ESMA și ABE;
 - (j) în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție este o instituție definită la articolul 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorii sistemelor din care face parte respectiva întreprindere;
 - (k) în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritatea de rezoluție relevantă desemnată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE și autoritatea competentă relevantă în sensul Directivei 2013/36/UE și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013.
- (3) Autoritatea de rezoluție publică sau asigură că se publică o copie a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție sau un aviz în care sunt rezumate efectele măsurii de rezoluție, inclusiv efectele asupra deținătorilor de polițe și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare menționată la articolele 49, 50 și 51, prin următoarele mijloace:
- (a) pe site-ul său oficial;
 - (b) pe site-ul autorității de supraveghere, dacă este diferită de autoritatea de rezoluție, și pe site-ul EIOPA;
 - (c) pe site-ul întreprinderii aflate în rezoluție;
 - (d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale întreprinderii aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, prin același mijloc precum cel utilizat pentru publicarea informațiilor reglementate referitoare la întreprinderea aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁵⁾.
- (4) În cazul în care acțiunile, instrumentele de proprietate sau instrumentele de datorie nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (3) sunt trimise acționarilor și creditorilor întreprinderii aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale întreprinderii aflate în rezoluție care sunt la dispoziția autorității de rezoluție.

Articolul 66

Confidențialitate

- (1) Statele membre se asigură că cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii în privința următoarelor persoane, autorități și organisme și că niciuna dintre acestea nu divulgă informații confidențiale:
- (a) autoritățile de rezoluție;
 - (b) autoritățile de supraveghere și EIOPA;
 - (c) ministerele competente;
 - (d) administratorii speciali numiți în conformitate cu articolul 44 din prezenta directivă;
 - (e) achizitorii potențiali care au fost contactați de autoritățile de supraveghere sau solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă respectiva contactare sau solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii pentru utilizarea instrumentului de vânzare a activității și indiferent dacă solicitarea a condus sau nu la o achiziție;
 - (f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile de supraveghere, de ministerele competente sau de achizitorii potențiali menționați la litera (e);
 - (g) organismele care administrează sistemele de garantare a asigurărilor;

⁽²⁵⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

- (h) organismul care se ocupă de mecanismele de finanțare;
- (i) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
- (j) o întreprindere-punte sau un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor;
- (k) orice altă persoană care prestează sau a prestat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(j);
- (l) conducerea superioară, membrii organului administrativ, de conducere sau de control și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(j) înainte, în timpul și ulterior numirii lor;
- (m) autoritatea de rezoluție relevantă desemnată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE și autoritatea competentă în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(2) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), statele membre se asigură că persoanelor menționate la alineatul (1) li se interzice să divulge oricărei persoane sau autorități informații confidențiale primite în cursul activităților lor profesionale sau primite de la o autoritate de supraveghere sau de rezoluție în legătură cu funcțiile autorității respective, cu excepția următoarelor situații:

- (a) când divulgarea are loc în cursul exercitării funcțiilor care le revin în temeiul prezentei directive;
- (b) când divulgarea are loc în formă sintetică sau agregată, astfel încât diferitele entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) să nu poată fi identificate;
- (c) când divulgarea are loc cu acordul expres și prealabil al autorității sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) care a furnizat informațiile.

Statele membre se asigură că persoanele menționate la alineatul (1) evaluează efectele posibile ale divulgării informațiilor respective asupra interesului public în legătură cu politica financiară, monetară și economică, asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopurilor inspecțiilor, asupra investigațiilor și asupra auditurilor.

Procedura de evaluare a efectelor menționate la al doilea paragraf include o evaluare specifică a efectelor divulgării conținutului și detaliilor planurilor preventive de redresare și ale planurilor de rezoluție, astfel cum sunt menționate la articolele 5, 7, 9, 10 și 12, precum și a rezultatului evaluărilor efectuate în temeiul articolelor 6, 8 și 13.

Statele membre se asigură că orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) răspunde civil în cazul încălcării prezentului articol.

(3) Statele membre se asigură că persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (i) și (j) dispun de norme interne pentru a asigura respectarea cerințelor de confidențialitate prevăzute la alineatele (1) și (2), inclusiv de norme pentru a garanta păstrarea caracterului secret al informațiilor între persoanele direct implicate în procesul de rezoluție.

(4) Alineatele (1)-(3) de la prezentul articol nu împiedică:

- (a) angajații și experții organismelor sau entităților menționate la alineatul (1) literele (a)-(i) să facă schimb de informații între ei în cadrul fiecărui organism sau al fiecărei entități;
- (b) autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități de supraveghere din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu sisteme de garantare a asigurărilor, cu autorități responsabile cu procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile cu menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, cu persoane însărcinate cu efectuarea auditurilor statutare ale conturilor, cu EIOPA sau, sub rezerva articolului 80, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu funcțiile îndeplinite de autoritățile de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial achizitor în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție;
- (c) schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale din același stat membru, în măsura în care acest schimb este permis de dreptul intern; în cazul în care informațiile respective provin dintr-un alt stat membru, acestea fac obiectul schimbului numai cu consimțământul expres al autorității de la care provin.

- (5) Statele membre pot autoriza schimbul de informații cu oricare dintre următoarele persoane sau entități:
- (a) în condiții de strictă confidențialitate, orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a aplicării unei măsuri de rezoluție;
 - (b) comisiile parlamentare de anchetă din propriul stat membru, curțile de conturi din propriul stat membru și alte entități cu atribuții de anchetare în propriul stat membru, în condiții corespunzătoare;
 - (c) autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autoritățile responsabile cu procedura obișnuită de insolvență, autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare, instituțiile de credit și firmele de investiții, precum și inspectorii care acționează în numele acestora, autoritățile responsabile în statele membre cu menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar și persoanele responsabile cu efectuarea de audituri statutare.
- (6) Alineatele (1)-(5) nu aduc atingere dispozițiilor de drept intern privitoare la divulgarea de informații în scopurile procedurilor judiciare în cauze penale sau civile.
- (7) Până la 29 ianuarie 2027, EIOPA emite ghiduri, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza în ce mod ar trebui furnizate informațiile în formă sintetică sau agregată în sensul alineatului (2) litera (b) de la prezentul articol.

CAPITOLUL VII

Dreptul la o cale de atac și excluderea altor măsuri

Articolul 67

Aprobarea judiciară ex ante și dreptul de a contesta deciziile

- (1) Statele membre pot să prevadă cerința ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire a crizelor sau a unei măsuri de gestionare a crizelor să fie supusă unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiția ca, în privința unei decizii de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura de solicitare a aprobării și de examinare a cererii de aprobare de către instanță să fie rapidă.
- (2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii de adoptare a unei măsuri de prevenire a crizelor sau împotriva unei decizii de exercitare a oricărei competențe care nu are legătură cu o măsură de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.
- (3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de o decizie de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective.

Statele membre se asigură că examinarea unei măsuri de gestionare a crizelor este rapidă și că instanțele naționale își bazează evaluarea pe evaluările economice ale faptelor, efectuate de autoritatea de rezoluție.

- (4) Dreptul la o cale de atac menționat la alineatul (3) se exercită sub rezerva îndeplinirii următoarelor cerințe:
- (a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;
 - (b) decizia autorității de rezoluție este executorie imediat și creează prezumția legală relativă că o eventuală suspendare a executării sale ar fi contrară interesului public.

Atunci când este necesar, în scopul de a se proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au dobândit acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale unei întreprinderi aflate în rezoluție în urma utilizării unor instrumente de rezoluție sau a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează eventualele acte administrative sau tranzacții încheiate ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei anulate. În acest caz, măsurile reparatorii pentru o decizie sau măsură prejudiciabilă a autorităților de rezoluție se limitează la compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau măsurii anulate.

Articolul 68

Restricții referitoare la alte proceduri

- (1) Fără a aduce atingere articolului 64 alineatul (2) al doilea paragraf, statele membre se asigură, în privința unei întreprinderi aflate în rezoluție sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), în legătură cu care s-a stabilit că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), că procedura obișnuită de insolvență nu se declanșează decât la inițiativa autorității de rezoluție și că decizia de declanșare a procedurii obișnuite de insolvență împotriva unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) se ia doar cu acordul autorității de rezoluție.
- (2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:
- (a) autorităților de supraveghere și autorităților de rezoluție li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), indiferent dacă întreprinderea sau entitatea respectivă se află sau nu în rezoluție și indiferent dacă s-a publicat sau nu o decizie în conformitate cu articolul 65 alineatele (3) și (4);
 - (b) cererea de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență nu se soluționează decât dacă s-au efectuat notificările menționate la litera (a) și dacă survine oricare dintre următoarele situații:
 - (i) autoritatea de rezoluție a notificat autorităților responsabile cu procedura obișnuită de insolvență că nu intenționează să ia nicio măsură de rezoluție în legătură cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e);
 - (ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).
- (3) Fără a aduce atingere unei eventuale limitări a executării garanțiilor reale mobiliare, impusă în temeiul articolului 50, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării eficiente a competențelor de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita unei instanțe să suspende, pentru o perioadă corespunzătoare obiectivului urmărit, orice acțiune judiciară sau procedură la care este sau devine parte o întreprindere aflată în rezoluție.

TITLUL IV

REZOLUȚIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 69

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

- Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe alte state membre, autoritățile lor țin seama de următoarele principii generale:
- (a) când se iau măsuri de rezoluție, procesul decizional este eficient, iar costurile rezoluției sunt menținute la un nivel cât mai scăzut posibil;
 - (b) deciziile și măsurile se iau în timp util și în regim de urgență, atunci când se impune acest lucru;
 - (c) autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate în mod coordonat și eficient;
 - (d) rolurile și responsabilitățile autorităților relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;
 - (e) se ține seama în mod corespunzător de interese, de impactul potențial al oricăror decizii, acțiuni sau inacțiuni, de efectele negative asupra deținătorilor de polițe, a stabilității financiare, a resurselor bugetare, a sistemelor de garantare a asigurărilor și a mecanismelor de finanțare, precum și de efectele economice și sociale negative în toate statele membre în care își desfășoară activitatea întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și filialele acesteia sau în care acestea desfășoară activități transfrontaliere semnificative;
 - (f) se ține seama în mod corespunzător de obiectivele de echilibrare a intereselor diferitelor state membre implicate și de evitarea situațiilor în care interesele anumitor state membre sunt prejudiciate sau protejate în mod inechitabil;

- (g) când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție iau în considerare și urmăresc planurile de rezoluție a grupurilor, cu excepția cazului în care consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite în mod mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (h) decizia sau măsura propusă este transparentă ori de câte ori există probabilitatea ca ea să aibă implicații asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale, a stabilității financiare, a resurselor bugetare și, după caz, a sistemelor de garantare a asigurărilor și a mecanismelor de finanțare ale oricărui stat membru în cauză.

Articolul 70

Colegii de rezoluție

(1) Autoritățile de rezoluție de la nivelul grupurilor instituie colegii de rezoluție care să îndeplinească sarcinile menționate la articolele 10, 11, 14, 16, 73 și 74 și, după caz, să asigure cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.

Mai precis, colegiile de rezoluție furnizează autorității de rezoluție de la nivelul grupului, celorlalte autorități de rezoluție și, după caz, autorităților de supraveghere și supraveghetorilor grupurilor în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații relevante pentru elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor și pentru exercitarea competențelor de rezoluție în privința grupurilor;
- (b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor;
- (c) evaluarea posibilității de rezoluție a grupurilor în temeiul articolului 14;
- (d) exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție a grupurilor în temeiul articolului 16;
- (e) luarea unei decizii cu privire la necesitatea de a se institui o schemă de rezoluție a grupului, astfel cum este menționată la articolul 73 sau 74;
- (f) ajungerea la un acord asupra schemei de rezoluție a grupului propuse în conformitate cu articolul 73 sau 74;
- (g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;
- (h) coordonarea utilizării unor eventuale sisteme de garantare a asigurărilor sau mecanisme de finanțare.

În plus, colegiile de rezoluție pot să îndeplinească rolul de forum de discuții pe orice temă legată de rezoluția grupurilor transfrontaliere.

(2) Sunt membri ai colegiului de rezoluție:

- (a) autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului;
- (b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea la nivel de grup;
- (c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită o întreprindere-mamă a uneia sau mai multor întreprinderi din grup, care este o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (d) sau (e);
- (d) supraveghetorul grupului și autoritățile de supraveghere din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție;
- (e) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;
- (f) când este cazul, autoritatea responsabilă cu sistemul de garantare a asigurărilor dintr-un stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a colegiului de rezoluție;

- (g) EIOPA, sub rezerva celui de al doilea paragraf;
- (h) autoritățile de rezoluție din statele membre în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare din grup desfășoară activități transfrontaliere semnificative.

În sensul primului paragraf litera (g), EIOPA contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, eficace și coerente a colegiilor de rezoluție și a convergenței tuturor colegiilor de rezoluție. În acest scop, EIOPA este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluție. EIOPA nu are drepturi de vot.

În sensul primului paragraf litera (h), participarea autorităților de rezoluție se limitează la realizarea obiectivelor unui schimb eficient de informații.

(3) Autoritățile de rezoluție din țările terțe în care o întreprindere-mamă sau o întreprindere stabilită în Uniune are o filială de asigurare sau de reasigurare sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune pot să fie invitate să participe, în calitate de observatori, în cadrul colegiului de rezoluție, cu condiția să fie supuse unor cerințe de confidențialitate care sunt echivalente, în opinia autorității de rezoluție de la nivelul grupului, cu cele stabilite la articolul 80.

(4) În cazul în care grupul este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritățile în cauză desemnate în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE sunt invitate în colegiul de rezoluție în calitate de observatori.

(5) Colegiul de rezoluție este prezidat de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului. În această calitate, autoritatea respectivă:

- (a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, după ce i-a consultat pe ceilalți membri ai colegiului de rezoluție;
- (b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;
- (c) convoacă și prezidează toate reuniunile colegiului de rezoluție și îi informează în prealabil și pe deplin pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, cu principalele teme de discutat și cu aspectele de luat în considerare;
- (d) le notifică membrilor colegiului de rezoluție toate reuniunile planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la reuniunile respective;
- (e) decide care membri și observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, pe baza unor nevoi specifice, ținând seama de relevanța temei de discutat pentru respectivii membri și observatori;
- (f) îi informează în timp util pe toți membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul reuniunilor și cu rezultatele acestora.

În pofida literei (e) de la primul paragraf, autoritățile de rezoluție au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori pe ordinea de zi sunt înscrise puncte supuse unui proces decizional comun sau referitoare la o entitate din grup situată în propriul lor stat membru.

(6) Autoritățile de rezoluție de la nivelul grupurilor nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluție dacă alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini precum cele menționate la alineatul (1) și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care se referă la membrii colegiilor de rezoluție și la participarea la acestea, astfel cum sunt stabilite la prezentul articol și la articolul 72. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție din prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la respectivele alte grupuri sau colegii.

(7) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1).

EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 iulie 2026.

Comisiei i se delegă competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

*Articolul 71***Colegii de rezoluție europene**

(1) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță are filiale în Uniune stabilite în două sau mai multe state membre sau două sau mai multe sucursale în Uniune ale unei întreprinderi dintr-o țară terță pe care două sau mai multe state membre le consideră semnificative, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite respectivele filiale din Uniune sau în care sunt situate respectivele sucursale din Uniune ale unei întreprinderi dintr-o țară terță pot institui un colegiu de rezoluție european.

(2) Colegiul de rezoluție european îndeplinește funcțiile și sarcinile specificate la articolul 70 în ceea ce privește filialele din Uniune și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, sucursalele din Uniune ale unei întreprinderi dintr-o țară terță menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și funcționează în conformitate cu normele prevăzute la articolul 70.

(3) În cazul în care o singură întreprindere-mamă stabilită într-un stat membru deține toate filialele din Uniune ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă respectivă.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită o filială din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanț au valoarea cea mai ridicată.

*Articolul 72***Schimb de informații**

(1) Sub rezerva articolului 66, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere își furnizează reciproc, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor altor autorități în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante dintre autoritățile de rezoluție. Mai precis, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului furnizează în timp util autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 70 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(h).

(3) O autoritate de rezoluție nu transmite informații care au fost furnizate de o autoritate de supraveghere sau de rezoluție dintr-o țară terță decât dacă autoritatea de supraveghere sau de rezoluție din țara terță respectivă și-a dat acordul în acest sens.

*Articolul 73***Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia**

(1) O autoritate de rezoluție transmite fără întârziere informațiile enumerate la alineatul (2) autorității de rezoluție de la nivelul grupului, dacă este diferită, supraveghetorului grupului și membrilor colegiului de rezoluție în cauză în cazul în care:

- (a) autoritatea de rezoluție decide că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este o filială a unui grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate; sau
- (b) autoritatea de rezoluție a fost informată de către autoritatea de supraveghere că s-a luat o decizie conform căreia o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este o filială a unui grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate; sau
- (c) o autoritate de rezoluție decide că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) care este o filială a unui grup îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(2) Informațiile care trebuie notificate în temeiul alineatului (1) sunt următoarele:

- (a) decizia prin care se stabilește că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;

(b) decizia conform căreia entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3);

(c) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e).

(3) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului evaluează, după ce i-a consultat pe ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, impactul pe care măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în temeiul alineatului (2) litera (c) l-ar putea avea asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre și probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(4) În cazul în care autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului apreciază că nu există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în temeiul alineatului (2) litera (c) să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) poate să ia măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat.

(5) În cazul în care apreciază că există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în temeiul alineatului (2) litera (c) să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului are la dispoziție cinci zile de la primirea notificării menționate la alineatul (1) pentru a propune o schemă de rezoluție a grupului și pentru a prezenta schema respectivă colegiului de rezoluție. Termenul de cinci zile poate fi prelungit cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea.

(6) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție de la nivelul grupului în termenul de cinci zile sau în termenul mai lung care a fost convenit, după primirea notificării menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea poate să ia măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat.

(7) În schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (5):

(a) se descriu măsurile de rezoluție pe care autoritățile de rezoluție în cauză ar trebui să le ia în legătură cu întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang sau cu anumite entități din grup pentru a îndeplini obiectivele rezoluției și pentru a respecta principiile generale care guvernează rezoluția, astfel cum sunt prevăzute la articolul 22;

(b) se precizează în ce mod ar trebui coordonate măsurile de rezoluție menționate la litera (a);

(c) se stabilește un plan de finanțare care ia în considerare planul de rezoluție a grupului și principiile de partajare a responsabilității stabilite în respectivul plan de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (e).

(8) Sub rezerva alineatului (9), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție de la nivelul grupului și a autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului.

EIOPA poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(9) În cazul în care o autoritate de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului sau consideră că, din motive de protecție a interesului colectiv al deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare, este necesar să ia măsuri de rezoluție independente sau măsuri diferite de cele propuse în schema de rezoluție a grupului în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), autoritatea respectivă:

(a) prezintă în detaliu motivele pentru care nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului sau motivele pentru care se abate de la aceasta;

(b) notifică motivele menționate la litera (a) autorității de rezoluție de la nivelul grupului și celorlalte autorități de rezoluție care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului;

- (c) informează autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului și celelalte autorități de rezoluție care sunt vizate de schema de rezoluție a grupului cu privire la măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le va lua.

Când prezintă motivele pentru care nu este de acord, autoritatea de rezoluție respectivă ia în considerare planurile de rezoluție a grupurilor, impactul potențial al măsurilor de rezoluție sau al altor măsuri pe care le va lua asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din statele membre în cauză și efectul potențial al respectivelor măsuri asupra altor părți ale grupului.

(10) Autoritățile de rezoluție care sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului pot să ajungă la o decizie comună cu privire la o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup din statele membre ale autorităților de rezoluție respective, fără participarea autorităților de rezoluție care nu sunt de acord.

(11) Deciziile comune menționate la alineatele (8) și (10) și măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate în conformitate cu alineatul (9) sunt recunoscute ca definitive și aplicate de autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(12) Autoritățile de rezoluție iau toate măsurile de rezoluție și alte măsuri menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de urgența situației.

(13) În cazul în care nu se pune în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție cooperează strâns, când iau măsuri de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, cu colegiul de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate.

(14) Când iau orice măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, autoritățile de rezoluție îi informează cu regularitate și pe deplin pe membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile respective și la stadiul lor de aplicare.

Articolul 74

Rezoluția grupului care implică o întreprindere-mamă de cel mai înalt rang

(1) Când o autoritate de rezoluție de la nivelul grupului decide că o întreprindere-mamă de cel mai înalt rang pentru care este responsabilă îndeplinește condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), autoritatea respectivă transmite fără întârziere informațiile menționate la articolul 73 alineatul (2) supraveghetorului grupului și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție pentru grupul în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență menționate la articolul 73 alineatul (2) litera (c) pot să includă punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului elaborate în conformitate cu articolul 73 alineatul (7) în oricare dintre următoarele circumstanțe:

- (a) când există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri de la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 73 alineatul (2) litera (c), să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;
- (b) când măsurile de rezoluție sau alte măsuri prevăzute numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau când este improbabil ca ele să asigure un rezultat optim;
- (c) când autoritățile de rezoluție au stabilit că una sau mai multe filiale pentru care sunt responsabile îndeplinesc condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3);
- (d) când măsurile de rezoluție sau alte măsuri de la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

(2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului nu conțin o schemă de rezoluție a grupului, autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului își ia decizia după ce i-a consultat pe membrii colegiului de rezoluție.

(3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului conțin o schemă de rezoluție a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție de la nivelul grupului și a autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului.

EIOPA poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului sau se abate de la aceasta ori consideră că, din motive de stabilitate financiară, este necesar să ia măsuri de rezoluție independente sau măsuri diferite de cele propuse în schema de rezoluție a grupului în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), autoritatea respectivă:

- (a) prezintă în detaliu motivele pentru care nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului sau motivele pentru care se abate de la aceasta;
- (b) notifică motivele menționate la litera (a) autorității de rezoluție de la nivelul grupului și celorlalte autorități de rezoluție care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului;
- (c) informează autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului și celelalte autorități de rezoluție care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului cu privire la măsurile pe care intenționează să le ia.

Când prezintă motivele pentru care nu este de acord, autoritatea de rezoluție ține seama în mod corespunzător de planurile de rezoluție a grupurilor, de impactul potențial al măsurilor de rezoluție independente sau al altor măsuri pe care le va lua asupra stabilității financiare, a resurselor bugetare, a sistemelor de garantare a asigurărilor și a oricărui mecanisme de finanțare din statele membre în cauză și de efectul potențial al măsurilor de rezoluție și al altor măsuri asupra altor părți ale grupului.

(5) Autoritățile de rezoluție care sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului pot să ajungă la o decizie comună cu privire la o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup din statele lor membre respective, fără participarea autorităților de rezoluție care nu sunt de acord.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (3) sau (5) și măsurile de rezoluție și alte măsuri menționate la alineatul (4) sunt recunoscute ca definitive și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile întreprind toate măsurile de rezoluție și alte măsuri menționate la alineatele (1)-(6) fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(8) În cazul în care nu se pune în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție cooperează strâns, când iau o măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, cu colegiul de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

(9) Când iau o măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, autoritățile de rezoluție îi informează cu regularitate și pe deplin pe membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile respective și la stadiul lor de aplicare.

TITLUL V

RELAȚIILE CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 75

Acorduri cu țări terțe

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile din țările terțe în cauză, care să includă schimbul de informații în legătură cu planificarea redresării și a rezoluției în ceea ce privește întreprinderi de asigurare și de reasigurare, întreprinderi de asigurare și de reasigurare din țări terțe și grupuri.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc să garanteze instituirea unor procese și mecanisme între autoritățile de rezoluție și autoritățile din țările terțe în cauză în vederea cooperării la îndeplinirea, parțială sau integrală, a sarcinilor și la exercitarea, parțială sau integrală, a competențelor menționate la articolul 79.

(3) Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu o țară terță, în măsura în care aceste acorduri bilaterale nu sunt incompatibile cu prezentul titlu, cu privire la aspectele menționate la alineatele (1) și (2) până la intrarea în vigoare a unui acord menționat la alineatul (1) cu țara terță relevantă.

Articolul 76

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică în ceea ce privește procedurile de rezoluție din țări terțe până la intrarea în vigoare a unui acord internațional, astfel cum este menționat la articolul 75 alineatul (1), cu țara terță în cauză. Prezentul articol se aplică și după intrarea în vigoare a unui astfel de acord internațional cu țara terță în cauză, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țara terță nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) Autoritatea de rezoluție în cauză decide dacă recunoaște sau nu și dacă execută sau nu, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 77, procedurile de rezoluție dintr-o țară terță referitoare la o filială din Uniune sau la o sucursală din Uniune a unei întreprinderi ori a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță.

În decizia respectivă se ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță, în special de impactul potențial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluție ale țării terțe asupra celorlalte părți ale grupului și asupra deținătorilor de polițe, asupra economiei reale și a stabilității financiare din statele membre respective.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt, cel puțin, abilitate:

(a) să exercite competențe de rezoluție în legătură cu următoarele elemente:

(i) active ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi-mamă dintr-o țară terță care sunt situate în propriul stat membru sau sunt reglementate de legislația propriului stat membru;

(ii) drepturi sau obligații ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță care sunt înregistrate în contabilitatea sucursalei din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță în propriul stat membru sau sunt reglementate de legislația propriului stat membru ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu în propriul stat membru;

(b) să efectueze un transfer de acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru respectiv, inclusiv să impună unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea unui astfel de transfer;

(c) să exercite competențele prevăzute la articolul 49, 50 sau 51 în legătură cu drepturile oricărei părți la un contract încheiat cu o entitate menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe; și

(d) să retragă caracterul executoriu al oricărui drept de a înceta sau a accelera contracte ale entităților menționate la alineatul (2) și ale altor entități din grup sau de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților respective, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsuri de rezoluție referitoare la întreprinderea de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, la întreprinderea-mamă a entităților respective sau la alte entități din grup, luate fie de autoritatea de rezoluție din țara terță, fie în temeiul unor cerințe legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din țara respectivă, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile de fond prevăzute în contract, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea de garanții reale.

(4) Autoritățile de rezoluție pot să ia, atunci când acest lucru este necesar din motive de interes public, măsuri de rezoluție în privința unei întreprinderi-mamă, în cazul în care autoritatea relevantă dintr-o țară terță stabilește că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este filială a respectivei întreprinderi-mamă și care este constituită în țara terță respectivă îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute în legislația țării terțe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să utilizeze orice competență de rezoluție în privința respectivei întreprinderi-mamă și se aplică articolul 48.

(5) Procedurile de rezoluție din țări terțe se recunosc și se execută fără a se aduce atingere procedurilor obișnuite de insolvență prevăzute în dreptul intern și aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 77

Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

Autoritatea de rezoluție poate să refuze recunoașterea sau executarea, în temeiul articolului 76, a procedurilor de rezoluție din țări terțe în cazul în care consideră că:

- (a) procedura de rezoluție dintr-o țară terță ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție sau că procedura respectivă ar avea efecte negative asupra stabilității financiare dintr-un alt stat membru;
- (b) pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în temeiul articolului 78 în legătură cu o sucursală din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță;
- (c) creditorii nu ar primi același tratament precum creditorii din țări terțe care au drepturi legale similare în cadrul procedurii de rezoluție din țara terță de origine;
- (d) recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații bugetare semnificative pentru statul membru; sau
- (e) efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

Articolul 78

Rezoluția sucursalelor din Uniune ale unor întreprinderi din țări terțe

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competențele necesare pentru a lua măsuri în legătură cu o sucursală din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță atunci când aceasta nu face obiectul unei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau când aceasta face obiectul unei proceduri dintr-o țară terță, dar se aplică una din circumstanțele menționate la articolul 77.

Statele membre se asigură că la exercitarea respectivelor competențe se respectă articolul 48.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care autoritățile respective consideră că sunt necesare măsuri în interesul public și în cazul în care este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) sucursala din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile prevăzute în dreptul intern pentru autorizarea și funcționarea sa în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă ca vreo măsură din sectorul privat, vreo măsură de supraveghere sau vreo măsură a țării terțe relevante să poată, într-un interval de timp rezonabil, să restabilească conformitatea sucursalei sau să prevină intrarea în dificultate a acesteia;
- (b) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță nu este, în opinia autorității de rezoluție, capabilă sau dispusă sau riscă să nu fie capabilă să își achite la scadență obligațiile față de creditori din Uniune sau obligațiile create sau înregistrate în contabilitate prin sucursala sa, cum ar fi plățile către deținători de polițe și beneficiari, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nu a fost sau nu va fi deschisă nicio procedură de rezoluție sau de insolvență într-o țară terță în legătură cu respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare din țara terță într-un interval de timp rezonabil;
- (c) autoritatea relevantă dintr-o țară terță a deschis o procedură de rezoluție din țara terță în legătură cu întreprinderea de asigurare sau de reasigurare din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a deschide o astfel de procedură.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță, autoritatea respectivă are în vedere obiectivele rezoluției și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

- (a) principiile prevăzute la articolul 22;
- (b) cerințele din titlul III capitolul II referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție.

Articolul 79

Cooperarea cu autoritățile din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică în ceea ce privește cooperarea cu o țară terță până la intrarea în vigoare a unui acord internațional, astfel cum este menționat la articolul 75 alineatul (1), cu țara terță relevantă. Prezentul articol se aplică și după intrarea în vigoare a unui astfel de acord internațional, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) EIOPA poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țări terțe. Prin acordurile-cadru de cooperare se instituie, între autoritățile participante, procese și mecanisme pentru efectuarea schimburilor de informații necesare și pentru cooperare în ceea ce privește îndeplinirea, parțială sau integrală, a următoarelor sarcini și exercitarea, parțială sau integrală, a următoarelor competențe în legătură cu întreprinderi sau grupuri de asigurare sau de reasigurare:

- (a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 9-12 și cu cerințe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;
- (b) evaluarea posibilității de rezoluție a respectivelor întreprinderi și grupuri de asigurare și de reasigurare, în conformitate cu articolele 13 și 14 și cu cerințe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;
- (c) aplicarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție în temeiul articolelor 15 și 16 și a oricăror alte competențe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;
- (d) aplicarea de măsuri preventive în temeiul articolului 141 din Directiva 2009/138/CE și de competențe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;
- (e) aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din țările terțe.

(3) Autoritățile de supraveghere sau, după caz, autoritățile de rezoluție pot să încheie acorduri de cooperare cu autoritățile relevante din țări terțe în conformitate cu acordul-cadru menționat la alineatul (2) și încheiat de EIOPA.

(4) Statele membre notifică EIOPA toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 80

Schimbul de informații confidențiale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, inclusiv de planuri preventive de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritățile respective din țările terțe sunt supuse unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse prin articolul 66;
- (b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor lor de rezoluție prevăzute în dreptul intern, care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă, și, sub rezerva dispozițiilor de la litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

În sensul literei (a), în măsura în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, prelucrarea și transmiterea acestor date către autorități din țări terțe sunt reglementate de legislația privind protecția datelor în vigoare la nivelul Uniunii și la nivel național.

(2) În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și ministerele competente nu divulgă aceste informații autorităților relevante din țări terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;
- (b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

Articolul 81

Mecanisme de finanțare

(1) Fiecare stat membru instituie unul sau mai multe mecanisme de finanțare pentru a se asigura că autoritatea de rezoluție dispune de fonduri adecvate prin contribuții *ex ante* sau *ex post* ori o combinație a acestora din partea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare autorizate în statul membru respectiv și a succursalelor din Uniune ale întreprinderilor din țări terțe situate pe teritoriul statului membru respectiv pentru a acoperi cel puțin plata diferenței către acționari, deținători de polițe, beneficiari, solicitanți de despăgubiri sau alți creditori menționați la articolul 57.

Statele membre pot prevedea posibilitatea de a utiliza mecanismele de finanțare menționate la primul paragraf pentru a acoperi și alte costuri asociate cu utilizarea instrumentelor de rezoluție, în măsura în care utilizarea mecanismelor de finanțare este necesară pentru îndeplinirea obiectivelor rezoluției.

Statele membre pot utiliza pentru mecanismele lor de finanțare aceeași structură administrativă ca pentru sistemele lor de garantare a asigurărilor, ținând seama de Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁶⁾.

- (2) Statele membre se asigură că utilizarea mecanismelor de finanțare respectă principiile prevăzute la articolul 22.
- (3) În cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție își desfășoară activitatea în Uniune în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii, mecanismul de finanțare relevant al statului membru în care întreprinderea este autorizată se utilizează pentru a oferi compensații acționarilor, deținătorilor de polițe, beneficiarilor, solicitanților de despăgubiri sau altor creditori în conformitate cu articolul 57.
- (4) Statele membre informează Comisia și EIOPA cu privire la mecanismele de finanțare stabilite.

TITLUL VI

SANCTIUNI

Articolul 82

Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere competențelor autorităților de rezoluție și de supraveghere stabilite în prezenta directivă și în Directiva 2009/138/CE și nici dreptului statelor membre de a prevedea și a impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul nerespectării dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora.

Statele membre care decid să nu stabilească norme privind sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern comunică Comisiei dispozițiile de drept penal în cauză.

Sanctiunile administrative și celelalte măsuri administrative prevăzute sunt efective, proporționale și disuasive.

⁽²⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

(2) Statele membre se asigură că, în cazul unei încălcări, membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de respectiva încălcare le pot fi aplicate sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative, în condițiile stabilite în dreptul intern.

(3) Competențele de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative prevăzute în prezenta directivă se atribuie autorităților de rezoluție sau autorităților de supraveghere, în funcție de tipul încălcării. Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere au toate competențele în materie de strângere de informații și de investigare care sunt necesare pentru exercitarea funcțiilor lor respective. Atunci când își exercită competențele de a impune sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere colaborează strâns, pentru a se asigura că sancțiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate, și își coordonează acțiunile în cazurile transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere își exercită competențele administrative de a impune sancțiuni și alte măsuri administrative în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern în oricare din următoarele moduri:

- (a) direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către alte autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(5) Statele membre se asigură că deciziile luate de autoritățile de rezoluție și de autoritățile de supraveghere în conformitate cu prezentul titlu pot face obiectul unei căi de atac.

Articolul 83

Dispoziții specifice referitoare la sancțiunile administrative și alte măsuri administrative

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni administrative și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

- (a) încălcarea articolului 5 sau 7 prin nerespectarea obligației de a elabora, a actualiza și a ține la zi planuri preventive de redresare și planuri preventive de redresare a grupului;
- (b) încălcarea articolului 12 prin nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție;
- (c) încălcarea articolului 63 alineatul (1) prin nerespectarea de către organul administrativ, de conducere sau de control al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) a obligației de a notifica autoritatea de supraveghere atunci când entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și alte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:

- (a) o declarație publică prin care se indică persoana fizică, entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e), întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care persoanei fizice sau juridice responsabile i se pune în vedere să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea sa;

- (c) o interdicție temporară impusă oricărui membru al organului administrativ, de conducere sau de control sau al conducerii superioare a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) sau oricărei alte persoane fizice, considerată responsabilă, de a exercita funcții în cadrul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e);
- (d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative reprezentând până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală realizată de persoana juridică respectivă în exercițiul financiar precedent;
- (e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, în valoarea echivalentă în moneda națională la 28 ianuarie 2025;
- (f) amenzi administrative în valoare de până la de două ori valoarea beneficiului obținut din încălcare, în cazul în care beneficiul respectiv poate fi stabilit.

În sensul literei (d) de la primul paragraf, în cazul în care persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cifra de afaceri anuală totală care rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent.

Articolul 84

Publicarea sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere publică pe site-ul lor oficial cel puțin sancțiunile administrative și alte măsuri administrative impuse de autoritățile respective pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive atunci când respectivele sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative nu fac obiectul unei căi de atac sau când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se efectuează fără întârzieri nejustificate, după ce persoana fizică sau juridică este informată cu privire la sancțiunea administrativă sau la altă măsură administrativă. Publicarea conține informații despre tipul și natura încălcării și despre identitatea persoanei fizice sau juridice căreia îi este impusă sancțiunea administrativă sau altă măsură administrativă.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative care fac obiectul unei căi de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor oficiale informații despre stadiul de soluționare a căii de atac și despre rezultatul acesteia.

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere consideră că publicarea identității persoanelor juridice ori a identității sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice ar fi disproporționată, în urma unei evaluări de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării acestor date, ori în cazul în care publicarea respectivă ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o investigație aflată în desfășurare, autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere întreprinde oricare dintre următoarele acțiuni:

- (a) amână publicarea deciziei de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative până când motivele amânării încetează să existe;
- (b) publică decizia de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative cu titlu anonim în conformitate cu dreptul intern în cazul în care o astfel de publicare ar asigura protecția eficace a datelor cu caracter personal în cauză;
- (c) nu publică decizia de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative în cazul în care autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere este de părere că publicarea în conformitate cu litera (a) sau (b) ar fi insuficientă pentru asigurarea oricăruia dintre următoarele aspecte:
 - (i) excluderea pericolului la adresa stabilității piețelor financiare;
 - (ii) proporționalitatea publicării unor astfel de date în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere se asigură că orice informație publicată în conformitate cu prezentul articol rămâne pe site-ul lor oficial timp de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul oficial al autorității de rezoluție sau al autorității de supraveghere numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

Articolul 85

Menținerea de către EIOPA a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva obligațiilor privind secretul profesional menționate la articolul 66, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere informează EIOPA cu privire la toate sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 83 și cu privire la stadiul de soluționare a căii de atac și la rezultatul acesteia.

EIOPA menține și actualizează o bază de date centrală a sancțiunilor și a altor măsuri administrative care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de rezoluție, exclusiv în scopul de a oferi respectivelor autorități de rezoluție posibilitatea de a face schimb de informații, iar această bază de date este accesibilă numai autorităților de rezoluție respective.

EIOPA menține și actualizează o bază de date centrală a sancțiunilor și a altor măsuri administrative care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de supraveghere, exclusiv în scopul de a oferi respectivelor autorități de supraveghere posibilitatea de a face schimb de informații, iar această bază de date este accesibilă numai autorităților de supraveghere respective.

(2) EIOPA menține și actualizează o pagină web cu următoarele informații sau linkuri către informațiile respective:

- (a) sancțiunile publicate de către fiecare autoritate de rezoluție;
- (b) sancțiunile publicate de către fiecare autoritate de supraveghere în temeiul articolului 84;
- (c) perioada pentru care sunt publicate sancțiuni de fiecare stat membru.

Articolul 86

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de a impune sancțiuni de către autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție țin seama de toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz, de:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (d) cuantumul profiturilor înregistrate sau al pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care profiturile sau pierderile respective pot fi stabilite;
- (e) pierderile suferite de către părți terțe, inclusiv de către deținătorii de polițe, din cauza încălcării, în măsura în care pierderile respective pot fi stabilite;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea de supraveghere și cu autoritatea de rezoluție;
- (g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă.

În sensul literei (c) de la primul paragraf, indicatorii de soliditate financiară a unei persoane fizice sau juridice includ cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau venitul anual al persoanei fizice responsabile.

TITLUL VII

MODIFICĂRI ALE DIRECTIVELOR 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE ȘI (UE) 2017/1132 ȘI ALE REGULAMENTELOR (UE) NR. 1094/2010, (UE) NR. 648/2012, (UE) NR. 806/2014 ȘI (UE) 2017/1129

Articolul 87

Modificarea Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, niciunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau dispoziții de compensare reciprocă care este impusă în temeiul

titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), în temeiul titlului V capitolul III secțiunea 3 sau capitolul IV din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului (**), sau în temeiul titlului III capitolul III secțiunea 4 sau capitolul IV din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (***) și niciunei restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform legislației unui stat membru pentru a facilita rezoluția ordonată a unei entități menționate la alineatul (2) litera (d) de la prezentul articol care face obiectul unor mecanisme de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute în titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE sau în titlul V capitolul V din Regulamentul (UE) 2021/23.

- (*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).
- (**) Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).
- (***) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directiva 2008/48/CE, Directiva 2014/59/UE, Regulamentul (UE) 2021/23 și Directiva (UE) 2025/1

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2008/48/CE, Directivei 2014/59/UE, Regulamentului (UE) 2021/23 și nici Directivei (UE) 2025/1”

Articolul 88

Modificarea Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE, al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului (**), sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (***)

- (*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).
- (**) Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).
- (***) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

Articolul 89

Modificarea Directivei 2007/36/CE

La articolul 1 din Directiva 2007/36/CE, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului (**), sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (***)”.

- (*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).
- (**) Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).
- (***) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”

Articolul 90

Modificarea Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1) se adaugă următoarele puncte:

- „110. «autoritate de rezoluție în domeniul asigurărilor» înseamnă o autoritate de rezoluție astfel cum este definită la articolul 2 punctul 12 din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (*);
111. «autoritate de supraveghere în domeniul asigurărilor» înseamnă o autoritate de supraveghere astfel cum este definită la articolul 13 punctul 10 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**);
112. «conglomerat financiar» înseamnă un conglomerat financiar astfel cum este definit la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (***)”;

- (*) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).
- (**) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).
- (***) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).”

2. La articolul 7 alineatul (3) se adaugă următoarea literă:

- „(e) în cazul în care grupul în ansamblul său este un conglomerat financiar sau orice instituție din cadrul grupului face parte dintr-un conglomerat financiar, autorității de rezoluție în domeniul asigurărilor și autorității de supraveghere în domeniul asigurărilor în cauză.”

3. La articolul 14 se adaugă următorul alineat:

„(3) În cazul în care instituția, entitatea sau grupul este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritatea de rezoluție sau autoritatea de rezoluție de la nivelul grupului transmite, de asemenea, planurile de rezoluție sau planurile de rezoluție a grupului autorității de rezoluție în domeniul asigurărilor și autorității de supraveghere în domeniul asigurărilor în cauză.”

4. La articolul 81 alineatul (3) se adaugă următoarea literă:

„(l) în cazul în care instituția sau entitatea face parte dintr-un conglomerat financiar, autorităților de supraveghere în domeniul asigurărilor și autorităților de rezoluție în domeniul asigurărilor în cauză.”

5. La articolul 83 alineatul (2) se adaugă următoarea literă:

„(l) în cazul în care instituția aflată în rezoluție face parte dintr-un conglomerat financiar, autorităților de supraveghere în domeniul asigurărilor și autorităților de rezoluție în domeniul asigurărilor în cauză.”

6. La articolul 84 alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(n) autoritățile de supraveghere în domeniul asigurărilor și autoritățile de rezoluție în domeniul asigurărilor informate sau notificate pe baza prezentului capitol.”

7. La articolul 88 se introduce următorul alineat:

„(3a) În cazul în care instituția, entitatea sau grupul este un conglomerat financiar sau face parte dintr-un conglomerat financiar, autoritățile de rezoluție în domeniul asigurărilor în cauză sunt invitate să participe la colegiul de rezoluție în calitate de observatori, cu condiția să fie supuse unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție de la nivelul grupului, cu cele stabilite la articolul 90.”

Articolul 91

Modificarea Directivei (UE) 2017/1132

Directiva (UE) 2017/1132 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 84, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că articolul 49, articolul 58 alineatul (1), articolul 68 alineatele (1), (2) și (3), articolul 70 alineatul (2) primul paragraf și articolele 72-75, 79, 80 și 81 din prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului (**) sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (**).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

(**) Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

(***) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

2. Articolul 86a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1.”;

(b) la alineatul (4), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 punctul 79 din Directiva (UE) 2025/1.”

3. La articolul 87, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezentul capitol nu se aplică societăților comerciale care fac obiectul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1.”

4. Articolul 120 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1.”;

(b) la alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 punctul 79 din Directiva (UE) 2025/1.”

5. Articolul 160a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) 2025/1.”;

(b) la alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 punctul 79 din Directiva (UE) 2025/1.”

Articolul 92

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1094/2010

Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 punctul 2, subpunctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) autoritățile de supraveghere astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 10 din Directiva 2009/138/CE, autoritățile de rezoluție astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 12 din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (*) și autoritățile competente astfel cum sunt definite la articolul 6 punctul 8 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului (**) și astfel cum sunt menționate în Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului (***);

(*) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

(**) Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

(***) Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 ianuarie 2016 privind distribuția de asigurări (JO L 26, 2.2.2016, p. 19).”

2. La articolul 40 alineatul (6) se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în sensul Directivei (UE) 2025/1, membrul Consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorității de rezoluție din fiecare stat membru, care nu are drept de vot.”

Articolul 93

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se adaugă următoarea literă:

„(s) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

Articolul 94

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014

La articolul 88 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Prezentul articol nu împiedică comitetul, Consiliul, Comisia, BCE, autoritățile naționale de rezoluție sau autoritățile naționale competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ei și cu ministerele competente, cu băncile centrale, cu sistemele de garantare a depozitelor, cu sistemele de compensare pentru investitori, cu autoritățile responsabile de procedurile obișnuite de insolvență, cu autoritățile de rezoluție în domeniul asigurărilor, cu autoritățile de supraveghere în domeniul asigurărilor, cu autoritățile de rezoluție și autoritățile competente din statele membre neparticipante, cu ABE sau, sub rezerva articolului 33 din prezentul regulament, cu autoritățile din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale unei autorități de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial achizitor în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.”

Articolul 95

Modificarea Regulamentului (UE) 2017/1129

La articolul 1 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2017/1129, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) valorile mobiliare care rezultă din conversia sau schimbul altor valori mobiliare, fonduri proprii sau datorii eligibile de către o autoritate de rezoluție ca urmare a exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 53 alineatul (2), articolul 59 alineatul (2) sau articolul 63 alineatul (1) sau (2) din Directiva 2014/59/UE sau a exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 39 alineatul (2) sau articolul 42 alineatul (1) sau (2) din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (*);

(*) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 96

Comitetul de rezoluție al EIOPA

(1) EIOPA creează, în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, un comitet intern permanent care să pregătească deciziile EIOPA, astfel cum se menționează la articolul 44 din regulamentul menționat, inclusiv deciziile privind proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde de punere în aplicare referitoare la sarcini care au fost conferite autorităților de rezoluție în conformitate cu prezenta directivă. Respectivul comitet intern este alcătuit din autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

(2) În sensul prezentei directive, EIOPA cooperează cu ABE și ESMA în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere, instituit prin articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) În sensul prezentei directive, EIOPA asigură separarea structurală a comitetului de rezoluție de alte funcții menționate în Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Comitetul de rezoluție susține elaborarea și coordonarea planurilor de rezoluție și elaborează metode pentru rezoluția entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) din prezenta directivă care se află în curs de a intra în dificultate.

Articolul 97

Cooperarea cu EIOPA

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere și de rezoluție cooperează cu EIOPA în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere și de rezoluție furnizează, fără întârziere, EIOPA toate informațiile necesare pentru îndeplinirea de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 98

Sisteme de garantare a asigurărilor

Până la 29 ianuarie 2027, Comisia, după consultarea EIOPA, prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a oportunității unor standarde comune minime pentru sistemele de garantare a asigurărilor din Uniune. Ca cerințe minime, raportul respectiv:

- (a) evaluează situația sistemelor de garantare a asigurărilor din statele membre (nivelul de acoperire, tipurile de asigurări acoperite, factorii declanșatori);
- (b) prezintă diferite opțiuni de politică, cum ar fi utilizarea sistemelor de garantare a asigurărilor pentru a continua sau a lichida polițe de asigurare, ținând astfel seama în mod corespunzător de diferențele dintre produsele de asigurare din diferite state membre;
- (c) evaluează necesitatea de a introduce un nivel minim de referință pentru sistemele de garantare a asigurărilor în întreaga Uniune și, după caz, descrie măsurile necesare pentru introducerea acestui nivel minim de referință.

Raportul este însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

Articolul 99

Revizuire

Până la 29 ianuarie 2030, Comisia, după consultarea EIOPA, prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive. În special, raportul:

- (a) evaluează dacă și în ce măsură obiectivele prezentei directive au fost atinse în ceea ce privește funcționarea pieței interne și consolidarea sistemului financiar din Uniune, având în vedere evoluțiile pieței și ale economiei;
- (b) evaluează situația mecanismelor de finanțare a rezoluției;
- (c) evaluează necesitatea de a introduce definiții minime armonizate cu privire la nivelul polițelor acoperite, la solicitanții de despăgubiri eligibili și la polițele eligibile și, după caz, descrie măsurile necesare pentru introducerea acestor definiții;
- (d) analizează experiența schimbului de informații dintre autoritățile competente pentru supravegherea sau rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și a instituțiilor de credit în cazul în care entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(e) face parte dintr-un conglomerat financiar;
- (e) evaluează fezabilitatea acordării posibilității pentru conglomeratele financiare de a elabora planuri (preventive) unice de redresare a grupului pentru întregul conglomerat, precum și pentru autoritățile de rezoluție de a elabora planuri unice de rezoluție a grupului pentru întregul conglomerat financiar, precum și condițiile prealabile pentru acordarea acestei posibilități;

- (f) analizează oportunitatea unei armonizări suplimentare a cadrului de gestionare a crizelor pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

Raportul este însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

Articolul 100

Transpunere

- (1) Până la 29 ianuarie 2027, statele membre adoptă și publică dispozițiile necesare pentru a se conforma articolelor 1-91, 96 și 97 din prezenta directivă. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 30 ianuarie 2027.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 101

Intrare în vigoare și aplicare

- (1) Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

- (2) Articolele 92-95 se aplică de la 30 ianuarie 2027.

Articolul 102

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 27 noiembrie 2024.

Pentru Parlamentul European

Președinta

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

BÓKA J.

ANEXĂ

Dimensiunile posibilității de rezoluție

Atunci când efectuează evaluarea posibilității de rezoluție, autoritățile de rezoluție și autoritățile de rezoluție de la nivelul grupului examinează următoarele dimensiuni, ținând seama de natura, mărimea și complexitatea întreprinderii:

1. Continuitatea operațională

- (a) măsura în care toate interdependențele, interne și externe, financiare și operaționale relevante au fost identificate prin referire la ansamblul serviciilor și rolurilor relevante, inclusiv personalul, și au fost puse în corespondență cu entitățile juridice, cu funcțiile critice, cu liniile de activitate esențiale și cu acordurile contractuale conexe;
- (b) măsura în care au fost instituite mecanisme operaționale adecvate pentru a asigura continuitatea serviciilor relevante care sunt necesare pentru menținerea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale necesare pentru punerea în aplicare eficace a măsurii de rezoluție și pentru orice restructurare ulterioară, în special prin facilitarea unor posibile transferuri de active, de drepturi sau de pasive, de roluri și de personal;
- (c) măsura în care riscurile la adresa continuității operaționale în cursul procedurii de rezoluție au fost evaluate în mod cuprinzător, inclusiv informații calitative și cantitative care permit identificarea caracterului critic al serviciilor relevante, inclusiv impactul întreruperii sau al încetării serviciilor relevante în cursul procedurii de rezoluție și substituibilitatea acestora;
- (d) măsura în care riscurile la adresa continuității operaționale au fost atenuate în mod eficace și prezența unor măsuri de îmbunătățire a gradului de pregătire pentru rezoluție, inclusiv în ceea ce privește asigurarea respectării acordurilor de continuitate cu furnizorii terți externi de servicii relevante.

2. Accesul la infrastructurile pieței financiare

Măsura în care întreprinderile sau grupurile au instituit procesele și mecanismele necesare pentru a menține accesul, înainte de rezoluție, în timpul acesteia și după ea, la infrastructurile pieței financiare și la serviciile de plată, compensare, decontare și custodie furnizate de intermediari.

3. Posibilitatea de separare

- (a) măsura în care întreprinderile sau grupurile au identificat, redus și, dacă este necesar, au eliminat sursele de complexitate nejustificată din structura lor și din sistemele lor informatice care prezintă un risc pentru punerea în aplicare a măsurii de rezoluție, în special în scopul de a facilita separarea și transferul funcțiilor critice și al liniilor de activitate esențiale;
- (b) măsura în care un beneficiar al transferului sau un achizitor este disponibil pentru portofoliul sau activitatea întreprinderii;

4. Capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare

- (a) măsura în care există o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și evaluarea măsurii în care o astfel de capacitate este suficientă pentru punerea în aplicare a planului de rezoluție, inclusiv disponibilitatea oricăror sisteme de garantare a asigurărilor sau mecanisme de finanțare și credibilitatea deținătorului capacității de absorbție a pierderilor în ceea ce privește posibilitatea de a absorbi pierderile;
- (b) măsura în care există mecanisme adecvate pentru a asigura recunoașterea transfrontalieră și eficacitatea măsurilor de rezoluție;
- (c) măsura în care există mecanisme de guvernare, procese interne și sisteme informatice de gestionare adecvate pentru a sprijini executarea operațională a reducerii valorii contabile sau a conversiei, inclusiv pentru a sprijini transferul portofoliilor;

5. Lichiditatea și finanțarea în cursul procedurii de rezoluție

- (a) măsura în care modelul de afaceri al întreprinderii sau al grupului poate genera nevoi de lichidități în cursul procedurii de rezoluție;

- (b) măsura în care procesele și capacitățile (i) de estimare a nevoilor de lichiditate și de finanțare pentru punerea în aplicare a strategiei de rezoluție, (ii) de măsurare și raportare a poziției de lichiditate în cursul procedurii de rezoluție și (iii) de identificare și mobilizare a garanțiilor reale disponibile există și pot fi utilizate pentru a obține finanțare în timpul rezoluției și după aceasta.

6. Sisteme informatice și cerințe în materie de date

Măsura în care întreprinderile sau grupurile dispun de sisteme informatice de gestionare, de capacități de evaluare și de infrastructuri tehnologice adecvate pentru a furniza informațiile necesare pentru (i) elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție, (ii) efectuarea unei evaluări echitabile, prudente și realiste și (iii) aplicarea efectivă a măsurilor de rezoluție, inclusiv când condițiile se schimbă rapid.

7. Comunicare

Măsura în care întreprinderile sau grupurile dețin planuri de comunicare pentru a asigura o comunicare promptă, solidă și coerentă cu părțile interesate relevante și pentru a sprijini punerea în aplicare a măsurii de rezoluție, precum și mecanisme de guvernanță pentru a asigura o execuție eficace a acestor planuri.

8. Guvernanță

Măsura în care există procese de guvernanță solide care facilitează pregătirea, precum și punerea în aplicare a măsurii de rezoluție, inclusiv (i) furnizarea la timp și exactă a informațiilor relevante în mod regulat și ad-hoc, (ii) supravegherea eficace în timpul planificării rezoluției și în situații de criză și (iii) un proces decizional eficient la momentul rezoluției.

9. Credibilitate și impact

- (a) măsura în care măsura de rezoluție îndeplinește obiectivele rezoluției și este credibilă, inclusiv evaluarea impactului probabil asupra deținătorilor de polițe, creditorilor, contrapărților și angajaților;
- (b) măsura în care impactul rezoluției întreprinderii sau a grupului asupra economiei reale sau a stabilității financiare poate fi evaluat în mod adecvat, iar contagiunea poate fi limitată, ținând seama de posibile măsuri pe care autoritățile din țările terțe le pot lua;
- (c) măsura în care există mecanisme și mijloace care ar putea facilita rezoluția în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite.